

Titica Sgaibici, când tatăl broscolului nu-i om ca toți oamenii, ci un monstru, un negru, un canibal din Africa.

Doctorul rămase un moment pe gânduri.

— Dacă-i așa, atunci se îngroașe gluma. Trebuie să înlături soțului ori ce urmă de bănuială. Și iată ce te învăț eu să faci. Caută de eși cât mai des cu dumnealui în cas. Du-l mai ales pe calea Victoriei, sau la șosea. E imposibil să nu vă întâlniți cu vr'un negru față în față. D-ta prefă-te că-ți vine rău. Fă, cum s'ar zice, pe nebuna. Tipă, sbiară, dă din mâini și din picioare, leșină, în fine fă urât de tot.

Dacă copilul va ieși alb, acest incident va rămâne fără nici o importanță; dacă însă va ieși tucuriu, atunci ține-te fura după mine și aranjez eu lucrurile.

Din ziua aceea, d-na Titica Sgaibici își ducea regulat soțul pe calea Victoriei. Zadarnică speranță, că nici un negru nu se arăta pe stradă. Se apropiase ziua cea fatală și d-na Sgaibici pierduse orice nădejde. Când, într-o zi, la vitrina unei ceasornicării de pe calea Moșilor, văzu un negru de ipsos, reclama magazinului, urât și lăsat.

Nu mai era timp de pierdut. Titica Sgaibici dădu un țipăt teribil:

— Monstrul, bestia, iată-l... vine să mă strângă de gât... scapă-mă... mi-e frică!!!

D-l Sgaibici nu știa ce să mai facă.

— Titico, porumbișo... fii cuminte... liniștește-te... nu-i nimica... e de ipsos... nu fii copilă!

Sosi și ziua cea fatală. Titica Sgaibici dădu naștere unei fături informe, de culoarea cărbunelui, cu nasul turcit și cu gura până la urechi.

D-l Sgaibici, furios, voia să facă moarte de om. Umbla de colo până

— Suntem ruinați, trebuie să restrângem cheltuielile..

— Da, dar asta nu rezolvă nota croitoresei.

colo, injurând de mama focului.

Doctorul, chemat în grabă, căuta să-l liniștească:

— Domnule, îl luă el cu binisorul, nu trebuie de loc să te surprindă. Lucruri de felul acesta se pot întâmpla și în cele mai nobile familii; și asta datorită cauzelor neînțelese de toți profanii. Văd că soția d-tale are o fire foarte sensibilă și impresionabilă. Așa de exemplu, nu care cum-va ți s'a întâmplat vr'o dată să întâlnești pe stradă un om negru?

D-l Sgaibici se gândi o clipă.

— Da, doctore, răspunse el ceva mai înseninat la față, mi-aduc aminte că'ntr-o zi nevastă-mea s'a speriat de un negru de ipsos.

— Ei vezi, aici e buba, continuă medicul cu convingere; atavismul, soția d-tale, fire impresionabilă, a transmis copilului, trăsăturile exacte ale negrului. Liniștește-te deci.

Dar d-l Sgaibici nu se liniști deloc. Își luă haina pe umeri și se duse în grabă pe calea Moșilor. Negrul de ipsos era în acelaș loc, urât și cu dinții rânjiți. Il examină cu atenție și deodată îngălbeni. Negrului, pîntr'o omisiune ușor de explicat, îi lipsea anume organe.

Intr'un suflet, d-l Sgaibici fu acasă.

— D-le doctor, ai avut dreptate, copilul meu seamănă leit poleit cu negrul din vitrină, numai de nu i-ar semăna la toate, păcatele mele!

La noi Fărînte aragă primarul n'are timp
Să vadă ce ne doare. Ca zeii din Olimp
El patronează baluri, serbări simandicoase;
Ce i pasă că-s maidane și locuri puturoase
Că străzue sunt rele și pline de noroi,
Că'n piață nu e carne ci icro de alea moi.
La noi e fac afaceri și atacurile-s grase
Obrăznicia, lenea, prostia aci sunt crase;
De umflă șefu-o sumă e ridicat la cer
Ș'n schimb stă'n închisoare umilul ușier.
La noi îmbogățitul cu o afa de taur,
E sacerdot în templul vițelului de aur,
Iar snobul care veșnic privește de pe soclu
Bolnav e-o săptămână, când nu și-a pus monoclu
La noi...

Dumnezeu

Aveți răbdare sunt lucruri inerente...

Tănase

Ce spui? Dar de Tomescu, de Fulga, de Terente
Ai auzit mălăle?

Dumnezeu

Da... mi-a venit o veste

Tănase

Apoi! Așa-i Prea Sfinte că suntem de poveste
(Se uită la ceas)

Cobor de-acum în lume.

Dumnezeu

Te auci?

Tănase

Stăpân ceresc,

Mășteaptă visierul și trebui să-i plătesc.
Sunt împus în anul ăsta zece mii Pe ce? Nu știi!
Am dat cinci mii lei chirie, alt impozit patru mii,
Am prestația de plată, socoteala la bă an,
Păorn e nevastă... și eu... n'am un goligan
Apoi d'aria mi-ai dat viață luminatule stăpân
Să mă blestemi ca în viață să fii vită de Român.
Să mă uit cu jind cum alții fac trafic de influență
Iar eu s'ând mereu la pămînt să m'aleg c'o... influență
Nu. În mulțumesc, stăpâne. Am să plec în alta parte
Să deschid o nouă, mare... „Fabrică de pașapoarte“.

N.e Bizantin

RACII GRECULUI

*Un palicar de la Atena
Venind odată 'n București
Să dejenze-a mers la birtul
„Enache” din catea Dudești.*

*— Ma chelnero, comandă dânsul,
La mine repede să dați,
Cu preț ce ședem pe hartie
Un porția buna de rați.*

*Mirat de pofta lui, „garsonul”
La casă iute-a alergat.
Dar fiindcă rațe nu gătise,
Patronul său l'a alungat.*

*— N'am rațe, domnule, îi spune
„Garsonul” grecului oftând...
— „N'ai rațe? ma aar cum se pote
Dați bre la mine ești flămând,*

*— Io cero rați, te pritepe
Răspunde el — eu voesc una:
De ala cu mustaca, coza,
Și fortetele pela muna*

Marinella

Max și Alex Fischer

Poveste scurtă

bună de imprimat pe dosul cărți-
lor de vernisaj a saloanelor
de pictură

Timp de două ceasuri, eu și ea, am rătăcit prin nenumărate săli.

Era tocmai să pășim pragul unei săli noi. Ea murmură:

— Mi se pare că am mai fost pe aici.

Am fost extrem de surprins.

„Cum, — mă gândeam eu — cum, în cursul plimbării noastre ea a privit tablourile? Și le-a privit îndeajuns pentru ca să le poată recunoaște la prima aruncătură de ochi? Eu o socoteam o creatură mică, frumoasă neapărat, dar în stare să se ocupe numai de fleacuri.

Eu bănuiam că numai dorința de a asista la o ceremonie foarte pariziană, o hotărâse să mă

însoțească azi aici! Proastă părere ne facem noi despre femei... falsă și...

Ea mă smulse din gândurile mele:

— Da, da, sunt absolut sigură că am mai fost pe aici! O recunosc... fiindcă am văzut și mai adineaori, tot în acest loc... pe cucoana aia grasă, de pe 'cana-pea, și care poartă la pălărie pana aia albă atâta de frumoasă!

Trad. de Niki

Abonamentele la Universul Literar, Ziarul Științelor Populare și Veselia fiind cu premii se fac numai pe un an și costă 210 lei fiecare.

Oameni prevăzători

— Vedeți să nu vă calce vreo trăsu ră sau să deraieze trenul, ca să vă putem avea și la anul în gazdă.

Pagina anecdotelor

Era o căsnicie în trei, o căsnicie fericită. Bărbatul era actor; nevasta cânta la un teatru de opere; iar amantul făcea arme de foc.

Lucrurile durau de multă vreme astfel, până ce într-o zi, având mare nevoie de parale, soțul se hotărî să se facă gelos. El se formaliză; amantul idem: soțul mănca bătae.

Scena se petrecea la un restaurant. Scandal, mișcare. Toată sala e în picioare. Un prieten intervine.

— Ei ce e, ce s'a întâmplat.

— Nu e nimic, nu e nimic, răspunde bărbatul frecându-și cu palma obrazul.

— Cum nu e nimic?

— Uite, nimic; numai așa... m'am supărat!

....

— Dragul meu, te înșală nevasta. Desigur că nu ai bănuț.

— Nici gând!

— Am crezut că e de datoria mea să-ți spun; te înșală cu...

— Oprește-te te rog. Numi spune numele seducătorului. Poate că e cineva cărui îi datorez parale, și n'as mai îndrăzni să-i mai cer, fiindcă îmi cunoști desigur delicatetea în chestii de onoare.

....

Un englez este în excursie cu nevastă-sa. S'au depărtat prea mult de hotel și nu mai au timp să se reîntoarcă la masă. E tocmai amiaza și le este foame.

Ajung la un han de înfațșare modestă și dau năvală înăuntru.

— Aveți ceva de mâncare? întrebă englezul.

— Nu, domnule... gătim numai Duminea.

— Așa că nu aveți nimic?

— Ba da, o singură fleică la grătar.

— Numai una?... Bine, dar nevastă-mea ce o să mănânce?

....

Un călător care încercase zadarnic să găsească pe la vreun han o cameră, întâlni pe o uliță a satului, pe un moșneag. Il întreabă dacă nu cumva ar putea plătiindu-i bine înțeles, să-l găzduiască.

— Eu unul aș vrea, răspunde moșul, dar la mine e foarte sărăcit.

În cele din urmă îl luă cu el și călătorul se culcă.

A doua zi, țăranul îl sculă cu brutalitate:

— Hai scoală că e amiaza!

— Lasă-mă că sunt obosit!

— Scoală, că trebuie nevesti cearșeaful... să pue masa.

Henri Rochefort era bolnav. Chemă doctorul. Simplă formalitate, de alt-

fel fără mare importanță, căci n'avea nicio încredere în eficacitatea medicamentelor pe care refuza întotdeauna să le ia. Doctorul îl ascultă, îi examinează limba, îi luă pulsul și redactă o rețetă copioasă.

— Am să mai trec pe aici poimăine, ca să văd efectul acestor medicamente, spuse el.

A treia zi, când veni din nou, găsi pe Henri Rochefort sănătos.

— Ah! sunt încântat că ai urmat medicamentele ce am scris.

— Hei! doctore! dacă le-ași fi urmat, acum n'ași mai fi fost aici...

— De ce?

— Fiindcă le-am asvârlit pe fereastră.

....

— Am pentru dumneata o partidă minunată. Dar, dacă vrei să te prezint, trebuie să faci mai întâi o baie.

— Bine, bine, dar... dacă nu se face căsătoria?

....

— Dragul meu, o călătorie îndelungată mă obligă să-ți las în grije pe soția mea însărcinată.

— Contează pe mine.

— E bună, blândă, iubitoare!

— Ai s'o regăsești așa cum o lași.

Soțul se întoarse după doi ani.

Prietenul își ținuse cuvântul.

Conița era și acum în aceeași poziție... interesantă.

La un circ din provincie.

Un acrobat gresese un salt mortal și se prăbușește în incintă. Sângele îi podilește pe nas și pe urechi.

Asistenta e în culmea emoției.

— Ia nu te prosti! spune un cetățean, nevastă-sa care simte că leșină, nu vezi că asta e reclamă?

....

O fetiță de șase ani vede pe mama sa sărutându-se cu un invitat. Mama îi spune:

— Mico, să nu spui nimănui ce ai văzut. Uite că îți dau o bomboană.

— Numai atât? Papa mi-a dat o cutie, fiindcă l-am văzut pupându-se cu servitoarea!

....

La un magazin de antichități.

— Câte parale orologiul acesta? întrebă un client.

— Zece mii de lei!

— Scump. Dar cel puțin merge?

— Admițiabil. Alăta doar că trebuie să știi cum se te servești de el. Când arată amiaza și bate ora cinci, trebuie să știi că e doră înmățate.

....

— Poftim, îmi da douăzeci și cinci de lei și cinci zeci de bani amendă

fiindcă mi-am bătut nevasta în public.

— Bine, înțeleg douăzeci și cinci de lei; dar cincizeci de bani, de ce?

— Pe semne... taxa pe spectacole!

....

În fața gărei, un provincial se uită buimac în toate părțile nestiind încotro să apuce.

— Mă neicule, întreabă el pe un băiat, cum să fac măi, s'ajung la poliție?..

— Lesne! Ia-o pe prima stradă la dreapta: dai de un giuvațgiu. Intri înăuntru, pui mâna pe un colier și fugi. În maximum un sfert de ceas, ești la poliție.

....

Sunt unele superstiții, dintre cele mai ciudate. Astfel trei doamne se duseră la Măruța cu un teanc de bilete de loterie. Celui dintâi nebun ieșit în cale, ele îi ziseră:

— Alege trei bilete, care au să iasă la prima tragere.

Nebunul luă trei bilete la întâmplare și le dete bruse pe gât, răspunzând cât se poate de serios:

— Mai treceți p'ăicea mâine, că... ies!

....

O sedință de spiritism. Toată lumea, ținând mâinile pe masă. Tăcere religioasă. Între cei de față e și un tânăr neîncrezător, care își ține și el mâinile pe mäsută. Gazda îl întreabă:

— Ei, tinerule, nu simți nimic?...

— Ba da, dar vă jur... că n'am făcut eu!

....

Unul pescuiește cu undița. Stă de ceasuri întregi nemiseat. Un gură cască vine aproape:

— Grozav de plicticos trebuie să fie, să stai ore întregi în același loc.

— Ași! totdeauna ai câte unul sau doi imbecili la spate, ca să te distreze!

....

Un bătrân celibatar își petrece serile de vreo câțiva ani, regulat, la o vânduță.

— De ce nu te însori cu ea? îl întreabă un prieten.

— Măși însura, dar unde m'ași mai duce eu seara!

....

După un an dela căsătorie:

EL: Nu prea se grăbește tatăl tău, să ne dea dota!

EA: Ești răutăcios; ne-o dă puțin câte puțin.

EL: Se poate, dar eu te-am luat odată!

....

Într'un balon sferic, un pilot aprinde tigara. Pasagerul îi spune:

— Eu credeam că e periculos să fumezi în balon.

— Da e adevărat! Dar pe mine nu

mă mai impresionează. De când s'a prăpădit biată nevastă-mea, viața nu mai are pentru mine niciun rost.

— E bun pentru guzgani, căinele d-voastră?

— O! e de o bunătațe care merge până la slăbiciune. Cum vede unul, o ia la fugă... de teamă să nu-i facă ceva rău!

Șmecherești

Sonet zurliu

De bafta ta cea mai frumoasă,
Din câte dame-am cunoscut,
M'am ras de stors și de barbut
Și nu mai știu ce-i aia casă.

Pe Nae Chioru l'am batut,
De l-am lăsat ungut pe masă,
Că i'ai permis, cătea baftoasă,
Să te ciupească unde-a vrut,

Te-aștept gagico, mâine seară
Și dacă n'ai să vii agrabă,
In dosul școalei din Obor,

Iți mut o falcă drept 'n gară
Și-ți demontez c'un aos de labă,
Șuruparia anților,

p. conl. Pyjama

Bazaconii

SINCERITATE

Ea: — Da, îl aștept pentru că îl iubesc, și apoi... tot ce am pe inimă am și pe buze!...

El: — Vai dudue, atunci nu mai vorbiți, e foarte jenant să vă mai ascult!...

LA DROGHERIE

— Avantajul acestui medicament este că: după ce l'ai înghițit, poți să bei orice fără teamă de vre-un pericol.

— Perfect dom'le, tocmai vreau să iau trenul de Iași!...

UNA SPUNE...

— Ce faci, cu ce te mai ocupi?

— Joc!

— Ai, ești profesor de dans, cunoști dansurile moderne, frumos...

— Nu domnule, eu joc la bursă.

Cronica teatrală

Cezar și Cleopatra

SCENA VII.— Cezar-Britannus

Cezar: Din sferele senine, din stelele ce cad,
O rază de lumină coboară în Bagdad
În vârful unui bambus, în noapte, cam tardiv,
Se îndoaie cu smochine puternicul kediv
Și, dela șapte mîle, bătuțul crocodil
Admiră pe regina care se scaldă 'n Nil.
Dar asta nu-i nimica, și zău că nici n'ea fi,
Dacă împăratul vostru azi nu ar suferi:
Mi-e inima pustie, durerea m'a străpuns,
Tristetea vieții mele nu mai e de ascuns, —
Oh! celui care-acum e 'n stare-a mă servi,
Îi dau toți banii lumii și orice va pofti!...

Britannus: Stăpâne, mi se ierte tupeul ce îl am
Că te întreb acum, așa netam-nesam
Cam despre ce e vorba și despre ce spuneai?

Cezar: O!! dragul meu Britannus, ce suflet nobil ai!
Cuvine-se dar, ție să-ți fiu destăinuit:
Află deci, secretare, că sunt îndrăgostit
De o femeie mîndră, de-al cărei dor sunt fript:
De marea Cleopatra, regina din Egipt!
Și, de vei fi capabil aici să mi-o aduci,
A ta va fi isbînda de ziua sfintei cruci, —
Cu daruri nestimate, te voi acoperi!

Britannus: O! d'c-asa ție-e voia, — ea se va împlini!...

SCENA VIII Britannus-Cleopatra

Britannus: Ilustra mea regină eu de la Roma vin
Cu dăuri dela Cezar, pe care ți-le nchin,
Spunându-ți totodată, că marele-mi stăpîn
E mistuit de focul amorului păgîn, —
Că, pentru-a ta iubire, e'n stare-a-ți dăru
Tot ce dorești, regină, și tot ce vei pofti, —
Că Cezar nu se uită la cei câți-va bistari!

Cleopatra: Mă rog, coane Britannus, cu cine mă compari?
Crezi că ajuns-am oare în terță, — ca să vreau
Pentru ceva lovele, lui Cezar să mă dau?
Te rog, du-te! și spune ilustrului Cezar
Să nu mă angajeze, că p'rmă'l fac: măgar!
Că, dacă azi regina'i regină'ntre femei
Ea nu se poate vinde numai pe câți-va lei!...

EPILOG Cezar-Britannus

Britannus: Stăpâne, Cleopatra trimise-m'a să-ți spun
Că nu ți-s boii-acasă, sau poate ești nebun!!

Cezar: Și, ce-a mai zis regina?

Britannus: A zis că dacă vei

Să-i dai pentru o „sedintă” treizeci de mii de lei.

Cezar: Auzi, nenorocita! cât zici, treizeci de mii?

Trăzni-o-ar Sfântul Petre în ziua de Florii!!

Dar, ce e ea? contesă soție de prelat,

Nevasta lui Griguță* cu rentele de Stat, —

Ori poate îi lipsește o doagă dintre părți?

Femeia asta crede că eu căst'g la cârți!!

Cu banii ăștia, neică, eu pot găsi ori când

Pe strada Delea Veche, femeii care se vînd!

M'a refuzat? ei bine, — de asta n'oiu muri,

Îmi voi găsi eu alta pela Kirlazi!...

— CORTINA —

*) Griguță Dâmboviceanu.

Motiv binecuvântat

- Stii că mă mărit?
- Credeam că ești împotriva căsniciei.
- Firește, dar vezi că de data asta mie mi s'a cerut mâna.

Nuțica

I

Nuțica... știți că privește în jurul tău
Și nu te vede decât pe tine;
Căci tu ești viața pentru mine,
Idealul, visul, dorul meu...
Vin să te pasc floare de-April
Rămân al tău drag, Caramfil

Eroul nostru-al cărui nume îl cunoașteți de-acum — împături cu îngrijire hârtia „rose-amour” pe care scrisese încântătoarele versuri de mai sus, o puse într'un plic, îl lipi, și în urmă, cu cea mai frumoasă caligrafie — dacă îndrăgostitul adevărat posedă așa ceva, — scrisese adresa: Drei Le-nuța Ionescu (intim Nuțica) str. Zidul nr. 100. Loco.

Soțsoarea plecă apoi (la cutia Poștei), iar Caramfil rămase (cu ochii la nouri, cu nouri în ochi, cu nasul în vânt, cu gândul la ea).

Oh! o iubea atât!... Adora ochii ei mari ca niște ceasornice (de mână probabil; — nota red.), nasul mic cât un grăunte (nu de nisip, ci de po. umb probabil; — n. red.), bărbia catifelată

asemenea frunzelor (din care se exclud însă cele de urzică desigur; — n. red.), gâtul solid (la cam de două palme, plus, câteva degete; — nota autorului), sânii frumoși, mari, moi, grei, etc., etc. Era îndrăgostit ca nimeni altul; era visător ca o fecioară de M'zil.

Trăia ca pe altă lume. Se freca de un câine și spunea: pardon; se lovea de un prieten striga: huo!... Se proptea de oameni și ocolea felinarele... Mânca cu... ochii și postea cu... poftă. Într'un cuvânt iubiți cetitori, iubea!

II

Răspunsul adoratei nu întârzie:

Văno diseară'n curte. Intră unde vezi lumina mică.

Nuțica

Până seara Caramfil fu tâmpit de fericire. În mintea lui de om pierdut cu firea pentru restul lumii, se desfășura, ca pe o pânză de cinematograf, în amănunte, primul rendez-vous cu ea... Întâlnirea pe strada Câmpineanu, plecarea (cu setebul) în Parcul Carol, „cantotiajul”, cuvintele lui de dragoste,

în fine primul sărut, și cuvintele ei de dulce musturare:

— Oh! ești scârbos!... Ești plin de nebunii!

Și-apoi în neștire, burdufi de fericire, s'au îndreptat către esire. (Scuzați versurile: autorul e sentimental ca Caramfil, simpaticul nostru erou).

III

Sejra sosi odată cu ora șapte. Conștiința noastră de cronicari fideli ne silește să mărturisim că întinericul era mai adânc decât oricând, și că d. Caramfil era mai luminos ca 'ntotdeauna. O litră de mastică îl făcuse radios. Se ținea drept ca o sabie de artilerist și era elocuent ca un centaur. Ajunse la curtea iubitei fără să bage de seamă măcar. În poartă însă, emoția îl sili să se sprijine cu nasul de pământ. Se ridică palpând de amor, și ochii lui se opriră în fundul curții, acolo unde — departe de celelalte ferește puternic luminate — un ochlu de geam — ca un ochlu de zeu mongol — arunca o slabă rază de lumină. Caramfil sughiță de mulțumire și debordă de fericire.

IV

Cu pași ușori, abia simțiți, legănat de emoție, amestec de vise albastre, se îndreptă cât mai tăcut posibil către locul de unde izvoa slaba rază de lumină, vestitoarea unei bucurii ce avea să vină, solul cel mai tăcut al unei dragoste neîmurmurate, călăuza cea mai sigură a înamoratului celui mai fericit, — a lui... O ușă fără geamuri rău închisă se arătă... Un nimic îl mai despartea de ființa nepregătită și atât de arzător dorită... Genunchii i se mușieră. Ca să alunge un eventual leșin, deschise larg ușa cu un gest brusc, și fără o clipă de răgaz se aruncă înăuntru cu ochii închiși... Imbrățișă strâns trupul cald ce întâlnește în cale... și sărută aprins o pereche de muștați...

V

O palmă prozaiică, brutală, puter-

O femeie sinceră

- Cred că te-ai convins acum că nu-ți mai ascund nimic.

„VESELIA”

Cuponul Nr. 25.

Strângeți complet aceste cupoane și veți lua parte la premiile „Universului” printre cari 2 CASE și 2 VILE.

— Tragerea în toamnă — Citiți în „Universul” lista premiilor.

DORINȚA

Când simți că o să moară, șahu Persiei Centrale
Își chemă iubita-i fiică lângă tronul lucitor;
Ea sosi într-o secundă, — șahul o privi cu jale
Și stergându-și două lacrimi, îi vorbi încetisca:

— Scumpa mea, mă curmă anii, zilele-mi sunt numărate,
Bătrânețea mă doboară, simt c-o să mă prăpădesc, —
În necropola străveche, restul nopților uitate
Îmi vor fi prieteni sumburi, — ah și cât mă îngrozesc !!

De aceia, dragă fată, tatăl tău te cheamă-acuma
Să-ți depună la picioare tot ce vrei, tot ce dorești:
Vrei câmpiile mănoase din Farah, Anam sau Kumma
Sau smaralde nestemate, — halde, ce te mai gândești ?

Poate vrei un print din basme, pe Rajahul din Lahore
Să-ți desmierde fața blândă cu parfumuri de tamyr;
Bate doar odată din palme, — și'n cântările sonore
Fruntea-ți va fi încununată cu rubine și safir.

Înainte morții mele spune-mi, — poate vrei ca zâna
Să te facă mai frumoasă decât mândra Owadar, —
Însă, ea îl întrerupse și, făcând un semn cu mâna
Îi răspunse printre lacrimi, suspinând, cu glasul rar:

— Tată, nu prefer pe lume nici un fel de bogăție
Fiindcă tînta vieții mele e o altă bucurie;
Tată, vreau un... castravete din grădina lui Agop !!!..

Toreador

nică, butucănoasă, îl aruncă jos. Un
miros grozav, înăbușitor, otrăvit îl
îneacă și-l sili să deschidă ochii... Il sili
să se vadă în cel mai obscur cabinet,
alături de un bărbat în cea mai ob-
scură toaletă, care îl privea ca și cum
ar fi vrut să-l ucidă.

Nu-și dădu timp de gândire. Se ri-
dică și fugi nebun de groază și de
desgust, nesuferinduse de mirosul pe
care hainele lui îl păstrase și-l imprăș-
tia. În poartă, Nutica săruta mustă-
țile sergentului din post; mînașele ei
scotoceau înfrigorat pînă buzunarele
pantaloniilor fericitului galonat; ochii
ei căutau la cer cu adîncă mulțumire
și neprihănită visare. Eroul nostru le-
sîna.

VI

O! Caramfile! viața e adîncă ca un
put și nenumerate's tainele ei. Să-ți
fie de bine!

Tulliu Robeanu

Judecata lui Solomon

Isaak, fiul lui Ife, născut în religia
lui Moise, la vârsta de 25 ani se bo-
tează cu botezul lui Ioan, în religia
cultului nazarinean. Se botează... nu
pentru vre-o superioritate a vreunei
din religii, nu pentru că Jahweh îi
refuzase vre-o afacere pe această lume, ci

pentru că aflate nu știu de unde că
în raiul lui Hristos sunt mai mulți
cetățeni (nu români!).

La adînci bătrînețe, cam când tre-
buia să împlinească 4 poli de ani,
muri.

Acelaș Cheron, barcagiu fluviului
macabru, îl trecu dincolo.

Isaak, și el ca tot muritorul, se in-
dreptă spre raiu fără să se gîndească
măcar la un probabil refuz.

Ajuns la poartă, sfîntul Petru îl
aștepta:

— „Bună ziua sf. Petru!

— „Bună să-ți fie inima Isaak!

Ce cauți pe aici?

— Apoi, să-mi dai drumu'n raiul
d-tale!

— „La mine?!

— „Păi sigur. Ce nu știi că m'am
creștinat la 25 ani, nu știi că acum
mă cheamă Ionel Sloimescu, nu știi
că fac parte din turma lui Hristos?
Am dus viață curată și cinstită, deci
dă-mi drumul în raiu. Fii sigur că o
să fiu om de treabă, am să fac afaceri
numai pe sfînta dreptate!

Cum Isaak era în costumul lui A-
dam minus frunza de viță care este o
creație a imaginației pudice a oame-
nilor, sf. Petru îi răspunse, observînd
evident, ceva:

— „Nu pot Isaak, nu pot să te pri-
mesc pentrucă... Du-te la Moise, el o să
te primească!

Isaak se îndreptă oarecum mîhnit
spre raiul indicat.

Moise tocmai isbea cu toiagul într-o
stîncă:

— „Bună ziua Moise!

— A ghidat tag Ionele, ce cauți pe
aici?!

— „Apăi să mă primești în raiu la
tine, că eu sunt Isaak..

Moise, văzându-i crucea ce-i atârna
sculptoare pe piept, îi răspunse:

— Asta-i imposibil, tu ești creștin,
du-te la sf. Petru!

Isaak amărât de-abinelea se duse
iar la sf. Petru. Spunându-i cum stă
chestia, sf. Petru îi dădu sfatul:

— „Uite ce Isaak, du-te de te plimbă
pe bulevardul ăsta dintre rațiuni, ai
să-l întâlnești pe Solomon, înțeleptul
rege, care va judeca și îți va face drep-
tate!

Cu mâinile la spate, fluierînd a pa-
gubă, Isaak începu să se plimbe pe
bulevard, când de odată o lumină se
răsări. Isaak o luă la picior fără să
mai simtă nimic, deși pe margine se e-
leau înșirați victime de pe pămînt,
fie debitori, fie țărani, copii și oameni
de ai legilor cari fuseseră păcăliți în
viață de Isaak. În fața tronului regelui
dreptății, Isaak căzu cu fruntea la pî-
mînt și se jălui cerându-și locul la
care rîvnea, Regele plecă misterios
sceptrul spre răsărit, dădu din bondă,
ridică din umeri și clipi din ochi, apoi
vorbi cavernos.. macabru:

— „Du-te și dă-i lui Moise ce a
spus sf. Petru că-ți lipsește, dă-i lui
sf. Petru crucea care nu i-a plăcut lui
Moise, iar tu... du-te de unde ai venit!

Sakounine.

Colaboratorii grațiuți

Primim următoarea „compunere“, pe care
nimic pe lume nu ne poate împiedica să-i
împărtășim savoarea cu numeroșii noștri
cititori. Eminentă compunere este dedicată
dactilografelor societăților de asigurare.

Iată perla:

Dactilografele

Că sunteți dragute —

De mult o știu —

Chiar mari balobuste —

Văd totdeauna când viu —

pentru a vă da ceva să lucrați —

Știut e însă că prea vă fardați —

La lucru tot dați din mînuță —

Fe straoă din partea interesantă —

Căci ambele lu rați la o măsura —

Sunâna toată ziua la servanță —

Mult nu am munit —

Pînă prezenta am compus —

Tot ce am scris știut e și zărit —

Căci sunt cunoscut de jos pînă sus —

Chimicereion

In Basarabia

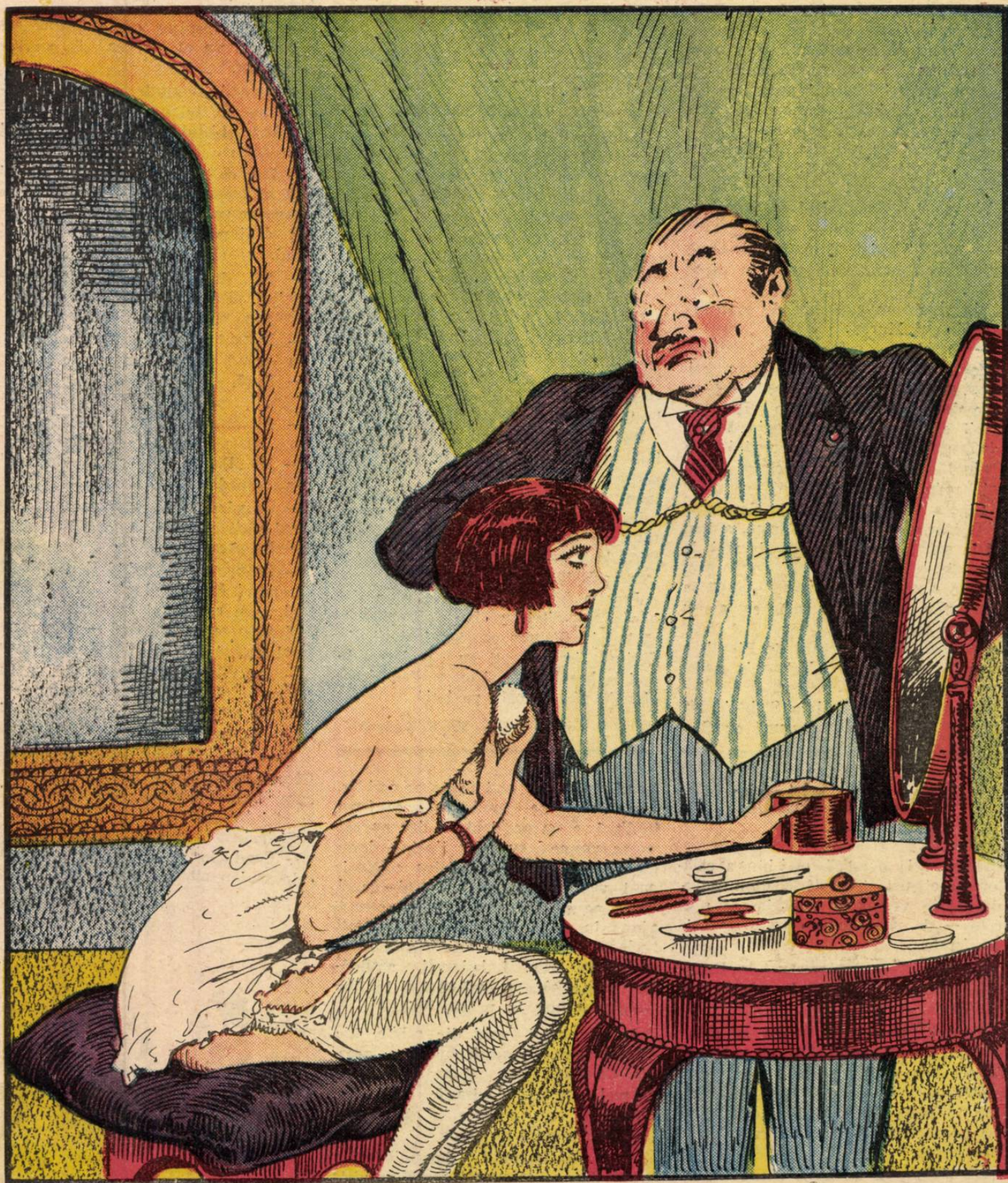
— Cum, zici că nu ești bolșevic, de ce îndemnai pe greviști să dea cu pietre în geamuri ?

— Domnule șef, eu sunt deja jâmjlu !...

VESELIX

PREȚUL ABONAMENTULUI în țară: pe un an 210 lei în străinătate pe un an 420 lei

Intoarcerea nouilor bogati

— Să-ți ascunzi arsura de soare de la băi? Ești nebună! D'aia m'a costat pe mine 80.000 lei?

Tribuna VESELIEI

Sfaturi pentru tineret

Când fetița ce în caleți-a eșit zâmbind, la rond,
Azi o vezi cu părul negru, mâine-o vezi cu părul blond,
Punctual schimbându-și rochia regulat la aceeași oră,
Bagă-ți mintea 'n cap, băte, nu intra cu dansa 'n horă.

Ci mai bine lasă-ți pași înspre „Lambi” să te poarte,
— Băutura câte-odată te salvează dela moarte —
Nici nu te rușinești cu acela ce-a descoperit cafeaua,
Dar nici nu visa că tocmai tu ești ăla cu safteaua.

Mulți ca frunza sunt aceia ce ți-au luat-o înainte,
Căci de-o întrebi, nici ea — te asigur — nu-l mai ține bine minte,
Iar de-o vezi cu rochia scurtă și aceia transparentă,
Nu te duce cu ideea că-i atât de inocentă.

Nu-ți mai pară că-i un inger când rămâne gânditoare,
Așa ingeri buni sunt numai de ținut cu ochi 'n soare;
Iar de îți zâmbeste gales, răsuces-te-ți o țigare
Și-ai să vezi că e mai dulce ca zâmbirea ei amară.

Nu-i vorbi c'atât așteaptă și-apoi țin-te vorbă, nene,
Îți va spune de ce luna n'are nici un fel de gene,
De ce soarele zâmbeste, și ce face sfânt' Sisoe,
Câte pâini au fost cu toate în corabia lui Noe.

Și te duce-așa cu voaba până își ajunge scopul,
De rămâi să-ți cați băncuța în chimir cu telescopul,
Să mănânci aperitive de... răbdări și să bei bragă...
E bucluc, să știi! când dama a 'nceput să-ți fie dragă.

De aceia feri de-oparte când ți-a apărut în față
Și se 'nvârte împrejur-ți ca mărgelile pe ață;
Azi amoru-i o poveste — și poveștile s'au dus
De când „Moda” 'n casa noastră tot bagajul și-a adus!

Iorgu

Leagănul copilăriei

Spre al patruzecilea an al existenței sale, Nae Ionescu-Sgâmboeți, celebrul dramaturg contemporan, fu apucat deodată de o irezistibilă dorință de a-și revedea orașul său natal, Sgâmboeți-de-Sus, pe care-l părăsise la vârsta de 7 ani.

Ionescu-Sgâmboeți, după cum cred că știți, e autorul puternicelor drame „Mortu 'n balon”, „Fecioara din Belvedere”, „Decapitatul grațiat”, și altele; piese încă ne jucate, dar despre care gazetele au scris articole elogioase.

Trenul care-l ducea spre leagănul copilăriei sale, se apropie în fine de gara Sgâmboeți. Ce de amintiri îl năpădă! Se revedea parcă copil de 7 ani, agățat de rochia mamei sale, umbilicând prin ulițele tăcute ale orașelului, privind alurit spre casele, care-i păreau pe vremea aceea enorm de înalte. Își reamintea și de păduricea din capul orașelului, de propaganda Sgâmboeților, care-i părea pe atunci un codru uriaș.

Cum trece vremea! Copilul de altă dată e astăzi om matur, scriitor celebru, dramaturg cu viitor; și totuși, în apropierea văgăunii copilăriei sale, maestrul simte inima bătându-i cu putere.

Cobori pe peron cu lacrimi de bucurie 'n ochi.

Călătorea incognito; altminte i s-o sîrea sa în Sgâmboeți ar fi trebuit să fie prilej de mare sărbătoare; la intrarea orașelului s'ar fi ridicat arcuiri de triumf, falfare, muzici, locuitorii i-ar fi eșit înainte aclamându-l ca pe un adevărat mesia și pe tot parcursul drumului, fetele îmbrăcate în haine de sărbătoare, i-ar fi presărat mii de flori. Până la dansul nici un sgâmboețean nu parcursese încă drumul gloriei nemuritoare.

Nae Ionescu-Sgâmboeți intră deci în orașul său natal în cel mai strict incognito. Trase la hotel „Continental” singurul din Sgâmboeți, își puse tualața în ordine și eși în oraș.

— 6 poli dejunul, n'am să mai calc niciodată aici.

— Se poate, dar vedeți că portarului îi plac clienții cari vin în treacăt.

Toate privirile localnicilor se fixau curioase asupra noului venit.

— Pariez că într-o oră cel mult voi fi recunoscut, gândi el măgulit.

Orașelul nu-i păru nici decum schimbat. Aceleași ulițe prăfuite și murdare, aceleași case derăpănate, care de data asta îi păruă grozav de joase și miserabile, aceeași pădurice cu pomi rachici și costelivi, cu poteci infecte și neîngrijite și cu bănci de lemn nefăcut.

La intrarea în „parc”, privirile-i fură atrase de silueta unei femei îmbrăcată după ultimul jurnal, foarte elegantă și tare nostimă. Era o tânără ca de 30—35 ani, cu ochi mai catifelati, cu buze rumene și cu obrazul fraged și plinut.

Necunoscuta îl fixă cu niște priviri stranie.

Ionescu-Sgâmboeți tresări. Flori necunoscute îl furnică din creștet până la tălpi. Frumoasa cu ochi catifelați îl atrăgea.

O, vis apus al tinereții, cum știți tu să te trezești sub vraja privirilor promițătoare ale ochilor care știu să te imbie! O, inimă festelită, cum tresăliți tu la zâmbetul fugar al femeii adorate!

— Nu mai încape nici o îndolală că frumoasa necunoscută a fost prima care m'a recunoscut, se gândi măgulit celebrul dramaturg.

Se apropie sfios de dansa.

— Omagii mele, scumpă și încântătoare ființă, îi șopti el curtenitor, nu mă'ndoește o clipă că știți cu cine aveți deosebita cinste să vorbiți. Ei bine, față de frumusețea d-voastră nu trebuie să mai mă ascund. Iată deci, eu sânt, Nae Ionescu-Sgâmboeți, celebrul dramaturg al timpurilor moderne, autorul „Fecioarei din Belvedere”, al „Mortului în balon” și al „Decapitatului”.

lui grațiat", drame teribile, despre care cred că ai citit prin gazete.

Tânăra îl privi mirată și cu greu se putut abține să nu pufnească de râs. Totuși prezentările odată terminate, Nae simți că inima lui, după atâta amar de vreme, își găsise în fine pe-tecul.

Ce ființă încântătoare și fata asta! O chema Lilly, Lilly Spatoc.

După câteva banalități schimbate la întâmplare, Ionescu Sgâmboești deveni brusc îndrăgnet; era decis să dea asaltul de front. O apucă ușor de mână și pe furis îi fură o primă sărutare. Lilly nu opuse nici o rezistență, ci se lăsă alintată, ba ceva mai mult, lingusitoare și dragălașe, își aplecă iubitoare căpsoru-i frumos pe umărul lui, șoptindu-i dulce:

— Te iubesc, măestre!

— Scumpa mea Lilly, îi spuse el într'un târziu, ar trebui să fim mai prevăzători, să ne ferim de privirile indiscrete ale concetățenilor tăi, care din invidie sau din ură, ți-ar scoate poate vorbe rele. Reputația ta de femeie cinstită ar suferit mult, dacă cineva te-ar vedea în tovărășia mea, mea.

— Ai dreptate puile, îi șopti dânsa, vin'o mai bine la mine și acolo n'o să ne mai deranjeze nimeni.

Lilly sta pe o uliță dosnică, ocupând un apartament modest. Interiorul simplu un adevărat interior burghoz, curat și liniștit. Mobilă simplă, numai patul era o adevărată minune cu somieră moale și cu cearceafuri de o albeață imaculată.

Cine era oare această tânără, care i se oferea cu atâta feciorelnică ușurință? Era ea văduvă, măritată, divorțată? Se îndrăgostise ea de frumusețea lui fizică, sau numai celebritatea numelui său o făcuse că calce în picioare toate prejudecățile sociale și să se alăture de el întreagă, dezinteres-

ată și cu tot focul tinereții? Nae nu'ndrăzni s'ntrebe.

A doua zi, deși soarele era sus de mult, Nae încă dormea, fericit, încântat, satisfăcut, cu capul rezemat de umărul iubitei.

O bătae discretă în ușe, îl făcu să deschidă lenes ochii.

— D-l Nae Ionescu-Sgâmboești este aici?

Era băiatul dela hotel „Continental“ care-i aducea o telegramă. Societatea dramatică română îl chema de urgență în Capitală.

Nae cu mult regret se despărți de frumoasa fată, promițându-i că peste o oră se va întoarce s'o ia cu el la București. Era ferm decis s'o ia de nevastă.

Ajuns la hotel, Nae nu se dăduse de fel, de unde și până unde băiatul dela „Continental“ știuse unde își petrecuse el noaptea și curios îl întrebă.

— Foarte simplu, îi răspunse acesta; când un pasager lipsește dela hotel, știu precis unde doarme, că-n tot Sgâmboești n'avea decât o singură cocotă.

Tristan Bernard

Logodnica stat' si' ciannu'ni

În dimineața zilei celei mari, d-na Duramage intră cu o vie emoție în camera încă feciorească a fiicei sale.

Bertha era culcată. Ghelele sale plete blonde se desfăcuseră în timpul somnului și cele 70000 de fire de păr se răspândiseră pe perne ca tot atâtea fire de aur.

— Fîndcă azi ai să fii soția d-lui Beaumartin, spuse d-na Duramage.

— Știu ce vrei să spui, întrerupse tânăra fată. Sunt pe suprafața globului

opt sute de milioane de femei, urmă ea cu glasul sigur. Să scădem din acest total, cifra de două sute cincizeci de milioane, reprezentând femeile care mor prea curând și nu cunosc amorul. Printre cele care trec vârsta normală, sunt desigur și dintre acelea care rămân caste toată viața lor, dar acest număr neînsemnat este cu prisosință compensat de acela al doamnelor cari decedază inițate, înaintea vârstei obișnuite a primelor încercări.

Contingentul de 550 milioane de femei ce așteaptă inițierea, reînviindu-se în cinci zeci de ani, ne dă o cifră de 11 milioane de inițiate pe an, adică 30.000 pe zi.

Astfel, în cele 24 de ore cari se vor scurge, 30.000 de doamne, albe negre, galbene sau arămi, vor suferi primele omagii.

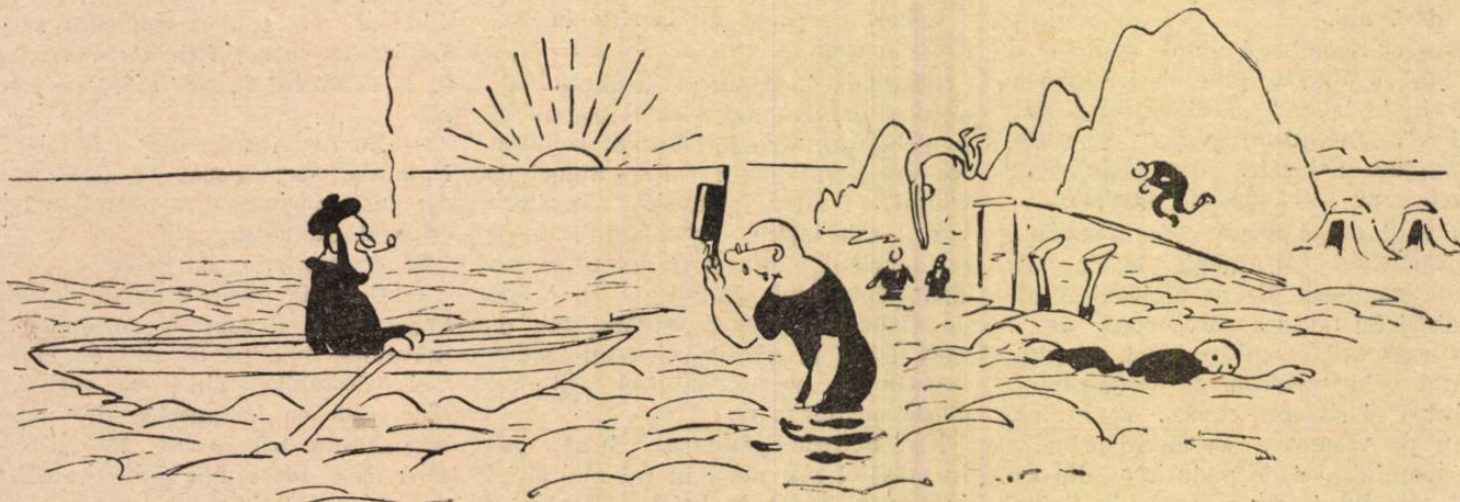
Eu voi face numai parte, eu a treizecea mie, din acest vast contingent quadricolor.

În aceste condiții, buna mea mamă, poți să crezi că o aventură așa de comună mă poate turbura și revoluționa și că sânul meu o să se ridice cu 35—40 aspirații pe minut, în loc de cele 20 aspirații normale?

Și Bertha, întorcându-se fără să mai spună ceva, cu fata la perete, reciti cu interes ultima scrisoare a logodnicului său:

„...N'am să-ți scriu, draga mea, că esti cea mai frumoasă femeie din lume. Această afirmație îndrăzneată ar fi în paguba simplei constatări a unei impresiuni în destul de elogioasă prin ea însăși. Sunt sigur că un jurju imparțial, dată fiind puritatea liniilor tale, strălucirea privirii și frăgezimea tenului, te va clasa printre cele patru sute femei, cele mai frumoase, ale tipului zis european“.

Trad. de Niki P. Reea

— Scuză-mă, domnule, dar poți să-mi spui unde se află o vespasiană?

SPORUL

Lefurile funcționarilor vor fi majorate... (Ziare'e)

*La sporul ce îl așteptăm
E calea atât de lungă,
Că de un secol ne uscăm
Fără un cinci în pungă.*

*Poate că unii ar putea
Durerea să ne aline, —
Și totuși, ne vom întreba:
Cine-i acela, — cine?*

*De la finanțe s'a promis
Un fond de milioane...
Și el se duse ca în vis,
Pe pudră și cucoane...*

*Vezi sute de pensionari
Plângând de dorul pâinii
În timp ce în palate mari
Se lăfăesc azi: câinii!*

*Arhivele din minister
Sunt pline de mistere, —
Și tot așa, în plin mister,
Ori-ce hârtie piere.*

*Vai!... tară fără de stăpân,
Guvernul te ucide
Cu Brătianu cel hapsân
Și Mișu Ferechide.*

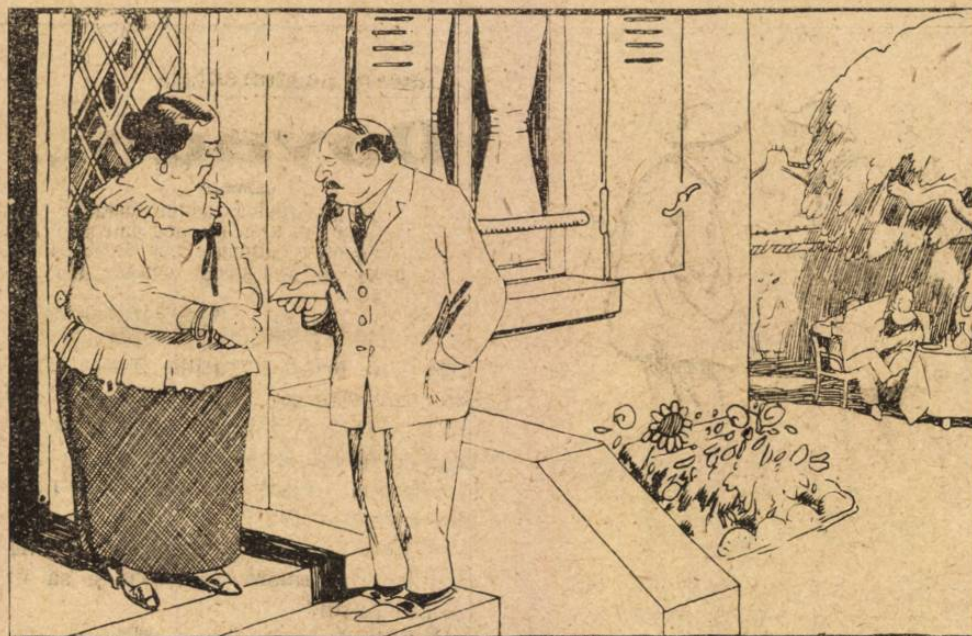
Styx

Credința lui

Orice s'ar zice, miss Mary Davenport e frumoasă. Corpul ei de nereidă, ochii mari, strălucitori ca amethystul, buzele mici, roșii și cămoase, plus sânii și picioarele sculptate parcă în marmură, sunt destule calități ca să placă și să zăpăcească imediat mintea celor cari din nenorocire au fost blestemați să poarte pantaloni, și încă la dungă! De aceea, pașnicii locuitori din Kentucky nici nu au clipit măcar când văzură că miss Mary a prins în mrejele ei pe tânărul Douglas Waxerwood, docentul universităților din Sumatra, Borneo, Kansas City, Madagascar și Bușteni.

Fiindcă acesta insistă asupra verse-

— E o telegramă pentru soții Ionescu.
— Dă-le-o înainte de masă, căci poate avem norocul să cuprindă o știre rea, așa că n'or să mai mănânce la noi.

tului din Coran că: „Orice femeie, imediat după ce face cunoștința unui bărbat, trebuie să se jertfească întru fericirea viitoarelor progenituri“, miss Mary se decide și ca atare îl invită în somptuosul-i buduar din Mehenghenlăc Avenue.

Pe lângă parfumuri, cremă, pudră, rouge, pyjamae și alte fleacuri indispensabile esteticei feminine, miss Mary are și... un valet. Un valet! E atât de simplu! Și fiindcă e simplu, tot așa și Bon Trombon, valetul manciurian, are mîntea cât se poate de simplă. De altfel, e un vlăjgan cât toate zilele și foarte sănătos. De vastel-e-i calități mintale, miss Mary e convinsă, de aceea, ca măsură de precauție, mai înainte de a intra în buduar, ea îi spune:

— Bagă de seamă, n'ai să intri în odaie decât atunci când voi avea nevoie de tine...

— Werry well, miss!!

Și miss Mary intră în buduar, întru îndeplinirea versetului din Coran...

Două minute după aceea, Bon Trombon bate în ușe.

— Ce vrei?

— Pardon, credeam că aveți nevoie de mine...

— Nu!

Și reîncep procedurile pentru completarea versetului: tânăra miss golește câteva cupe cu Madera, Douglas face la fel, etc...

În acel moment, Bon Trombon bate în ușe.

— Vrei ceva? întreabă stăpâna oarecum iritată.

— Nu... știți, credeam că aveți nevoie de mine...

— Goddam! dar este plictisitor!

Și într'un acces de nevroză culminantă, ea rupe colțul pernței de mătase. Acum, altă dandana: la orice îndemn, Douglas stă de lemn. Miss Mary prinde a se svârcoli, îl sărută, plânge, suspină, râde și o ia d'a capo; o tempora! o mores!... Dar, vorba sicilianului: „De gustibus non disputandum“, și ca atare, miss Mary zice către brebenelul său:

— Douglas, n'ai mâncat astăzi?

— O! scumpa mea!...

Vocea lui pare că vine din mormânt. Orice mișcare îi face rău; tusește, bolborosește cuvinte neînțelese, își simulează părul din cap, și rămâne... același. De data aceasta, miss Mary simte că i se revoltă tot sângele. Ea rămâne stupefiată: așa tămponie, nici c'a mai văzut!... Și, în culmea exasperării, sfășie cearșaful în mai puțin de a mia parte din secundă. În acel moment, Bon Trombon intră în buduar.

— Ce vrei? întreabă miss Mary.

— Păi... știu eu... mă scuzați, dar,, credeam că aveți nevoie de mine, — răspunde automat valetul, cu vocea-i imperturbabilă, în timp ce ochii lui se rostogolesc în orbite ca două lumini fosforescente animate de flacăra sfintei iubiri pe care bunul Mahomed în dragostea-i cea mare pentru urmașii Romei și ai altor subușli, a avut grija s'o menționeze în Coran, versetul 803, pagina 46587392, aliniatul 9873645, cu figuri și poze în text.

Flo. Flo.

— Știi că nu prea sunt grași boii tăi.
— Ce are de aface, cu cât slăbesc, cu atât le urc și eu prețul.

Scrisori găsite

Interesante pentru cei ce vor să se însoare

Scumpă și nepretuită Marry.

E atâta vreme de când bat la poarta sufletului tău, și tu mă lași mereu plâng pe cenușa speranțelor chinuitoare. Am așteptat, increzător în lumina stelei ce poartă de grije tuturor. Am risipit în zadar parfumul iubirii mele, căci crinii așteptării au început să se vestejească, iar inima mea plânge fericirea care i se amână mereu. Ți-am spus la început că nu vreau nimic altceva, decât pe tine, și numai pe tine, așa frumoasă și blândă cum dansezi mereu în creierul meu. Nu vreau nimic altceva, căci munca mea va putea să te țină și pe tine, floare adorată, scumpă și nepretuită mea Marry! Traiul ne va fi lin ca și eterna scurgere a anilor spre infinit, ca și cântecul izvorului albastru, ca și zborul cocorilor răătăcitori. Vino Marry, nu sovăi, îți ofer mâna mea pentru sprijin și pentru fericire...

Cu dor și dragoste
Viorel

II

Domnule,

Îți mulțumesc pentru deranj, dar cât despre sprijin... nu am nevoie, iar pentru fericire îmi ajunge mâna mea stângă...

Adio! Marry
p. conf. Nine

Galeria sentimentală

Dovada...

„Tenez-vous à bonne distance d'un homme qui a été un peu contrarié dans son amour, attendez que la fièvre soit passée. Il s'empporte comme une bête brute”.

Rudyard Kipling

Ca mai toate discuțiile dintre soț și soție, aceasta se iscă dintr-o nimica toată... Dorel și Simona tocmai își sorbeau cafeaua, după prânz, când intră servitoarea anunțând: — „Croitora doamnei, a venit!”.

— Bine! răspunse Simona, spune-i să intre în camera de lucru și să mă aștepte puțin!

O umbră se furișă de-a lungul fere strelor culoarului... Tânără femeie se ridică și-i explică bărbatului: e una care lucrează foarte bine broderii și dantele. Am câteva rochii care au nevoie de lucrul ei... Iartă-mă că te las singur!

— Cum? făcu Dorel, mă lași singur?!

— Trebuie, vezi bine!

— Nu te voi mai vedea deloc astăzi după amiază?

— Fără doar și poate!

Și nu trebui mai mult pentru ca tânără pereche să ajungă la ceartă și deci la vorbe grele...

Și totuși se iubeau cu o dragoste totală, unică și exclusivă, ca a amanților... De 6 luni de când erau căsătoriți, nici un noraș nu întunecase azurul cerului lor și aceasta, nu-i așa? e un fenomen contrariu oricărei meteorologii (știință în fașe, vorba d-lui Rașcu)...

Paharul prea plin al fericirii lor se revărsase dintr-o dată! A fost ca o furtună... Cuvinte amare le năpădeau buzele, ca un roi de țântari: el n'o mai iubea! ea nu-l mai iubea! El era un ipocrit, un taler cu două fete! Ea o făcuse fără inimă...

Și țărăboi și larmă... Scurt! Nu se mai iubeau! Dar deloc! De loc!!...

Dorel, hotărât să întrebuințeze mijloace dramatice, își luă pălăria (și bastonul, dacă vreti), trânti ușa în urma lui și plecă. Măre, mereu îi cedase. Uite că de data aceasta n'o să mai fie așa. Acum nu-i mai cedează. Ii va arăta că se poate lipsi de umbra rochiilor ei, că nu e sclavul ei, că statornicia are ceva ridicol și el nu vroia să fie ridicol (adică statornic).

Da, Dorel era hotărât să-și dovedească și să-i dovedească... ce?... că deși instruit, era un om liber... Își amintea de versurile lui Bolintineanu:

„Cei ce răbdă jugul și-a trăi mai vor Merită să-l poarte spre rușinea lor...”

Nu, nu va răbda jugul, dar „o să trăiască”... să înțeleagă ceva... Că la urma-urmei, vorba lui Ghiță Scrum-

bie, un „preten”: „Ce, o să mă asasi-nez? Ce-am avut și ce-am pierdut? Azi aici, mâine la panorama lu' ma-dam Braun!”.

O zi de sfârșit de iarnă își răspân-dea lumina plăpândă pe geamurile mate dela magazine, pe fetele roze ale trecătoarelor. Era ora 3 și nu știa ce să facă. Își aduse aminte de un prieten pe care nu-l văzuse de mult. La el a stat până la 6. În stradă vru să se îndrepte spre casă. Se răsândi. Asta nu era de ajuns. Trebuia să nu vină la masă, ca s'o neliniștească... Dar masa în doi are haz! Numai el singur, nu face! Trebuia să agate o tipesă... Își aminti de succesele lui ca flăcău... Se privi într-o oglindă, în treacăt... Era cât se poate de bine și de prezentabil... Fără să chibzuiească mai mult, vru să aibă dovada...

Calea Victoriei gemea de lume... Valuri, valuri, dela Bulevard la Palat, de-aici la Finanțe, lumea se scurgea în ambele sensuri... Dorel urmărea curentul în spre Bulevard și surădea vag... Câte odată un alt surăs îi răspundea... Înaintea unei somptuoase florării, se opri o fată tânără... Dintr-o privire văzu că era adorabilă, îmbrăcată „chic”, dela pălărioara așezată pe mușchiul brun al părului ei, tunsă la mignon, până la mătesea întinsă bine pe solduri micute; drăguță și nostimă, cu un născior obrasnic, cu ochi langu-roși și buze ispititoare... Nu vru să mai caute alta și se apropie:

— „Domnișoară, îmi pare că admirî florile, făcu el cu dezinvoltură. Imi per-miți să-ți ofer un buchet?”

Ea își întoarse capul cu mirare; pe o mână, domesticită, răspunse:

— „Nu vă deranjați, domnule!”

El intră totuși și reveni numai decât cu o jerbă superbă de garoafe roșii.

— Ce, te însori cu femeia asta bătrână? Se vede că ești nebun.

— De loc, mai întâi e bogată și apoi vorba cea: găina bă-trână face zeama mai bună.

Ea îi mulțumi și el, jubilând de acest succes rapid, îi propuse:

— „Ar fi indiscret dacă te-ai însoți puțin?...“

— Și eu aș vrea, însă mă temeam să nu întârziati din cauza asta.

— O, am timp destul!

— Cum, nu vă duceți la masă, acasă?

— Nimeni nu mă așteaptă!

— Ei da! Știi că are haz, isbucni ea râzând.

Dorel ținea mâna stângă în buzunar. Ușor își scoase verigheta și spuse:

— Sunt neînsurat și deci liber!

Ea îl privi fix, cu gura întredeschisă ca pentru un răspuns. Dar tăcu. Garoafele își exalau parfumul piperat. El o întrebă:

— N'ai vrea să cinăm împreună?

Ea dădu din cap cu o mină de copil ofensat.

— D-ta nu ești liberă. Ai vreun prieten?

— Nu!

— Atunci de ce nu vrei?

Nebănuind nimic, el aștepta răspunsul fără neliniște și fără nerăbdare. Știa că femeile spun nu, din pudoare, chiar când simt cum „da“ le frige buzele... Dar fata îi răspunse:

— Ați fost foarte dragut fiindcă mi-ați oferit florile și vă mulțumesc. Să ne oprim la ele!

— De ce?

— Fiindcă d-l Dorel Paltin trebuie să se întoarcă la d-na Simona Paltin, să ia masa.

Sub lovitura asta neașteptată, Dorel nu găsi un cuvânt de protestare. Tânără fată relui, veselă de mutra zăpăcită a cavalerului ei:

— Cu un taxico, veți ajunge la timp, grăbiți-vă! Nu o faceți să plângă! Ea vă iubește așa de mult...

— Dar cine ești d-ta ca să știi toate astea?

— Croitoroașă soției d-tale, care i-a brodat azi după amiază rochiile. Tre-când prin culoar, v'am văzut o clipă, dar suficient ca să vă recunosc. Și pe urmă am auzit discuția... Au revolt și merți!...

Mai înainte de a-și regăsi sângele rece, tânără dispăruse în mulțime, lăsând în urma ei, drept orice amintire, o undă de parfum de garoafe...

Aproape că se căia... Se întoarse acasă. Ea îl aștepta cu ochii roșii, însă calmă, aproape surâzătoare.

El îngână:

— Scuză-mă... prietenii... un poker... nu știam că e așa târziu...

— Nu e nimic dragă! Mai curând trebuie să mă scuzi tu pentru scena ce ți-am făcut... Am fost ridicolă... pentru nimic... pentru o mică lucrătoare...

Dorel, în furtivitatea lui regăsită, fu las. El apucă prăjina ce i se întindea și strigă:

— Să nu mai vorbim de asta, dar

In ton minor

*Mi ai răzvrătit tot sângele în vine
Lăsând în pasu-ți rar și șovăelnic,
O dără din parfumul-ți feciorelnic,
Când ai trecut zâmbind pe lângă mine,
Mi-ai răzvrătit tot sângele în vine...*

*Îți contura picioru-atât de bine,
Ciorapul mamei, răscroît pe dungă
Și pantofoarul, — o micuță pungă, —
Legat frenetic, cu șireturi, fine
Îți conturau picioru-atât de bine!*

*Sub șortul negru, în proeminență,
Ca două stânci, din marmură sculptată,
Își pronunțau mânia revoltată,
Doi săni micuți, plasați cu indecență
Sub șortul negru, în proeminență!*

*În șoldurile pline și lascive
Se legăna atâta poezie!
Și ntr'un decor subtil de fantezie,
Dormeau dorințe-atât de sensitive,
În șoldurile pline și lascive!*

*Ca ntr'o legendă veche, de demult
C'un lanț de dragoste te-ai fi legat
Și ntr'un castel enorm, de aur mat,
De rațiune neputând s'ascult
Nu garantam ce s'ar fi întâmplat,
Ca ntr'o legendă veche, de demult.....*

Dac' ai avea vre- doi-trei ani mai mult.

Pyjama

țin să te previn că fata pe care ai luat-o să-ți lucreze nu-mi inspiră nici o încredere. Am întâlnit-o astă seară la brațul unei haimanale. Avea o alură... Ai face bine să te lipsești de ea...

— E foarte simplu. De mâine nu-i mai calcă piciorul pe-aci!

— Așa e mai bine, făcu el, cu un suspin de ușurare.

Ea îi întinse obrăjorul fraged și pacea fu încheiată — pe buzele Simonei — pe spinarea celeilalte... Fiecare veșnic va sta în picioare bătrânul: homo homini, lupus!

Viorel

Ceva ce o să mire pe toți

Zise Nae, o să fie vestea că am divorțat. „Cum, o să se zică, o lasă? O femeie atât de dragută, de bună, de veselă, de omenică!“.

Multe femei vor insinua că sunt o brută și un bețiv, ba chiar un destrăbălat! Se va descoperi că o băteam, că nu-i dam de mâncare, că o făceam să plângă într-una.

Vecinii va spune că auzeau noaptea sgomote ciudate; că o țărâșă cu capul pe dușumea, de păr, și că după ce o sileam să bea tinichele întregi de ulei de rețină, o înăbușeam cu perne ca să nu țipe. Cutare vecină o să-și aducă aminte cum observase că în ultimul timp era tristă, palidă și cu ochii roșii.

Pcate va adăoga că slăbise (aproximativ) cu douăzeci de kilograme în două săptămâni. Vecinii din față va

declara că dela ferestrele lor au asistat adeseori la scene pe care le e scârbă să le povestească — lăsând astfel să se înțeleagă că, posedat de mania sadică de a mă deghiza în turc, mă foloseam de matele nevastei mele pentru ca să-mi confecționez un turban.

Dar eu nu am să vreau să aud nimic și nici să știu nimic.

Îmi voiu fuma înainte pipa, cu indiferența binecunoscută a acelor monștri de granit care au fost odinioară mândria bătrânei Chaldee.

...

Nam să-mi reproșez nimic. Nevastă-mea s'a bucurat totdeauna de cea mai mare libertate. Când voia să plece, pleca. Când pleca se ducea oriunde poftea. Când voia să se ducă să se culce la mătuși-sa din Uranus ori la sora-sa din șoseaua Filantropiei, eu n'aveam nimic de zis. In ceace privește tualeta, voe dela mine ca dela Banul Ghica!...

Inteligentă, binecrescută, excelentă muzicantă, îmi plăcea mult. Și dacă în loc să uzeze rezonabil, n'ar fi abuzat de anume lucruri, e mai mult ca probabil că n'ciodată nu m'as fi gândit să mă despart de ea.

Iată cum s'a întâmplat:

Intr'o dimineață, pe când își lua baia, eu avui nevoie de o pilă de unghii, pe care de obicei o ține în sifonierul ei. Deschizându-l găsi într'un colț — mov, crem, roz și verde palid — vre'o duzină de scrisori neînchise încă: era curierul ei din ziua aceea.

Aceste scrisori erau adresate la avocați, ofițeri, artiști.

— Poffim! îmi zise eu, scrie prietenilor fraților ei!... Fiindcă un frate al ei e sculptor, altul căpitan de artilerie și cel mai mic student în drept.

Eu îmi luai pila de care aveam nevoie și era să mă întorc liniștit în odaia mea de lucru, când își vâri coada demonul curiozității.

— E foarte du'ăgută din partea ta că ai venit să mă vezi.

— Da, medicul tău m'a spus: grăbest-te dacă vrei să-l mai găsești în viață — De ceea am venit în gonă.

— La ce atâta discreție? îmi șopti acest invizibil personaj. E nevastă-ta și poți să-i citești corespondența. Nu e nici un rău.

Un moment șovăii, apoi (la urma urmei, ce-o să fie?) deschisei cutia.

Aceste scrisori — pălăvrăgești femeiești — n'aveau nimic deosebit, afa- ră totuși de formulele cu care se terminau. Iată câteva pasaje:

„Pe mâine; mji de sărutări dela mitiica ta“.

„La revedere, puiule dragă; te sărut de mii și milioane de ori“.

„Acum te las, răutate mică ce ești. In finit de multe gurite, dela a ta...“

„Pe obrazul drept cincizeci de mji de pupături; optzeci de mji pe cel stâng, iar pe buze pa'uzeci și patru de mii de milioane...“

... După ce terminai această inspecție, pusei fiecare lucru la locul lui și mă dusei să-mi beau ceaiul.

A doua zi, cutia sifonierului conținea douăsprezece scrisori împodobite cu formule asemănătoare.

A treia zi, erau cinsprezece...

Timp de șapte zile consecutive, am urmat acest spionaj și zilnic am luat note.

In a opta zi, am închis ancheta și mi-am consultat carnetul.

Am constatat atunci că în interval de o săptămână nevastă-mea trimisese unor persoane străine cinci sute șasezeci și opt de mii trei sute douăzeci de milioane de sărutări.

Iată pentruce divorțez.

Nu-mi plac femeile risipitoare!

Nae Niculae

TRAGEDIE

*Eu știu că n'au să mai revină
Timpul și serile în cari,
Pe când cântai la mandolină,
Mă urmăreau ochii tăi mari.*

*Și știu că s' duse-acele timpuri
Când, candidă, ca de copil
Mă fascina privirea-ți dulce
Și-ți închinam un vers umil.*

*Să îngropăm acele vremuri
Ce mi par că au trăit de mult,
Azi a rămas doar amintirea
Și versul trist care-l ascult.*

*Deacea îndrăsnesc acum
Ca să deviu tragedian:*

*— Te rog înapoiază-mi polul
Ce ți-l'am dat acum un an!..*

Tom

— Să mă desbrac?

— Dacă vrei..

— Scot și cămașa, doctore?

— Dacă-ți face plăcere --
da vezi că eu nu sunt doctor
ci avocat.

— ?

— Doctorul stă cu un etaj
mai sus.

HAZURI

LA TRIBUNAL.

Judecătorul: Spune d-le martor cum a zis acuzatul către dumneata?

Martorul: A zis că: el a furat calul.

Judecătorul: El n'o fi întrebuintat în vorbire persoana a treia.

Martorul: A treia persoană nici n'a fost pe acolo.

Judecătorul: Nu mă înțelegi. Spune vorbele acuzatului întocmai. N'a zis:

— „Eu am furat calul?“

Martorul: Doamne ferește d-le judecător! De dumngavoastră nici n'a fost vorba pe'acolo.

INTRE EI

— De ce plângi Costache?

— „Mi-a murit azi soacra, d-le șef

— Ei și pentru asta trebuie să te întristezi așa de mult. Din contră. Șice ți-a lăsat mări?

— „Un teanc de hârtii de valoare, d-le șef.

— Asta ar trebui să te bucure mări!

— „Da! dar sunt niște polițe ce trebuiesc achitate.

IAR ORDONANȚELE!

— Domnu locotenent i'acasă, leat?

— „Da s'trăiți e'n pat!

— E oare bolnav?

— „Doamne ferește!

— Spune-i căm venit eu.. Geor-gescu.

„E imposibil — Nu primește!

— De ce mări?

— Păi.. are musafiri..

(Tabloul e dela sine)

Cinism

- Asta trebuie să se sfârșiască! Hotărăște: el sau eu.
— Ce păcat. Amândoi îmi sunteți la fel de folositori.

— Hai! iar sună telefonul!
— Trebuie să fie bărbatul meu.
— Vai, dar plictisitor e și o mul ăsta.

Intâmplări din Capitală

Ghinionul

Conul Iorgu era acum în doliu după a cincia lui nevastă.

Deși nenorocirile se țineau a scaj după dânsul, nu luă în seamă nici această nouă încercare, și la drept vorbind nici n'avea de ce, căci Frusinica, consoarta ce mai eri plecase în rândul dreptilor, ca o gălă nu altceva.

Ca dovadă a tăriei lui, la două săptămâni de zile o luă iarăși... pe poteci întortochiate.

II

Un ciocănit puternic în ușe îl făcu să tresară.

— Intră! zise el cu o voce puternică.

În clipa aceasta credinciosul său servitor își făcu apația, întinzându-i un plic micuț și parfumat. Cu voluptate nespuse mirosi hârtia roză pe care'n urmă o deschise. E dela ea! îl cheamă la ea acasă!! Câtă bucurie. Cu fața veselă și mulțumit în deajuns de succesul său, în douăzeci de minute fu gata de plecare.

Mutra acră a Frusinicăi îi trecu prin față, dar dispăru imediat înlocuită fiind de aceea a Mimiicăi, o sburdăniță fetidă care-i sucise capul. Deși relativ bătrân — totuși averea-i colosală și mâna-i largă, îl făceau iubit de toată lumea — în special de sexul slab.

Grăbiț deschise ușa elegantului salon cu firma „la briciul lui Napoleon”.

— Băte! ceva „hige-liffe”, că-i vai de bulendrele tale.

Voia să se prezinte adonatei sale, mai scântelețor ca un luceafăr, mai frumos de cât ai care Făt Frumos din lume.

Luă loc în jetul din fața ogliții.

III

Mișu, calfa, s'a apucat de lucru. Și pe când îl operează ca să-l scoată

din cutie — conul Iorgu, distrat, îngână mereu:

— Mimi — Mimi — ce fericire supra omenească!

Dar, bagă băte de seamă! pentru numele lui D-zeu schimbă briciul.

— „Dacă nu stați drept!

— Ei bine, voi fi statue. Peste o oră sunt al tău, Mimico!

„Nu cumva e soția d-v? îl întreabă calfa, mai mult din obișnuință.

— ???! Obraznicule, ce te interesează pe tine! Veză-ți de brici

— „Oh! d-le! ce nenorocire!

— Ce! cum! Mai tăiat?

— „Nu! Nu! dar răul putea să devie și mai mare.

Conul Iorgu se ridică, se uită în oglindă, și un urlet de fiară rănită îi ieși din piept.

O mustată îi era mai scurtă decât cealaltă.

Apucat de o furie nebună, pune mâna pe foarfeci, s'apună, pe borcane, perii și începe să bombeze biata calfa, care de frică se vâra sub canapea. Proiectilele parfumate curgeau ca o grindină drăcească în salon, se spărgeau pe pereți și răspândeau mirosuri tari de „Eau de Cologne” și de parfumuri. Musterli, care săpuniți care jumătate rasi, dar toți cu șervețele la gât, se ridicară speriați de esirca violentă a lui Iorgu.

Intervine cu forța-i muschiuloasă patronul care potolește lucrurile.

Linistit, conu Iorgu se așază din nou pe scaun.

— N'ai de ce să te superi — urmează patronul. Te aranjem noi. Scurtăm și cea laltă mustată și atâta tot.

— Indreaptă-le, zice el închizând ochii, pentru a nu asista la această distrugere.

IV

— Acum e mai scurtă asta — zice peste câteva clipe patronul — să mai luăm nițel din cealaltă.

Iorgu nu mai avea curajul să spună ceva.

Tot scurtând când pe una când pe alta, la un moment, mustățile stimatei lui dispărură ca prin farmec sub infamele foarfeci.

Când se văzu omul nostru, să-i vie boala lui Calache.

Cu momete, cu șosele, frizerul însă îl potoli și de această dată și-i dete o idelă... să-și pue mustăți lipite.

După o jumătate de oră conul Iorgu eși satisfăcut dela bărbier. Ducea instinctiv mâinile la mustăți; dar, cosmeticul le ținea.

V

Mimi fusese mai seducătoare ca toate femeile de până acum, și conul Iorgu gata să-și piardă capul, își lipi

buzele de ale frumoasei fete. Mimi scoase un țipăt.

Cosmeticul bărbierului, la contactul acelei respirații calde, se topise, și mustățile lui Iorgu rămăseseră lipite de buzele adoratei.

Ce s'a întâmplat, oed c'o știți cu toți. Cât despre conu Iorgu, vai de bucina lui!

Billy

VIZIUNE

*Ca o fantasmă muribundă,
Pe zidul palidei cetăți
Se profiează trist o undă
A unui cânt din alte dăți.*

*Castelului trist - în dosul unei
Vechi draperii de Indostan,
Morbida, în bătaia unei,
Plânge prînțesa Yu Ka Tan.*

*Ca fascinat de ticărire
Fantasticei inchipuri,
Mi-am aruncat și eu privirea
În parcul sfintei amintiri.*

*Și'n goana timpului ce trece
Văzu tabloul funerar
Pe-Ati, vânzând la bragă rece,
În fund, sbierâna un biet măgar*

Virgiliu

„VESELIA”

Cuponul Nr. 26.

Strângeți complet aceste
cupoane și veți lua parte
la premiile „Universului”
printre cari **2 CASE.** și
2 VILE.

— Tragerea în toamnă —
Cititi în „Universul” lista pre-
miilor.

Bucureștii port de mare;
peste 1520 ani, o balenă astu-
pând podul Șerban Vodă.

Crematoriul uman

Intr-o zi primii vizita undămosafiri nepoftiți: D-l Niam-ce-bea, președintele republicii Niam-Niam din Africa Centrală și d-l Ași-pi-ly, secretarul său particular.

Vă mai reamintiți poate că acum doi ani am avut deosebita cinste de a fi oaspele acestor canibali, așa că aceste două personalități exotice veniseră în România numai cu scopul de a-mi întoarce vizita.

De la Gara de Nord până la Bulevard, luase probabil tramvaiul, deoarece d-l Niam-ce-bea avea încă, prins cu un ac de gămălie de belciugul de aur de la nas, biletul verde de cinci lei, iar de la Bulevard, până la Tei, venise cu taxicoul, deoarece d-l Ași-pi-ly avea câte-va picături de var în barbă, ceea ce denotă că voiajase cu un grup de bidinărese din Tei.

Bucuria revederii fu mare.

De și era un praf (ca'n Tei) și soarele încă sus, totuși ambii înalți demnitari Niamezi purtau șosoni imblăniți și paltoane groase de iarnă.

— Nu vă e cald? îi întrebai eu mirat.

— Strun-ga, Strun-ga!... răspunseră amândoi în cor, ceea ce înseamnă pe limba niameză că le era grozav de frig-u.

Era și natural să fie așa. Obisnuiți cu temperatura ecuatorială din țara lor, unde elegantele niameze umblă pe stradă despolate. — ca și românele noastre — temperatura Teiului, de și plăcută și caldută (era chiar luna Septembrie) nu le pria de loc prietenilor mei.

I-am rugat să-mi facă cinstea să rămână la dejun la mine, lucru ce l-a bucurat foarte mult. Când l-am întrebat ce bucate preferă, Niam-ce-bea m'a rugat să-i fac un Moșoiu pe varză, iar Ași-pi-ly un rasol de Ferechide cu hrean. — La refuzul meu categoric, invocând obiceiurile noastre, cu totul contrarii celor din triburile de canibali, Niam-ce-bea s'a supărat rău.

— Nu te cred, îmi vorbi el indignat; taxico-ul care m'a adus aici era plin de o populație foarte asemănătoare cu a noastră și care vorbea o limbă foarte apropiată de cea niameză. Am auzit de exemplu expresiuni ca: „mâncăți-ași ochi“ (hasca-i ochiosu), „mâncăți-ași fript“ (hasca-i friptura), sau numai „mâncăți-ași“ (hasca-i mo) ceea ce denotă că și bucătăria românească seamănă cu a noastră. Și apoi e lucru știut de toată lumea că'n țara voastră vă mâncăți ca (vîgulă) câinii.

Noaptea au dormit la mine. A doua zi l-am găsit aproape înțepenit de frig.

— Ne'ntoarcem în țara noastră, îmi spuse Niam-ce-bea, dărdăind de frig.

I-am rugat să mai stea o zi, promițându-le că-m să-i duc la o întrunire a opoziției unite, s'asculte discursurile incendiare ale corifeilor viitorului guvern, discuțiile infocate ale partizanilor, însoțite de calde străngeri de mâini, să simtă și ei căldura cu care cetățenii Capitalei întâmpină pe cei din opoziție.

Toate însă fură zadarnice. Bietii prieteni mureau literalmente de frig.

A treia zi Ași-pi-ly fu găsit mort, înțepenit de frig. Niam-ce-bea încecă să-l plângă cu foc, dar lacrimile-i curgeau reci din ochi.

D-l dr. Costinescu, primarul Capitalei, chemat în grabă la căpătâiul înțepenitului, fu vădit impresionat de moartea prietenului meu, dând ordin de a fi înmormântat cu toate onorurile.

Făcurăm un mic consiliu, spre a decide la ce cimitir să-l îngropăm și de oarece Capitala noastră n'are încă până astăzi un cimitir niamez, nici unul din noi nu știam cum să facem să eșim din încurcătură. Când deodată d-l dr. Costinescu se bătu cu palma peste frunte.

— Nu despoați, bărbați tineri și bătrâni, „evrica“, am găsit, strigă în culmea bucuriei simpaticul primar. Facem safteaua crematoriului meu, lucru foarte obișnuit în tribul Niam-Niam, iar cenușa răposatului o vom trimite cu simplonul (de gunoi) în patrie.

Toți aprobarăm soluția primarului. Ași-pi-ly fu dus cu droașa primăriei până la crematoriu. Aci fu închis într-o cutie metalică de gunoi (modelul primăriei) și vârit în gura crematoriului.

După două ore de așteptare, ușa cuptorului fu deschisă, spre a culege cenușa răposatului Ași-pi-ly.

Dar, minune! Din interiorul cuptorului se auzi o voce puternică, vocea răposatului, care țipa cât îl lua gura:

— Inchideți ușa d-lor, că se face curent! Mai lăsați-mă puțin, că de-a-bea acum am început să mă'ncălzesc!

Cristas

Tristan Bernard

Scrisoarea unei tinere farmacist

Dragă mamă,

Nu ți-am scris în vremea din urmă, fiindcă am trecut prin zile grele și nu voiam să te întristez. La începutul lunii ne-am văzut la capătul resurselor și desigur că ai aflat știri proaste prin ziarul nostru localnic.

Henri nu a putut încasa cei trei sute de franci care-i fuseseră făgăduiți. Aveam datorii la toți furnizorii, care nu mai voiau să ne dea pe credit. Astfel că, Joja trecută, era să cinăm cu stricnină. Bărbatul meu chiar se coborase în laborator ca să prepare doza.

Dar, înainte de a ajunge la acest pas extrem, am ingenunchiat, dragă mamă, și m'am rugat cu credință; atunci, o minune: s'a auzit clopoțelul dela ușe și un om a dat năvală în prăvălie.

Dumnezeu îmi auzise ruga: se declarase în orașul nostru un caz de angină dfterică.

A doua zi, alt caz la primar. El e bogat, mamă. A trimis după o groază de tampoane, iod, câte și mai câte! În sfârșit, ne-a trimis cu ce să plătim măcelarul.

Norocul a continuat, căci a căzut servitorul dela castel, de pe cal, și și-a rupt piciorul. I-a fost amputat. Am trimis zece pachete de vată antiseptică și sublimat! și plasture, dragă mamă, trei metri de plasture! Iar seara, tot în ziua aceea, taman când să plătim taxa școlară a lui Gaston al nostru, a fost mușcat un om din vecini, de un câine turbat.

Aseară ne-am dus la teatru, unde o trupă în turneu reprezenta *Carnavalul unei mierle albe*. Bărbatul meu mi-a plătit biletul grație unei mici epilemii de holerină, care s'a declarat după amiază la azilul de bătrâni.

Te sărutăm de o sută de ori, mamă. Sărutări lui papa.

Lucia.

P. S. — Providența nu obosește cunva? Ni s'a întâmplat o nenorocire: a murit moș Galouche. Ce om cum se cade era și ce regulat suferea de colici de ficat. Avea un cont bunicel de morfină, la noi.

Tr. de N.

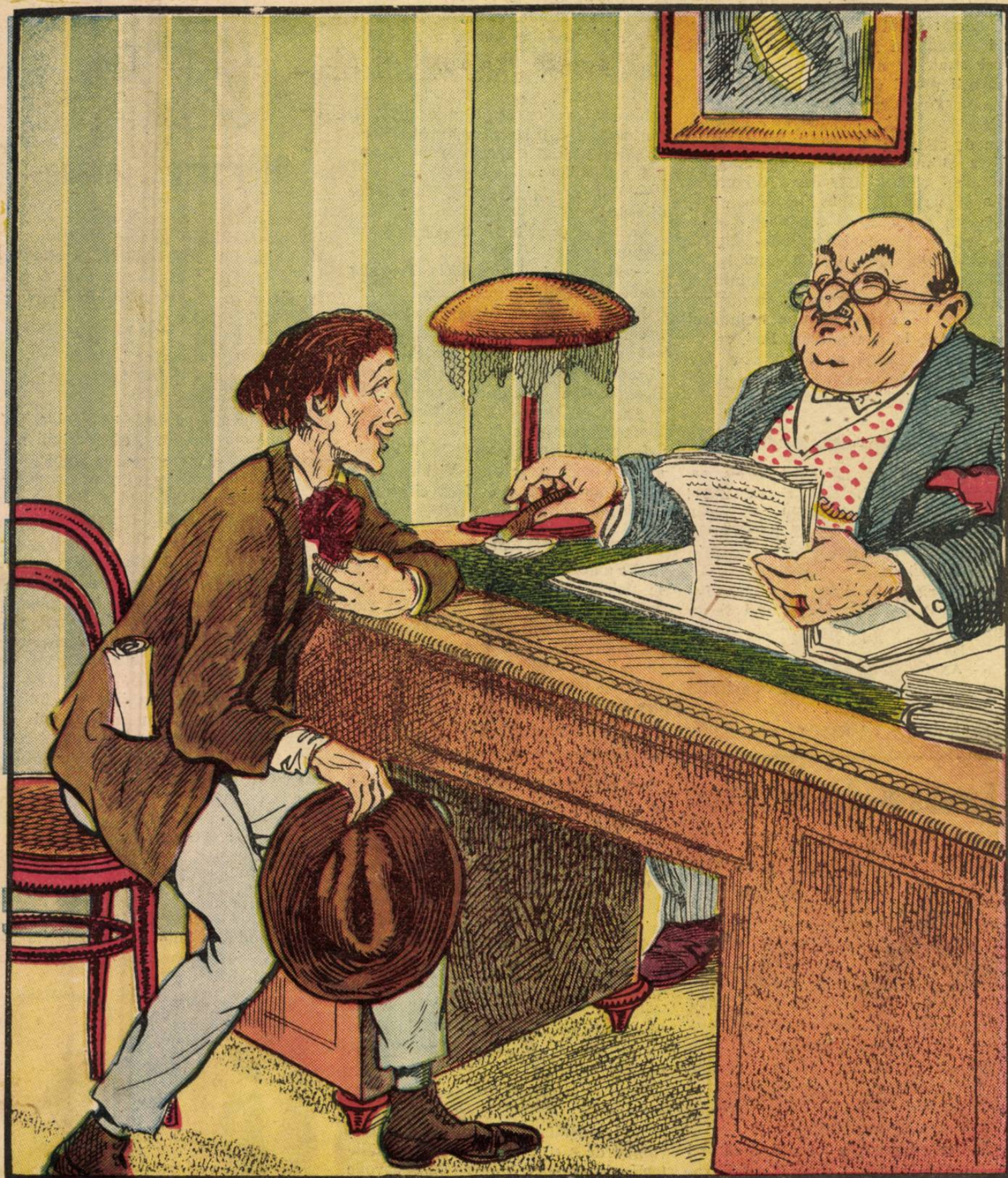
Sinceritate

— Dragul meu, mă grăbesc, ca un bun prieten ce-ți sunt, să te anunț că nevastă-ta te înșală....

VESELIA

PREȚUL ABONAMENTULUI în țară: pe un an 210 lei în străinătate pe un an 420 lei

— Nu sunt rele versurile... dar... eu nu editez decât nume cunoscute...
— Păi tocmai... domnule editor, pe mine mă chiamă Vasilescu...

CRONICA SĂPTĂMĂNEI

Amundsen sechestrat

O telegramă a „Universului“ de mai gâlățieri: vasul „Maud“, al expediției lui Amundsen la Polul Nord, a fost sechestrat. Și nu a fost sechestrat de imenși munți de gheață din meleagurile neexplorate, ci... de foarte prozai-ci și numeroși creditori ai celebrului om de știință și de aventură. Că omenirea, știința în general, va profita de pe urma călătoriei în care Amundsen și-a expus și își va mai expune viața, asta nu are curs la creditori, care preferă în loc de imperii de gheață... bani gheață. Perspectiva unui întins domeniul de sloiuri, nu e de natură să încălzească inima acestor negustori.

Astfel că, strâns cu ușa, renumitul explorator, în goana după Poli, se va vedea într-o bună zi nevoit să-și împartă preferințele și cu o foarte susținută și apăsătoare vânatoare de lei.

Lupte e din str. Bucovinei

În strada Bucovinei exista o cișmea. Curgea apă, vorba aia... Căpânău! Beau gospodinele și purceii, se spălau oțtenii, se bălăceau copiii, ba chiar se dăduseră la apă și cetățenii de prin partea locului.

Într-o zi, ce le dăte în gând, mai marilor dela Primărie: — Hoi s'o închidem!

— De ce?

— Așa!

Apa a fost oprită și cișmeaua închisă, pentru că... „așa!“.

Cu iostlor li s'a spus că s'ar fi pră-

pădind apă multă și nu mai ajunge la WC-urile dela etaj: ori că se face udătură pe stradă, și câte și mai câte. Scurt, Primăria a trimis o companie de lucrători care înarmați cu lăpeți și casmale au intrat în conflict cu cetățenii însetați de... dreptate. S'au schimbat grațiozități dintr-o parte și din alta. După spăsa marilor oculari, unul dintre lucrători ar fi sărgat cetățenilor:

— Hai, nu fiți deputați, c'asa și pe dincolo!

La care contribuabilii păgubiți au răspuns:

— Riezilor! Bercenilor! Temistocli să ajungeți!

Lucrătorii primăriei, grav atinși în onoarea lor de aceste epitețe, au trecut la atac și au lovit. Localnicii au ripostat și se zice că au luptat cu sete. Rezultatul a fost, după comunicatul oficial: 17 răniți dintre gospodarii luptăreți pentru apă.

În cele din urmă, unelele Primăriei au fost puse pe goană. Victorioși, cetățenii au trecut să-și facă cinste... la cârciumă, unde au întârziat... fiindcă odată e cișmeaua închisă. Foarte aprinși au făcut a doua zi reclamație la Primărie, unde d. Berceanu, ca să le potolească focul, le-a dat drumul la apă. Recunoscători, cetățenii l-au poftit pe viitorul candidat la alegerile comunale, Berceanu, să îi viziteze cu prilejul acelor alegeri, spre a-i oferi, în mod solemn, o porție de apă pentru galoși.

Tr. U. Badurul

Larousse de buzunar

Fiindcă, de când tariful drumurilor de fier este egal, pe distanța București—Călărași, cu ceerce se plătea pentru cursa Giurgiu—Călcățele; fiindcă, în condițiile acestea de ieftinătate și confort, se poate să vă vie fantazia de a vă deplăta de Predeal, socotesc că nu e de prisos să vă dau aici câteva însemnări despre limba în care au să vă vorbească românii.

Băgați-vă în cap, cititori, pentru că în dicționarul Academiei n'aveți să le găsiți nici în secolul viitor, dacă va fi gata până atunci:

Să ceri *făsoaică*, la locantă, dacă vrei să mănânci fasole; dacă ai poftă de gulii, să zici *caralabe*; când ți-or trebui chibrituri, să strigi *ghiufe*; precum dacă, vreo dată, vei avea nevoie de

serobeală, la băcănie, să ții minte că se cheamă *năspreală*.

Mai deprete: foiței de țigară i se zice *papire*, cum tutunului i se spune *tăbacă* și petrolului *fotoghen*.

Tot așa, vopseaua de culoare ultramarină e botezată *măndrămarin*, cum grișului i se spune *păsătic*, tăceilor, *lască* — și boalei de ardeu *paprică*.

Toate ca toate, însă, deci, dacă te va mușca șarpele de inimă să ceri, la restaurant, orez cu lapte, poți să aștepti până la a doua înviere, că chelnerul nu ți-l aduce până ce nu-i vei desluși, pe românește, că vrei *rijcașă*.

V'am spus acestea nu ca cine știe ce contribuție prezăvă la lexicologie, ci numai îndemnat de sentimentul creștinesc de a nu vă ști, când veți călători departe, că rămâneți, la nevoile vieții ori în fața listei de bucate a bir-turilor naționale, ca vitelul despre care zice povestea că stătea bleg în fața po-

rtiei lui porți numai pentru că stăpână-său meremetisă gardul pe când era el la pășune.

Dacă, pe stradă, vei auzi pe un român zicând altulă țaitung șraiber, să ști că *cel-t-alt* e z'arist min'itar.

Dixi et animam meam salvavi.

Archibald

Aforisme... grave

Între artă și iubire există un raport invers: cu cât arta se inspiră din iubire și devine tot mai sublimă, cu atât iubirea față de artă pierde reducându-se din ce în ce spre realizarea impusă de specie.

Adevărata iubire nu-i decât aceea pe care nu ai curajul s'o mărturisești.

Un cântec sună astfel: „Și și-au jurat în fptul inserării, că s'or iubi neîncetat“. Vai de mine, ce anomalie! Dacă ar face toți la fel, ar însemna ca jumătate din bărbați să fie nebuni iar jumătate din femei să moară.

La popoarele nomade femeia merge în urma bărbaților, pe când la popoarele civilizate, invers. Mai logic este la nomazi, căci, așa cum e la noi, înseamnă că am putea să mergem cu o căruță cu roatele în sus...

Un grec cântă din instinct; totuși, în vremea noastră au început unii să cânte din capriciu care de multe ori este frate mai bun cu necesitatea de cât cu instinctul.

Între moarte și iubire este o mică asemănare: și una și alta se petrec numai odată în decursul vieții unui om.

Dorința de a iubi durcăză cât o po-lită. Când scadența a venit, polița se distruge, iar iubirea se termină dacă nu sucombă.

Sopen-Haur

Balada ciorapului (de mătase)

Nemărginire

Ciorap sublim, ciorap fin de mătase,
Ciorap, câte-ate ori am mângâiat,
Pe câte-un picioruș divin, cambrat,
În salonase mici, întunecoase,
Ciorap sublim, ciorap fin de mătase.

Îți scriu balada mea întârziată,
Ciorap cu mii și mii de firsoare,
Ce gâdile pulpe roze de fecioare...
Și fiindcă te-am purtat și eu odată,
Îți scriu balada mea întârziată.

Intins ca o șosea care străbate
Al farmecului plai în nopți senine,
Ești drumul cel mai sigur pentru
mine,

Spre Edenul iubirii vinovate,
Intins ca o șosea, care-l străbate.

Legat cu jartiera as sină,
S'au spânzurat solid de cache-corset,
Sfidezi cu-al tău parfum suav, discret,
Imitațiuni din ață sau muslină,
Legat cu jartiera as sină.

Cambrat pe piciorușe sensitive,
Îți profilezi diversă fa baghetă
Și'n pas de curtezană sau cochetă,
Ti se deschid atâtea perspective...
Cambrat pe piciorușe sensitive.

Ti-am scris balada mea întârziată,
Ciorap cu mii și mii de firsoare,
Ce gâdile pulpe roze de fecioare...
Și fiindcă te-am purtat și eu odată!...
Ti-am scris balada mea întârziată...

Pyjama

Motiv

— Vai doamnă d-v. care sunteți
atât de bună, dați-mi vă rog o perche
de ghetă.

— Dar bine moșule, ghetele d-tale
sunt noi.

— Toamai de aceea nu pot să
cerșesc...

— Câtă apă! Câtă apă!
— Și totuși nu vezi decât suprafața.

Prin găurile cu firme albastre...

Echivoc.

Prin compartimentele vagoanelor,
soarta aduce la întâlnire oameni de
sexe opuse și vârste diferite. Sub lu-
mina palidă gălbui a becușului cu gaz,
călătorii cu fetele obosite se leagănă
în cubemurul ritmic și monoton al
vagonului. În colțul de lângă fereastră,
un domn burtos și cu ochii bulbucăți,
sforăie macabru, cu gura indecent des-
chisă... Doamna de vis-à-vis se scar-
pină discret cu spatula de canapea,
necăjită probabil de vreo probabilită in-
sectă insinuantă...

Cățiva elevi dela „liceul internat”, își
duc ciorapul dezolat, spre locul luminei,
având fața cușpată de cântecul regre-
telor târzii, urmele unor pasageri in-
dile de vară și o melancolie inerentă
anilor lor puțin...

Un ofițer strâns nervos de capul
săbiei cu care a adormit în mâini, iar
domnișoara vecină își creșionează indi-
ferentă buzele cu „cerise Legrand”...

Monstrul automat alergă ca o nă-
lucă, spintecând ogoarele arate pen-
tru toamnă și aerul în care plutește miros
de struguri copti. Călătorii alergă
și stau pe loc, pe drumul fără sine
și problematic al soartei. Cu o hurui-
tură stridentă, ușa compartimentului
cu Nr. 103200, se dădu în lături, iar
în cadrul ei luă loc seful, care cu in-
variabilul lui glas nazal cuvântă:

— Biletele vă rog!

Congestionați, călătorii tresăriră și
care de care mai mecanic, întindea
biletul pentru control. Între timp,
domnișoara cu buzele creșionate atipise.

Conducătorul o atinse delicat pe umăr:

— Domnișoară, vă rog biletul!

Emoționată, d-a se execută.

Șeful îl înapoiază grav:

— Vezi dră, era să rămâi neper-
forată!...

Șeful își vede de treabă, călătorul cu
gura indecent deschisă, câteva clipe nu
mai sforăie, iar d-ra se face că își suflă
nasul...

Logic.

În vagonul restaurant al companiei
internationale a marilor exprese euro-
pene, Goldstein și Silberstein s'au în-
tâlnit la un vermut.

— Hei, Silberstein, grâu ai fucut
civa?

— Grâu... nu!

— Dar porumb?

— Porumb... nu!

— Dar orz?

— Orz... nu!

— Secară?

— Nu!

— Otavă?

— Nu!

— Cum Silberstein, nu mai ești ce-
realist?

— Ba da!

— Păi cum, dacă nu mai cultivi ni-
mic?!

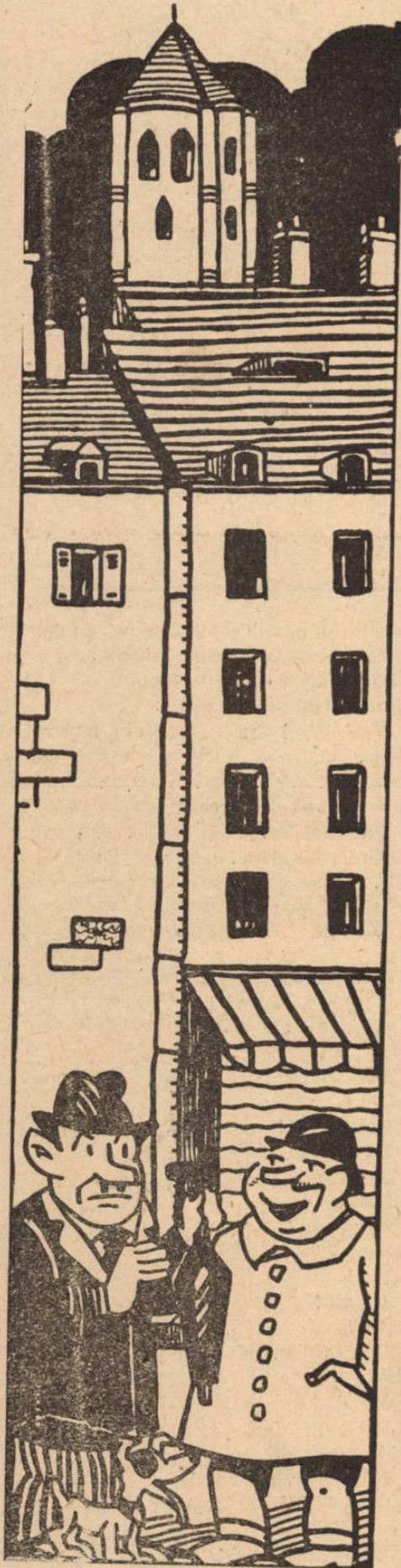
— Nu cultiv, dar... fabric!

— Cum? Fabrici?! Atunci nu mai
ești cerealist?

— Ba da, căci vezi, sunt... fabricant
de ceară!

Styx

Obicei

— Te întorci cam târziu acasă... ce o să spui nevestei tale?

— Nimic. Am s'o ascult numai cum mă injură!

Campania pentru alegerile comunale

Manifestul meu

Cetățeni,

În preajma erno și grămada de nevoi,
Gândul meu și zi și noapte se îndreaptă către voi;
Vă cunosc și eu și tata de atâtea zeci de ani,
Toți sunteți oameni de treabă, moff! că nu faceți doi bani!

Aveți multe neajunsuri precum văd de'ntâmpinat:
Ba că nu aveți canale, ba n'aveți iluminat;
Străzile sunt nepavate, iar gunoii la urechi,
Milioanele neasate se topesc pe echi, perechi.

Toate merg în dorul leții, alandala, rând pe rând,
Azi sosit-a însă vremea întrebăre: Până când
Ne vor duce cu Iordanul și și-or bate joc de noi?
Până când vor fi vultuși remorcai de pit'goi?

Până când, oameni de pae îndopați cu tîbșir
Au să roadă cașcavalul Primăriei noastre 'n s'r,
Lăfăindu-se 'n „otouri” cu aere de Fefeiei
Își vor face acarețe și afaceri pentru ei?

Să 'ncezeze vitregia, Jos politica de ură!
Până când un Temistocles v'o călca pe bățatură?
Căutați un om cu doxă? L'ați găsit: acela's eu,
Nu mă plimb cu otomobilul, nu mă urc în S. T. Beu.

Stau cu casa 'n Mihai Bravul și mănânc la Abator,
Iau cafeaua 'n Dealul Spirei, fac servicii pe Viitor;
Sunt prieten cu Tăchită, mardelașul de prin Tei
Și-am o rudă a nevestii: mare fabricant de clei.

Semnul meu este: „CIUPACUL”; candidez independent,
Am un sac întreg de planuri pentru acest eveniment
Dați-mi voturi cât mai multe, să triumf ca un „Pegu”
De voii s'aveți și apă și... pardon, tutalegu!

Costache Timidu

Cazone

Termen redus

Luni, 11 dimineata, ora raportului.
Compania II-a de elevi se găsește pe
locul de adunare, așteptându-și supe-
riorul.

După câteva minute apare căpitanul.
greoi, lenes, ca după o zi de sărbă-
toare.

Are de anchetat un caz care lese d'n
rândul celor obișnuite din timpul săp-
tămânei.

Pentru ziua de ieri, câțiva elevi de
pe ap'oape au căpătat învoiri acasă.

Un elev din compania IV-a a rugat
pe altul din a II-a să-i ducă o scri-
soare acasă. Părinții aceluia i-au tri-
mis îndărăt, tot prin acel elev, 500 lei,
căci ei știu doar că e grea milităria.
Dar elevul a adormit în tren și s'a
trezit la școală cu buzunarul tăiat și
banii lipsă.

Acum urmează ancheta, căci adevă-
ratul păgubas reclamase cazul, nevo-

ind să creadă istoria cu buzunarul
tăiat.

De-accea, căpitanul își scutură som-
nolența și se prezintă dărz, sever, în
fața bobocilor abia intrați în fabrică.

Trebue să se impue, să întărească
disciplina, să-i deprindă cu atmosfera
aspră de cazarmă.

Elevii t. r. stau țepeni în front, înti-
midați de schimbarea felului de viață,
de trecerea bruscă dela viața civilă, li-
beră și nebunatică, la viața aceasta re-
gulară și austeră.

Elevul plutonier-major, zăpăcindu-
se, bălbăindu-se și tremurând, dă ra-
portul. Căpitanul mulțumește scurt.

— Bună ziua, compania II-a!.

— Să trăiți!.., răspunde scurt com-
pania.

— De ce miști, elev?.. Pentru ce ai
mișcat în front?... Să-l treci de plan-
ton la noaptea, schimbui doi. Nimeni
nu trebue să miște în poziția de
drepti, elev, chiar de-l arde cineva
cu fierul roșu!..

Companie... pe loc... 'paus!..

Acum mișcă-te cât poțesti!..

La să lăsa în fața elevul Trifu Vasile. Ce ești d-ta, elev?...

— Nenor...ma...a...!ist!.. răspunde aproape mort de frică elevul. Lui i s'au furat cele 500 de lei. Cine știe ce o să mai pătească de acum. Sigur că îl bagă la închisoare!.. De-ar fi numai atâtea măcar...

Căpitanul începe interogatoriul.

Știe ce s'a întâmplat, dar vrea să aflu încă odată, și mai ales să servească de exemplu celorlalți.

— Când ai plecat acasă elev?...

— Să trăiți dom'le căpitan, Sâmbătă seara.

— Când te-ai întors la școală?

— Astă-noapte...

— (ridicând vocea din ce în ce) Cu ce comision ai plecat, elev?...

Elevul e foarte nedumerit.

— Eu... dom'le căpitan?!

— Da, d-ta... cu d-ta vorbesc doar...

— Eu... eu am plecat... cu trenul, dom'le căpitan, răspunde bobocul, gata să plângă!..

Val.

Glossa

Relativ la promisiunile d-lui ministru Chirculescu — Repaus

*De la Tisa până la Nistru,
Unul pe-altu se întrece;
Tot ce spune un ministru
E rahat cu apă rece.*

*Nu e nici o socoteală,
Ducem toți un trai sinistru;
E un jaf și-o invârteală,
De la Tisa până la Nistru.*

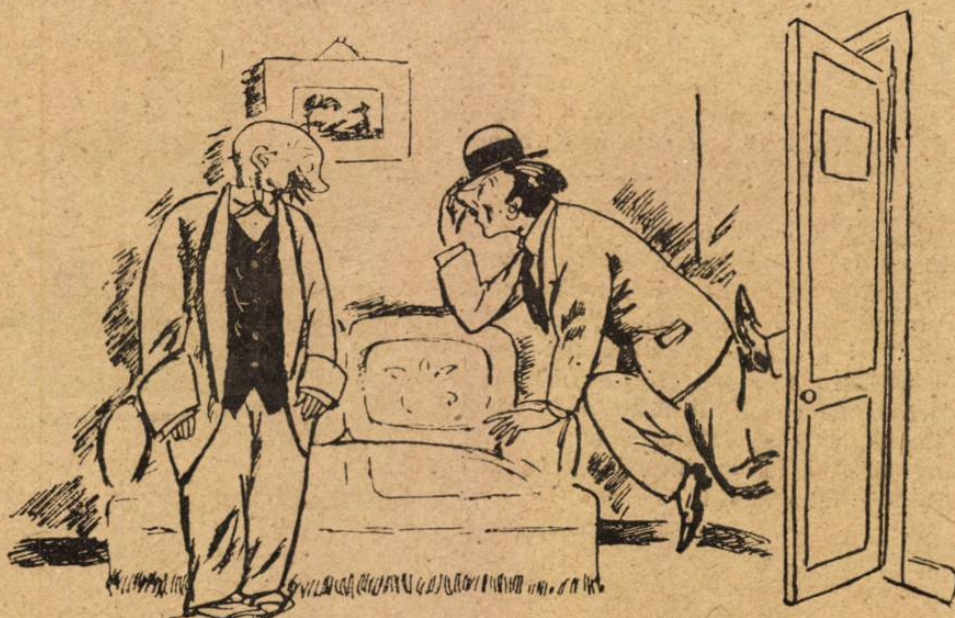
*S'au pornit Dâmboviceni
Și Arturii să ne frece,
Să ne fure și cocenii
Unul pe-altu se întrece.*

*Nu mai poți s'o scoți la cale
Cât ai fi tu de magistru,
Vax e azi — constăți cu jale —
Tot ce spune un ministru.*

*Ochilor nu-ți vine a crede
An cu an cum searbăd trece,
Rezultatul cum se vede
E: rahat cu apă rece.*

*E rahat cu apă rece,
Tot ce spune un ministru,
Unul pe-altu se întrece
De la Tisa până la Nistru!..*

Ciupac

— Caut... Caut ieșirea!

Nenoroc

— „Domnilor, spuse Cartofilescu, sculându-se dela masa unde se juca poker și unde pierduse 500 în 5 minute; mă veți erza că în fața ghinionului care mă urmărește sunt nevoit să mă abțin; o săptămână nu voi mai juca!”

Gogu Cartofilescu, șef de birou la Justiție, își anexase la buget un compt special... al sumelor pe cari le risca la joc. Acest compt se terminase până azi fără să fie nevoie să intre în bugetul regulat al casei, însă era evident, că dacă nenorocul mai continua astfel, ar fi trebuit — a la maniere de V. Brătianu — să lase contribuabili — vreau să spun M-me Cartofilescu — cu dinții la stelu.

Cu drept cuvânt, Gogu se temea de acest lucru, care nu s'ar fi întâmplat — vă rog să credeți — fără mari neplăceri... Așa că, înainte de a se resemna, prefera să se mai gândească.

Ca jucător, domn de acest nume, el avea, asupra norocului și ghinionului, o mică teorie personală și definitivă și să nu credeți că nu observase că n'a mai avut curte bună din ziua în care n'a mai dat atenție ochilor dulci și galeși ai d-nei Rozamunde, cea mai bună prietenă a soției lui. Așa că se hotărî să se asigure de grațiile zeiței răutăcioase care prezida la împărțirea fularilor, culorilor, quintelor sau perechilor.

„Evident — monologa Cartofilescu, întorcându-se acasă cu un pas melancolic — evident că femeia aceasta mă iubeste și aici e tot răul, nu mă îndoiesc. Măine mă voi duce la ea, voi îmbrățișa-o și asta o va face ca peste tot zile să nu se mai gândească la mine, putându-mi astfel relua pokerul

fără frică. Va fi în același timp și o compensație a banilor pierduți!.. Era, cum vedeți, o judecată justă în concordanță cu faimosul adagiu: „Cine n'are noroc la cărți, are în dragoste”...

A doua zi, ras proaspăt, parfumat cu parfum de 5 lei gramul — marcă străină și fabricate indigenă — Gogu se prezentă la d-na Rozamunde.

Nenorocul îl urmări și aici. Cum tocmai sosise la poarta frumoasei, cu surpriză văzu cum tânăra femeie sărea într'un taxi, fără a-l recunoaște.

Dar Gogu nu se descurajă. „Să intru totuși, gândi el, ca să văd servitoarea. Voi afla dela ea când o s'o pot găsi singură”.

Două minute mai târziu, el suna la ușa, carei fu deschisă de o cameristă, ce n'o mai văzuse.

— Doamna a ieșit!

— Știu, știu foarte, spuse Gogu, tocmai de aceea am venit...

El deschise portofelul și îi întinse o hârtie de o sută... fiindcă dacă vrei să-ți câștigi norocul, trebuie să știu să faci sacrificii... După ce fata băgase sută în sân, Gogu se simți mai la largul lui pentru a-i explica scopul vizitei sale:

— Mata ești inteligentă, domni-soară. Trebuie să înțelegi că... am nevoie s'o văd pe doamna Rozamunde singură... pentru că... fiindcă... în fine, trebuie să am un „tête à tête” cu dânsa!

Acest „tête à tête”, evident că era un fel de a spune. Dar Gogu nu se înșelase; camerista era inteligentă și înțelese număidecât:

— Oh, domnule, vă voi vorbi fără ceol! Dacă vreți să-i faceți curte doamnei, ar fi mai bine să mai așteptați puțin, fiindcă acum nu-i n'm'e de făcut...

— Adevărat? făcu Cartofilescu mirat.

— Da, domnule, locul e ocupat! De săptămâna trecută, doamna a reușit să-i sufle amantul celei mai bune prietene, m-me Cartofilescu!

Camerista doamnei Rozamunde n'a înțeles nicicând de ce acest domn, care părea așa drăguț și bine crescut, a întrerupt-o s'îgând: „Taci, idioato!” și a plecat trântind ușa. Dar Cartofilescu a înțeles foarte bine, că dacă nenorocul îl urmărea de o săptămână, asta se întâmpla nu fiindcă era iubit, ci, foarte simplu, fiindcă nu mai era încoronat!..

Cascad :

Miș-mișuri

RETROGRADARE.

Intransigentul nostru ministru de finanțe, după imensele succese obținute în străinătate, — unde capitaliști străini i-au oferit cu atâta dărnice ajutorul, — s'a întors cu surlele de rigoare, să amărăscă viețile bietilor exponenți ai foamei și mizeriei — *funcționarii statului*.

Intr'adevăr, d-l Sărăcilă, este atât de încântat de noua lege a retrogradărilor, încât interviewurile acordate de d-sa pe această temă, sunt atât de obscure, încât trădează complectă d-sale retrogradare.

Ceva mai mult: excelența sa a introdus și în familie și în chestiunile intime, metoda retrogradărilor.

Întrebat de un amic intim, — o fi având, căci mare-i grădina lui Dumnezeu — dacă este ferm hotărât a aplica legea, domnia sa, a răspuns — cu cel mai simpatic zâmbet, ce și l'a putut întipări pe față:

La hotel

— Dar nu sunt de loc curate cearceafurile astea.

— Ce importanță are? când dormi, nu-ți pasă dacă sunt sau nu curate.

— „Fiește! Și eu phesonal, m'am supus hethoghadăhei. Formula: „phîn noi însi-ne” s'a schimbat în „phîn mine însu-mi”.

Pe cale particulară, suntem informați că d-sa a dat ordin ca în cărțile de școală să se schimbe tabla înmulțirii la punctul periculos „5×5”, cu „4×4”.

Retrogradare! . . .

REZON

Răpciugă, marele nostru savant național, a lăsat bisturiul și s'a făcut filosof spiritist, în care scop a și fondat o revistă săptămânală de studii metafizice, care apare la un an odată, în format dublu. Primul număr a avut un succes colosal la angrosiștii de maculatură și în unele cabinete.

Mai zilele trecute, fu întrebat de un proaspăt medicinist, din anul întâi:

— „Adevărat să fie, domnule profesor, că femeile trăesc mai mult ca bărbații?”

— „Desigur!! În special văduvele!!” răspunse savantul, cu gândul la M-me Smara, care e nemuritoare, în adevăratul sens al cuvântului.

SPIRITUAL.

Lui Imbogățescu, fostul portar galonat dela Industrie și Comerț, i-a rămas o singură meteahnă din vremurile de rezistență și care nu mai cadrează cu noua-i situație socială: milionar de după război.

Anume: îi place la nebunie pescuitul. Și-l vezi în fiecare dimineață părăsindu-și palatul dela șosea, cu undița pe umăr și cu coșulețul în mâna stângă, pornind pe jos, agale, spre lacul Floreasca. Ce dă Dumnezeu, e bun venit, dar nici odată nu vine cu coșul gol.

Vinerea trecută, îl întâlnește amicul său de pichet, Pârlițanu.

— „Incotro, Imbogățescule?”

— „Nu vezi? La pescuit!”

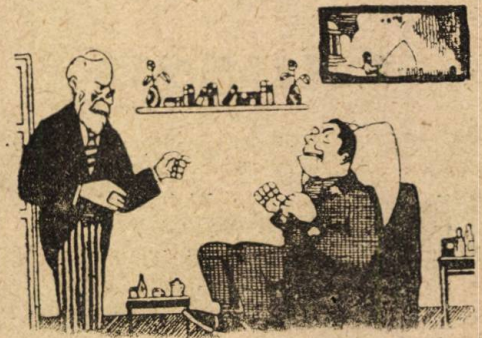
— „Bine, dar azi e Vineri, zi cu ghinion. Să vezi că o să-l ai!”

— „Ei așa! Dar ce-ar fi să mai aibă și peștii ghinion odată? Ai?”

Și plecă la iaz, precum pleacă pele-rinți la Sf. Munte..

Haidaie

Evident

— O! doctore, sufer groaznic! Uol-de-mă, te rog.

— Nu am nevoie de sfaturile d-tale, dragă domnule, imi cunosc meseria.

Fondantă

Unui cărciumar.

Căzuși în „pivnița cu vinuri”
Călcând greși pe dusumea,
Nu te loviși de boloboace,
Ci de.. cișmea!

Vecinul

Amatorul de muzică modernă

— Ce îți muți bucatăria aici?

— Nu imi instalez un jazz-band!

Max și Alex Fischer

Dedicațiile

I

Zilnic, între două și patru, d. Emile Franquette, eminentul critic dramatic al lui *Petit Quotidien* își face obișnuita și îndelungată plimbare pe jos. Mai ieri, deabia trântise după el ușa dela intrare, când Iosif, feciorul, se furișă în cabinetul de lucru.

Fără sgomot Iosif deschise bibliotecă. De pe prima poliță, Iosif luă la întâmplare patru volume.

Se duse cu ele la un anticar.

— Uite, domnule... îi spuse. Am câteva cărți pe care aș vrea să le dau... Vrei să le lei dumneata?

Anticarul examinează cărțile una câte una.

— *Hotul* de Henry Bernstein?... Exemplar cu dedicație? Perfect!... *Bufonii* de Miguel Zamacois... iar cu dedicație... *Goana tortelor* de Paul Hervieu? fără dedicație... asta e mai prost... Și cea din urmă... *Să nu știe nimic Suzana* de Pierre Veber? Iar un exemplar cu dedicație... Perfect, perfect!...

El încheie:

— Îți dau șapte franci pentru toate. Da, șapte franci. Am pus doi franci pentru fiecare volum cu dedicație și numai un franc pentru cel, fără.

Negustorul scotea banii din teigheamă. Iosif ridică scoarta *Hotului*, a *Bufonilor* și a *Să nu știe nimic Suzana*. Pe primele pagini ale acestor broșuri, citi:

Dragă Emile Franquette,
am plăcerea să-ți trimit aceste trei acte
prietenul tău bun
HENRY BERNSTEIN

Lui Emile Franquette,
cărui sper că voi avea plăcerea să-ți strâng în curând mâna, acest exemplar din *Bufonii*
MIGUET ZAMACOIS

Lui Emile Franquette,
simpatcă confraternitate al său
PIERRE VEBER

II

— Curios lucru — își zise el. — curios că numele domnului, două rânduri și iscălitura autorului, sunt de ajuns ca să îndoiască pretul unei cărți. Lasă că e bine! N-o să-mi pară mie rău!

Când s'a întors ieri dela plimbare, d. Emile Franquette a căutat de mai multe ori prin bibliotecă. N'a observat lipsa câtorva cărți ale sale. Atunci de ce ar mai exista Iosif să recidiveze astăzi? E două și jumătate. Purtând cu el patru volume, cu care a ușurat

nu prima ci ultima poliță a bibliotecii, el se duce la anticar.

Pe drum, deodată, îl încearcă o curiozitate.

„Ia să vedem, își zice... am de șapte ori de opt franci?”

Se oprește la un gang. Ridică scoarțele celor patru volume. Examinează primele pagini.

— Măi, să fie!... nicio dedicație! strigă el. Pierd patru franci!

Își face muscărie: „ești un nătărau, măi Iosife! Ai fi putut să le verifici înainte de a pleca cu ele”. Apoi se gândește: „Oare e posibil ca un anticar să cunoască slova tuturor scriitorilor?... Cei care publică volume, trebuie să fie enorm de mulți”. Și la urmă: „Cărțile astea n'au dedicație... Dece nu le-as pune eu câte una?”

Se duce la cel mai apropiat oficiu postal. Ia tocul. După o violentă sfortare de a-și aduce aminte scrie pe prima pagină a unui volum, fără șovăire:

Dragă Emile Franquette,
am plăcerea să-ți trimit aceste trei acte

Se dă un pas înapoi ca să-și judece opera.

— Bravo, Iosife, e admirabil! Anticarul acela bătrân și maniac n'o să observe... Trânteste-i acum și iscălitura.

Pe copertă, descifrează cu mare grijă numele autorului. Silindu-se să tragă o parafă impozantă, își complexează astfel opera

vechiul tău prieten
Sofocle

Pe urmă își schimbă scrisul de trei ori. Fără teamă, îmbogățește cu trei dedicații cele trei prime pagini ale celor trei volume.

Lui Emile Franquette,
cărui sper că voi avea plăcerea să-ți strâng în curând mâna, acest exemplar din *Cidul*
Pierre Corneille

Lui Emile Franquette,
simpatcă confraternitate
al său
William Shakespeare

Lui Emile Franquette,
asigurarea respectuoasei mele admirații

I. P. Poquelin (zis Molière)

trad. de Niki

Jucătorii îndrăciți

— Spune-mi repede: ce parazi? fată sau croană?

Pagina anecdotelor

— Ce vrei dragul meu! Dacă ai fi și eu o femeie cinstită te-ai costa mult mai mult!

La han sosește un călător. Hanul e plin. Hangiul îi spune:

— Uite, am într-o cameră o femeie, dar nici nu aude nici nu vede. O să-ți pue un pat după un paravan și ai să dormi acolo. Măine poate că o să am o odă liberă.

A doua zi, călătorul întreabă pe hangiu.

— De ce nu mi-ai spus că femeia era moartă?

Unuia i-a murit nevasta. A doua zi vine un prieten să-l consoleze și-l găsește în pat cu servitoarea.

— Bine, mami nene, dar prea o făcuși dracului, de ozi!

— Ce să fac? îi spune celălalt, printre hohote de plâns. Sunt așa de necăjit că nu mai știu ce fac!

Un domn oferă unei dame de varieteu, o broșă.

— Am existat, îi spune el, între broșa aceasta și o brățară, o brățară foarte frumoasă cu o floare de briliante:

— Și de ce n'ai luat-o.

— Păi, dacă se uitau la mine!

Doi prieteni, poposiți la o cafenea, discută cu însufletire. Unul din ei bagă de seamă însă, că ochii celuilalt sunt de câțva timp îndreptați cu hotărâre spre un anume punct și tot mereu acelaș, așezat lângă ușa de intrare.

— Dar ce privești cu atâta interes acolo? întreabă prietenul.

— Mă tot uit la pardesiu, de teamă să nu mi-l fure... că pe al tău nu-l mai văd de o jumătate de ceas!

Un domn mănâncă la restaurant. Mănâncă foarte repede. Evident e grăbit.

— Chelner, repede plata.

— Gata, domnule.

— Cât face?

— Optzeci și unu și cincizeci.

— Ține o sută. Oprește restul.

Fără să se mai uite, la din cuer un pardesiu, îl svârle pe umeri și iese. Dar pe stradă, încetinește pasul și se uită la pardesiu.

— Ptiu! e tot al meu!

— Șefule, dacă nu-și retrage patronul vorbele care mi le-a adresat, eu îmi dau demisia.

— Dar ce ți-a spus?

— A spus că mă dă afară!

— Asta fildes? Fildes! Haida, de! E imitație domnule!

— Tot ce se poate! dacă o fi avut elefantul dinți falși.

— Eu unul, drept să vă spun, am o mare teamă: când voi muri să nu cumva să fiu îngropat de viu.

— Coniță, a venit o doamnă în vizită. Întreabă dacă sunteți acasă.

— Ce fel e?

— Așa, cam ca d-vs.

— Spune-i că nu sunt acasă.

— Fii draguță, dudue, și ne cântă ceva.

— Mi-e rușine... e atâta lume!

— N-are aface!... n-o să asculte nimeni!

Doi ovrei semnează un contract de asociație. Ultimul articol din acest contract este astfel redactat:

„In caz de faliment, beneficiile vor fi împărțite în părți egale între cei doi asociați”.

— Vasăzică tatăl dumitale, domnișoară, a dat faliment și a pierdut toată averea. Știi ce vă spuneam eu că o să faci totul pentru ca să împie-dice căsătoria noastră.

— Slavă Domnului, că sunt destul de sănătos, măcar că tatăl meu n'a cântărit la naștere decât 500 grame.

— Și... a trăit?...
... ..

Ionescu pleacă într-o lungă călătorie, însuși cină pe doi prieteni să aibe

Logică

— O! dragă, cum te mai împleți cesti! Rău faci că bei atâta?

— Nu fac rău că beau... ei fac rău că umblu după ce beau.

grije de grajdul și calii lui. Acestia conțau mult pe tânărul cal Eliacin, care se anunța ca un al-gător remarcabil. Sperau să câștige cu el premiul cel mare, la cele mai apropiate alergări.

Dar deodată animalul se îmbolnăvi. Cele mai bune îngrijiri nu folosiră la nimic. Eliacin muri. Prietenii nu știau cum să anunțe trista veste lui Ionescu. Unul din ei, se gândi și spuse:

— Ar trebui să-i anunțăm această nenorocire cu multe menajamente și să nu i-o spunem brutal.

Celălalt se plesni pe frunte.

— Am găsit... Ca să-l obișnuim, să-i spunem întâi că l-a murit tat-su mare!

La ghicitoare.

— Ce fel de vorbă e asta, că am să capăt trei copii. Eu, pardon, știu bine că nu mai pot să fac copii.

— Dumneata nu, dar nevasta?...

Nea Nae avea o groază de incasatorii dela gaz și de creditori în general. Când veneau acasă să-l execute, îl scoteau din sărite.

Într-o zi unul bătu în ușe. Nea Nae tăcu chitic, dar cel dela ușă insistă și strigă:

— Hai, deschide, dom'le Nae, că știu că ești acolo: uite îți sunt ghețele la ușe.

— Ce-are aface! strigă Nea Nae. Azi am plecat cu pantofii!

Un logodnic foarte bogat, ceru viitoareii sale soacre, ca condiție absolută, să-și vadă mireasa în pielea goală, înainte de căsătorie.

Soacra întâi se indignă și pe urmă primi. Logodnicul fu satisfăcut.

— Ei, întreabă soacra, cred că nu mai ai nimic de zis.

— Ba dimpotrivă, n-o mai iau: are nasul strâmb.

Răutăți

Anișoarei.

Îți tot călca piciorul
Sub masă câte-o leacă —
Așa e doar cocoșul:
El calcă... și-apoi pleacă.

Lor-

Când îi vedeam că-n țerice
Pornesc ei doi pe aci încolo
Aveam măcar o mângâiere:
Că am trecut și eu... pe-acolo!..

V. M.

Un fel de a vorbi

— Și ce mai face bărbatul tău, tot se mai ține ?...
— Da, cu servitoarea.

Când luminile se sting

Când luminile se sting, la Maxim sau la Femina
Baroneți dă o simplă noapte, spădasini din chiar senin
Gustă voluptatea vieții în pufuri de la-Rym
Iar la urmă pleacă lefteri, vlăguți, dar cu venin.

Când luminile se sting, madam X dă o serată
În folosul studenției și-al orfanilor săraci, —
Benefic-ul, se înțelege că se împarte dintr-o dată
Între cei ce fac serbarea, — oameni mândri și rapaci.

Când luminile se sting, marele domn Costa-Flo
Completează cu „am căi” țara, ca să facă bine
Să-i înalte în veci prestigiul, să-i și alte în veci onori
Iară țara fericită îi blesteamă în suspine

Când luminile se sting, marele vizir Vintilă
Care face falma țării în partidul liberal, —
Pela Banca Românească, cu o poftă de gorilă
Ronțâie pe întinerile din enormul cascade.

Când luminile se sting, sute de funcționare
Dela Poșta se îndreaptă spre Terasă sau Lipsăni
Mișcând corpurile ritmic în cadență poftitoare, —
Hm! când te gândești că asta sună făcute pentru bani!

Și când stelele apun, — vai! pensionari țării
Gârboviți ca vai de dânsii, orbi, bătrâni și despuiați,
Se hrănesc doar cu iluzii fiindcă ziua îndură îi
N'o să vină, timp cât țara e condusă de ratați.

O! de ai avea puterea să dărâm cu'n pumn cetatea
Camarile liberale și cu'n foc să o încingi, —
Arăta-voi omenirii cum se calcă azi dreptatea
Și se fură banii țării, — când luminile se sting...

Flo-Flo

Tatăl copilului

Un ziu de dimineață anunțase cu
litere mari evenimentul și toată Ca-
pităla luase astfel cunostință că fru-
moasa Irma, steaua teatrului de varie-
tăți „Papouk-Rouge”, care părăsise
pentru câteva luni scena, din cauza
unei indispozițiuni prelungite, ajunse-
se, în fine, la sfârșitul suferințelor
sale.

Să nu credeți însă că-i vorbi aci
de o moarte, din contră, frumoasa
Irma era pe punctul de-a aduce pe
lume un nou născut. Bineînțeles că
acest moșafir nepoftit îi încurcase
mult socotelile artistei, care abea îm-
plinise 19 ani, dar vai, natura își are
capriciul ei.

Pe patul suferinței Irma gema și se
svârcolea de durere. Pe fața ei palidă
ochii străluceau ca o lumină stranie.
Madam Tereza, moașa comunală și
Anica, subreta Irmei, alergau de colo
până colo neștiind ce să mai facă.

Suferinda, extenuată, palidă, zdrobi-
tă, gema, strigând din când în când:

— Ah, bărbații!.. ah, poctii!

— Curaj draguțo, o încuraja madam

Tereza, înreaga Capitală își are ochii
așintii asupra d-tale.

— Așa?..

Mulți din cunoscuții Irmei se gră-
biră să vie s'o vadă.

Primul fu Tase Bondoc, bănzar în
Piața-Mare, cel mai ghiabur din toți
prietenii ei.

— Intrarea oprită, îi sopî madam
Tereza, luați loc în salon.

Tase Bondoc se așază pe canapea.
Era curios să-și vadă progenitura, căci
nu mai încăpea nici o îndăață că el
era tatăl viitorului cetățean. Irma nu
mai lui îi arătase prietenie.

După Tase sosi și Nae Mago, direc-
torul teatrului de varietăți unde juca
Irma, tot în calitate de părinte pre-
zumptiv al pruncului.

Veni apoi directorul de scenă,
maestrul de balet, primul tenor, câti-
va figuranți, suflerul, reporterul artis-
tic al „Trompetei tricolore”, un con-
silier comunal, avocatul casei, șoferul
și încă alte persoane, tot oameni
onorabili care oricând ar fi jurat cu
mâna pe cruce că numai ei sunt vino-
vați de suferințele frumoasei Irma.

Un tipăt grozav, apoi altele mai în-

fundate anunțară că în fine Irma
născuse. Pe seară, în antreu, în salon,
pretutindeni, pătenii artistei dedeau
semne de nerăbdare.

Pruncul fu așezat în leagăn, impo-
dobit numai cu dânie și panglicuțe.

Madam Tereza se apropie de pa-
ciență:

— Feița mamei, acum că pericolul
a trecut, poți să-mi spui și mie cine-i
tatăl copilului?

— La ce bun să știu? îi răspunde
mirață lăuza, și-apoi cred că-i un lu-
ctu care nu te întăsează.

— Feița mamei, de ce te superi, e
lume multă dincolo în salon; nu crezi
căr fi bine să chemăm pe „tăticu” și
să sărute odrasla?

Dar Irma nu răspunde nimic.

— Spune-mi fetiță, spune-mi, nu te
jena.

Atunci Irma, după oarecâte ezitări,
răspunde:

— Imi ceri un lucru imposibil, e ca-
moase; ia gândește-te și d-ta! Când
te-asezi p'un furnicar, poți să și care
furnică țara ciupit?

Virg.

La cămătar

Gaston Mas

— Poți să-mi acorzi câteva minute.
— Da, fiindcă timpul e bani.

„VESELIA”

Cuponul Nr. 27.

Strângeți complet aceste
cupoane și veți lua parte
la premiile „Universului”
printre cari **2 CASE** și
2 VILE.

— Tragerea în toamna
Citiți în „Universul” lista pre-
miilor.

Tristan Bernard

Allo! allo!... Saigon

Grăție noilor perfecționări și deșcoperirii unui meci al de înaltă conductibilitate, s-a putut lega prin cabluri telefonice, ministerul din strada Regală (minist. ul de război. — Nota traducătorului) cu principalele colo-nii franceze.

Generalul de Belmolette fusese numit șef al relațiilor telefonice. El locuia la minister și aparatul principal funcționând zi și noapte, era instalat în apartamentul său particular.

Generalul de Belmolette luase ca secretar pe căpitanul Undoi, un vechi ofițer cu înbrăcămintea, care număra cu alt titlu acest post de încredere, decât că era frate de lapte cu generalul.

Căpitanul lua în serios noile sale funcțiuni. El nu fusese niciodată în colonii, dar i-se spusese că garnizoanele din orașele îndepărtate și în particular cele din Martinica și Guadelupa, se cam lăsau pe o tânguială intensă, scuizabilă, desigur în țara noilor, unde lenevia o atâta de savuroasă.

Căpitanul se hotărî să mai desmor-tească pe oamenii de acolo.

Într-o dimineață veni în cabinetul generalului înainte de ora șapte. Tamen traversa în acel moment, piața Concordiei, mergând vesel în mars, un regiment bine muștruluit.

Căpitanul îi privi defilând. Pe urmă se duse la telefon și ceru comunicația directă cu Guadelupa.

Dură cinci minute o voce plictisită îi răspunse:

— Allo, allo. Aici Guadelupa.

— Aici ministerul. Dă-mi pe comandantul Piénathey.

Comandantul Piénathey, comandat la Basse-Terre, un baiaon de infanterie a marinei.

Trecu un sfert de ceas. Apoi, glasul plictisit, care trecea peste Atlantic spuse căpitanului:

— Nu răspunde comandantul Piénathey.

— Sună până ce va răspunde, urlă căpitanul stentor modern, pe deasupra întinderilor de apă sărată.

Însfârșit o altă voce răspunse:

— Allo, allo.

— Cine e acolo, spuse căpitanul.

— Ortonanța comandandului.

— Unde e comandantul?

— Unde frezi să fii. În pat. Să-l zgol? Mie frigă gă n'o să fie prea mulzumid că-l zgol, înainde de geasul lui obșnuit.

— Nu mai e nevoie. Sunteți lângă cazarmă. Ce fac soldații în momentul acesta?

— Dorm. S'au gulgat doți.

— Nu s'a sunat încă deșteptarea?

— Deșteptarea? Tabea peste două giazuri.

— Bine, zise căpitanul.

Și puse receptorul în cui.

— E șapte și trei sferturi, își zise el. Deșteptarea se sună la nouă, acolo. Nu m'a mințit cine mila spus... Ia să vedem în Saigon acum.

Saigon răspunse desul de repede.

— Allo!

— Dă-mi pe comandantul Leflandroy.

I se răspunse foarte repede dela comandamentul Leflandroy. „Hei, își zise căpitanul, asta pare că nu s'a culcat”.

— Cine e la aparat?

— Doamna Leflandroy.

— A! făcu căpitanul ducând masinal mâna la chipiu. Aș putea să văd pe comandant?

— E urgent domnule? Își făcu s'ista, și nu-i place să fie deranjat.

— Nu! deșteptări. O informație pentru minister. Am vrea să știu ce fac oamenii în acest moment.

— Oamenii? Își fac s'ista.

— Multumesc, doamnă!

— La opt! își zise căpitanul prinzând în cui receptorul. Își fac s'ista la opt dimineața!

Tocmai atunci intră în cabinet generalul de Belmolette.

— Domnule general, îi spuse căpitanul puțin emoționat, știți ce fac în acest moment trupele din Cochinchina?

— Acum? spuse generalul. Stai să vedem. E ora opt. Saigon e la o sută de grade la est de Paris. Patruzeci și opt de grade fac șase ore. Trupele de acolo trebuie acum să-și facă s'ista.

— I se pare natural, își zise căpitanul Undoi.

— Și ce credeți că fac soldații din Guadelupa?

— Guadelupa! spuse generalul; e la șezeci de grade la Vest. Trebuie să doarmă acum.

Și își aprinse liniștit o țigare.

— Săraca Franță! își zise în sinea lui căpitanul Undoi.

Trad. de N. K.

Vata mondenă...

IN TRAMVAI

O doamnă întâmpină insinuant pe un tânăr ce sta foarte comod pe canapea, în timp ce dumneaei se canonea înându-se de urechea de curea de sus:

— „Cum poți domnule, să stai jos, de vreme ce mama sau soția d-tale nu are loc de stat în picioare barom?”

— „Vai, doamnă, asta mi-e perfect egal, căci eu sunt orfan încă de când

eram de un an, iar cât despre nevastă, nici gând de însurătoare nu am!”

INTR'UN SALON

...care în înte de războiu avea aspectul unei oarecare camere de jocuit din oricare fund de mahala, soți Invârtescu au invitat tot ce orașul are mai select.

Băuturile scumpe și mâncările substanțiale și picanț preparate i-au făcut de mult să uite grijile cotidiene și să nu mai poată mirosi parfumurile teamnei ce pretutindeni plutesc inspirând melancolie. Foste vânzătoare de cârnați cu usturoi în piața mare, foste simigeseze ori spălătorese cu ziua își răsfăță cu tendință de galanterie și sic monden, decolteurile lor zbărite și roșii.

Foști plăpumari și foști negustori ambulanti azi vor să pară că numai în frac au umblat îmbrăcați. Pălcuri, pălcuri sunt strânsi în reuniuni intime. În fund, după un paravan japonez cu geishe purtând crizanteme în dâți, cu perspectiva vulcanului Fusi-Jammă în fund după câmpurile pe care florile de ceai se sărută languros, d-nul Invârtescu cozează fericit cu cei mai buni prieteni:

— „Știi, dragă Invârtescule, că soția d-tale dansează adorabil!”

(Între timp domnișoara Invârtescu începuse la pianul larg deschis, să cânte pasionat „Romantza”, la notele cărgia d-na, în bratele unui tip, so svârcolea spasmodic).

— „Ei vezi! — răspunse Invârtescu — spuneam eu că acest pian are să fie strașnic! Peți să-ți inchipui: 200 mii lei plus breșșul cărușășilor!”

LA O BODEGA

„În jurul unei mese pe care felile de jambon schingiuite de scobitori, predominau, se sfârșeseră mai mulți cunoscători, printre care și un încrețibil iubitor de cai.

Frăureanu, iubitorul de cai, sta liniștit deoparte, unde își răsturna matematic pe gât păhărelele cu „ananas”.

— „Am fost astăzi la Ionescoviccanca s'o întreb de scandalul vecinilor, soții Nintelegeanu, și nu a vroit să-mi spuie nimic!”

— „De ce? — întrebă unul curios.

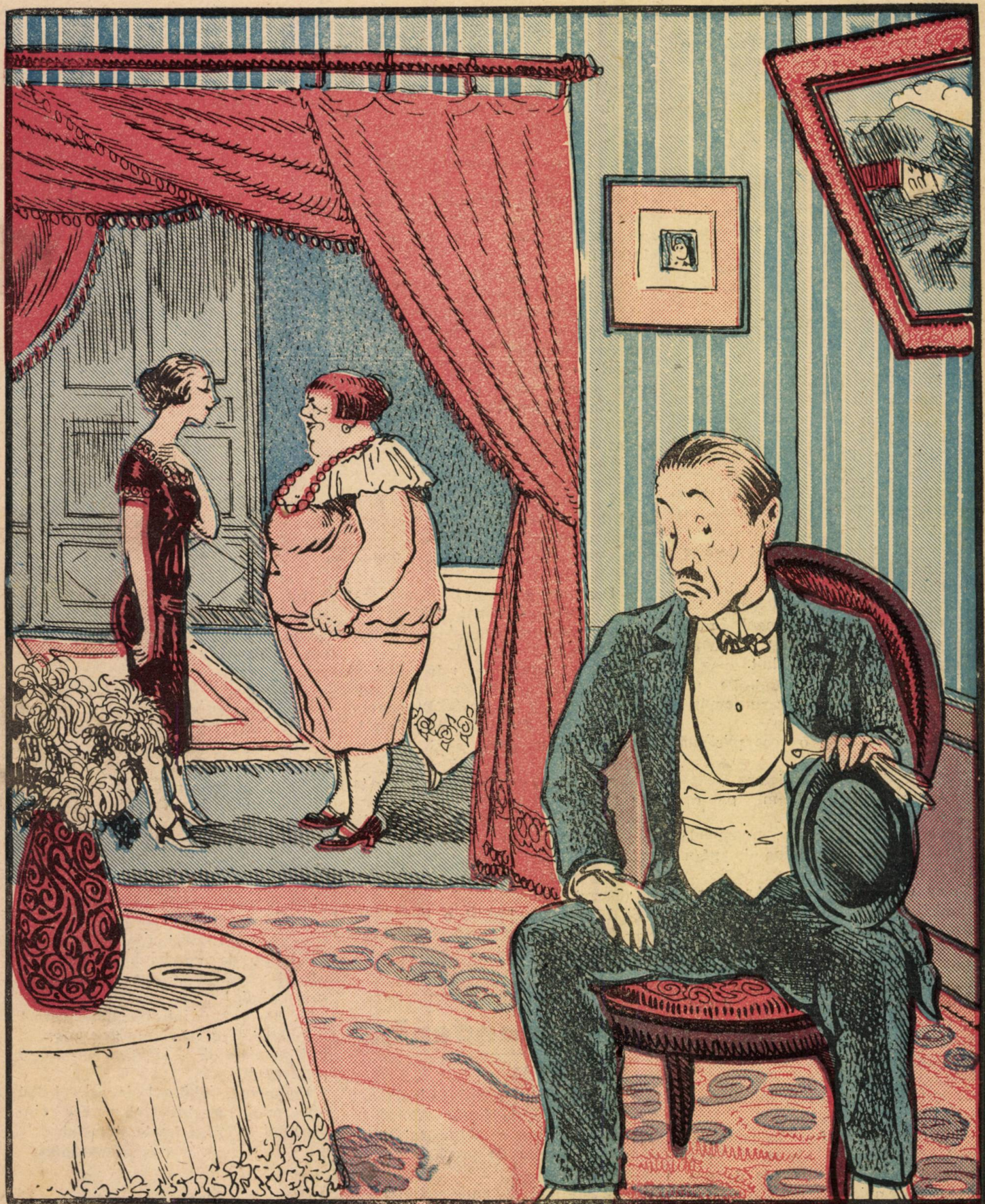
— „Păi zice că Ionescoviccanca a fost montată de Neintelegeanu în acest sens!”

Frăureanu, iubitorul de cai, holbă ochii mari, mari, sculpă nervos printre dinți, și plecă foarte stupefiat.

Sakounine.

Fete de măritat

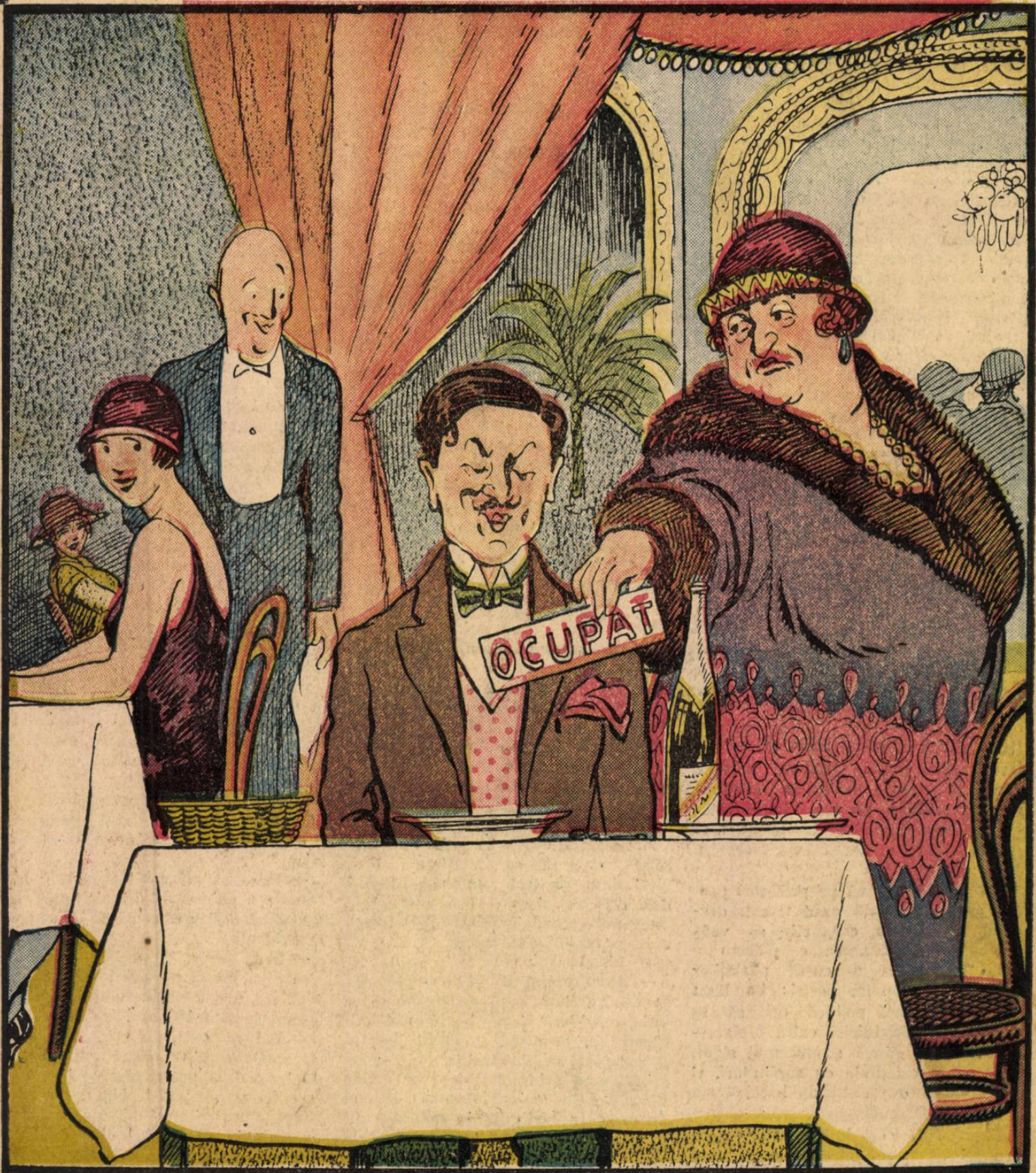

— N'am curajul să i cer mâna. Nu'le tunsă, știe să gătească, să coasă. Nu se duce la cinema... Trebuie să fie anormală...

VESELIX

PREȚUL ABONAMENTULUI în țară: pe un an 210 lei în străinătate pe un an 420 lei

Un procedeu practic

— Până mă 'ntorc, o să le treacă pofta dumnealor să se agațe de tine..

CRONICA SĂPTĂMÂNEI

America antialcoolică

Se știe că în America, Vintilăbrătia-nul local a hotărât acum câțiva ani să nu se mai bea alcool. Hotărârea luată a fost ținută, spre deosebire de o mare țărișoară din marginea peninsulei balcanice, unde hotărârea de a nu se mai elibera brevete de băuturi spirtoase, a adus înmulțirea acestora. Astfel, în America, cetățeanul pilangiu nu mai vede spiritul decât în geam la spîterie, și nu-l capătă decât în grame și după rețeta medicală. Contrabandele sunt pedepsite cu strășnicie. Nu mai departe decât acum câteva zile, „Univul” a răta cum o mare contrabandă de șampanie și lichioruri franceze, fiind descoperită, toată încărcătura vaporului contrabandist a fost vărsată în apele portului New-York.

Aflați, oameni buni: la New-York s'au desertat în mare sute de sticle de șampanie și lichioruri!

Gesturi ca acesta, numai americanii pot face, și n'ar fi de mirare ca efectul lor să fie tocmai îndârjirea yankeilor de a bea apă, apă care în ziua celebră poate că a fost, de mare.

S. T. B.

Dela o vreme, părea că Bucureștiul suferă o prefacere în ce privește circulația. Grupuri de mașini ușoare, apăruse la răspântii. Unele încărcau, altele descărcu marfă omenească. E-

rau autobuzurile care pe nesimțite se impuneau prin repezițiune și ieftinătate. Se înțelege că această situație nu putea conveni, în primul rând, primăriei, ca una care îngrijește de binele populației, și în al doilea S. T. B.-ului. Erau doar în joc interesele superioare ale superiorilor dela Primărie et Co. O mică convorbire amicală și s'a făcut: suspendăm circulația autobuzelor, sau le punem să se plimbe pe la Bellu și prin Dealul Spirei, ca să ajungă la Bufet!

Astfel, cetățeanul năvălit să plece de acasă la opt fără cinci și să vie cu încă cinci înși în cinci minute, pe cinci lei, în centru, va trebui acum, ori să nmulțească de cinci ori cinciul obișnuit până să-l ducă autobuzul pe traseul Primăriei dacă nu se va resemna să facă coadă la stația S. T. B.-ului, să călătorească pe scări, să devie adept al urei de clasa (întâi), să zâmbească dulce conductorului și să se îmbrățișeze cu nea Ghiță, care în 16 își duce acasă tinicheaua cu ulei sau coșnița cu carne cumpărată din hale. Călcăt pe bătătură, asfixiat de „atmosfera” din vagon, bietul cetățean se va multumi să exclame în sinea lui de mai multe ori, jalnic și muștrător:

— S.T.B. S.T.B. S.T.B.!

Tr. U. Badurul

Examenul de bacalaureat

O măsură salutară luată de ministerul instrucțiunii publice, măsură vârită în vigoare, furis, la sfârșitul anului școlar, a produs, în învățământul secundar, un reviriment mai eficient și mai rodnic de cât zece legi speciale.

Ca să pedepsească pe profesori pentru greva anunțată anul trecut, doctorul Anghelescu, care știe, se vede treaba, că „reshunarea e plăcere a zeilor”, a întins o cursă părinților sufletești ai copiilor noștri: i-a lăsat tot anul să facă politică ori să se dedea la indeletniciri extra școlare — ba, ca să-și atingă scopul mai sigur, a împănă catedrele cu suplinitori, și pe urmă, sub pretext de bacalaureat, i-a pus la examen pe dascăli.

Rezultatul, tare îmbucurător pentru ministru: pe întreaga suprafață a regatului au căzut 80 la sută dintre candidați.

Cum s'a ajuns la această năguroasă

selecțiune? Foarte simplu: mehenghiul de dectorău a întocmit comisiile de examen cu atâta măiestrie în cât, ca la cartoforii cari joacă cu popa în mănecă, rezultatul să fie sigur.

Așa, examinatori ai comisiei în fața căreia urma să se înfățișeze elevii unui liceu, au fost numiți profesorii dela *cel-l-alt* liceu — sub prezidenția unui universitar ignorant de ceea ce e în programul secundar.

— Ei, și? veți întreba.

— Aveți puținică răbdare. Fiecare comisie, zulară, cum e omul, de reputația *celui-l-alt* liceu, i-a trântit candidații, în speranța că elevii liceului îl vor *poza*, pe ei, comisia, în stima ministrului, prin notele ce vor obține *dincolo*. Cu chipul acesta, bătând fie care, ca birjarul din poveste, pe musterele *celui-l-alt*, s'a ajuns, cum era și firesc, la cifra îmbucurătoare de 80 candidați refuzați din sută.

Se zice că doctorul e încântat de sentința condamnatoare pe care și-au

semnat-o, cu amândouă mâinile, în-săși dascălii secunde: i cari l'amenințau, an țărl, cu greva.

— Și acum, mă întreba, deunăzi, părintele unui elev, eliminat, după înscris, de către un fel de mitropolit al Capadociei, pentru câte-va greșeli de ortografie la teza de franțuzeste, greșeli pe care le-ar face și un nevelist *nè natif de Paris*; acum ce crezi că are să se întâmple?

— Păi, dragul meu, am răspus, cred că are să se întâmple... ceea ce s'a întâmplat. Profesorii secundari, puși, de ministru, în comisie, ca să facă evidentă neglijența ori incapacitatea celor pe cari nu i-a pus în comisia de examen, vor încasa, frumos, taxa rușnătoare impusă candidaților trântiți, adesea — pe lângă leafă, gradații, anexe de chirie, de scumpete și atâtea câte li se plătesc de către părinții contribuabili ca să nu se pue în grevă.

— Bine, dar: elevii?

— Elevii — dar cine se ocupă de detalii! Elevii, vor intra: unii la oștire, nu cu termen redus, căci au vârsta dar n'au diploma de bacalaureat — și vor îngroșa, cu vremea, rândurile celor dintre cari se recrutează plutonierii majori din jandarmăria rurală care scapă pe Tomescu și caută zadarnic pe Terente; alții, cei cu rude la Ierusalim, se vor căpătu pe la percepții — iar cei norocoși, se vor face hengeri, cărora, din considerație pentru certificatul de opt clase, li se va zice, pompos, ca consolare: subcomisari la periferie, unde găinile, sunt, în genere, fără stăpân.

— Și cei mulți, cei fără rude și fără noroc?

— Aceștia vor umple drumurile, ca fructe secl, dacă nu vor avea sensibilitatea domnișoarei dela Galați, care, premiantă în liceu, a căzut la examenul aceluiași materii — și s'a sinucis.

— Foarte atrăgătoare perspectivă domnule; dar, oare rezultatul acesta să-l fi urmărit ministrul instrucțiunii publice?

— Ferească sfântul! Doctorul Anghelescu e pâinea lui Dumnezeu. Dar a vrut să facă o reformă ca să se pue în evidență.

— Și?

— Și a imitat pe Erostrat, care, în vechime, a dat foc templului ca să silească pe pompierei să intre în acțiune.

— Păi, se poate, mă rog, să se joace cu soarta copiilor noștri numai ca să-și satisfacă desertaclunea?

— Se prea poate! Nu desființează acum, gimnaziile înființate la țară cu cărămizi dărmate din cei patru zeci de lei pensie a văduvelor de război?

— Va să zică nu e nimic de făcut ca să evităm naufragiul copiilor?

— Nu. Și e bine. Fiindcă, dacă s'ar apuca tot ministrul instrucțiunii să repare greșeala, te pomeniști că închide liceele ca să deschidă școli de moașe...

E rău cu răul, dar mai rău fără rău !

Archibald

Galeria sentimentală

ASALTUL

Primul „rendez-vous“, ce ți l'acordă o femeie se învâluie de un mister turburător, naște neliniști pasionate, cari dau un farmec particular unui început de tandră aventură... Va veni? Dulcea promisiune obținută va fi ținută... sau nu?...?

Tremuri, alternativ, de teamă și de nădejde, gândindu-te la bucuria nesigură de-a strânge, pătimas, în brațe „frumoasa“, așa cum năzuiește de atăta timp...

În eleganta sa garsonieră, din strada Florilor, Iulius Raara, își bîciula nervii nerăbdători, cu întrebări fără răspuns: și dacă nu va veni după ce va fi reflectat bine, deși mi-a făgăduit? Neconținut această întrebare îi revenea pe buze și el îi căuta în zadar răspuns, fiindcă ideea fixă și nerăbdarea sunt antipozii logice...

Seara trecută, într-o delicioasă intimitate cu doamna Radiani, în saloanele prietenoase ale amicului său Toto Brădulescu, ea îi promisese că va veni a doua zi la el — ora 3 p.m. — să-i vadă colecția de mărci, variată până la complex și deci interesantă. Această promisiune mondenă, însă, oferea riscul de-a nu se realiza.

Cu toate că promisiunea i-o smulsesse, după o curte lungă și asiduă, totuși

— Ce ai de ești așa prăpădit?
— Am împlinit 50 de ani.

reputația tinerei femei era așa de solid stabilită — pozitiv nu i se cunoștea nici o legătură! — încât Iulius nu se prea încredea în nădejdea unei probabile cuceriri...

Pendula „a la Watteau“, sunase 3 jum. cu o voce discretă de domnișoară bine crescută, dar această întârziere nu dovedea nimic: ci dimpotrivă, nu era obligatoare?

La ora 4, totuși, Iulius desperă. Prin urmare, surăsul pe care credea că o să-l vadă, laom, pe buzele tinerei femei, îl va vedea mâine, ironic... Și-a bătut joc de el... Ce păcat! Din ce o simțea scăpată, din ce o dolea mai aprig...

Se lăsa noaptea; trase storurile la ferestre, aprinse lampa și se încăpătănă să o aștepte încă...

Nu! nu va veni!...

Desamăgit, își aprindea o țigare, când cineva bătu ușor la ușă.

Un vârtej de mătase parfumată năvăli în casă de îndată ce deschise. Și Iulius simți cum emoția caldă îi năvălește în suflet, cum vraja bizară își înfige unghii lungi în inima lui ce bate sacadat și dureros de dulce... Doamna Radiani era la el...

Corpul ei superb se bănuia suplu și voluptuos, sub muselin, sub dantele, sub blănuri... Fața îi era ascunsă de o voală deasă și neagră...

— Ce bună ești că ai venit!... exclamă încântat Iulius. Îi apucă mâinile, vorbindu-i înfrigurat:

— Stai lângă foc... în fotoliul acela...

— Nu... mi-e cald!

— Atunci desbracă-ți capa... scoate-ți pălăria, că-ți va fi frig când vei eși... Ea surâse.

— Inutil... rămân doar două minute... pentru a-mi ține promisiunea... și plec!

— O, nu vorbi încă de plecare!... și el îi întinse mâinile, pasionat.

— D-ta ești cel care ai vorbit întâi.

— Iartă-mă... și rămâi.

— Imposibil! D-ta îți închipui că... Doamne, ce prezumțioși sunt bărbații!...

Și ea isbucni în râs, sincer.

Pleoapele lungi și mătăsoase filtrau o privire răutăcioasă și freamătul buzelor întredeschise, lăsând să se vadă dinți mici și foarte albi, chenau săruturi... Iulius nu rezistă ispitei.

Dar ea îl pândea, îi prevedea gestul și se feri cu îndemănare...

— „Iată, spuse doamna Radiani, cu o voce febrilă, văd că nu vei fi cuminte și prefer să-ți arăt că nu mi-e frică de d-ta. Am făcut-o.“

Dar cu o mână vicleană, Iulius îi se scosesse pălăria. I se vedea acum obrătorul roz sub buclele auriu. Ea părca că-l disprețuiește cu atăta îndrăzneală, încât, înnebunit, o apucă în brațe; ea se sbătu ușor, încât putu să-i sărute albul cald al gâtului.

Suflet simțitor

— Ce s'a întâmplat de ești așa îndurerată?

— Băiețușul meu a înghițit doi franci și nu știu ce să fac. Să trimit după doctor pentru doi franci și să-i plătesc o sută...

— Și-acuma plec... e tot ce ai putut lua de la mine!

Ea vorbea cu un ton ferm, cu privirea devenită subit dură.

El îngână, în timp ce-i scotea jacheta:

— Atunci mă faci să cred că ți-a fost frică...

Cu dinții sărâși, ea îi replică:

— Deloc, nici de d-ta, nici de vreun altul! Mai rămân 10 minute și să te pazești dacă nu vei fi liniștit...

Iulius începu să fie îngrijat. Prin urmare, reputația ei nu e dărmată? Ea își bătea joc de el? Aprindea dorința ca pe urmă să i se sustragă?

Era una din acele inimi insensibile, ce se joacă din răutate, cu dragostea inspirată?... Un val de sânge îi năvăli în creier, împurpurându-i fruntea; templele-i svâcniră dureros...

În acest timp, doamna Radiani își scosesse mânușele; își întinse picioarele înaltea sobei, dându-și capul pe spate, într-o poză cochetă:

— Vezi dar că nu mi-e frică!

Ea îi întoarse spatele fără jenă, spionându-l în oglindă... El îi privi ceafa albă, acoperită de puful auriu al buclelor. Vroia să-i lipească buzele de ea, gândind: ce dracu! Prea sunt nătăflet! Și cum el se precipita, ea sări brusc și cu un ton de reală furie, cu ochi strălucitori, îi strigă:

— Te oțoresc!!

Era târziu... dorința fierbea în el... o apucă în brațe sălbatec... Ea dete un țipăt...

Atunci, el șovăi o clipă; apartamentul lui era la primul etaj, îi fu frică de un scandal... Dar, simțind cum tânără femeie palpită într-un ritm cald, turburător, o ridică în brațe într-un elan pătimas...

Iulius își reproșă amar brutalitatea sa. Sărmana! O forțase ca un bătăran! Afundată în rușinea ei, ea o să-l urască!... Ce atitudine trebuie să aibă pentru ea, acum?...

Își aminteste vocea ei aspră, privirea ei rece, de adineauri. Ce nebunie! Să se lase furat de patimă! Dar... și ea l-a provocat! Ah, de ce a venit? de ce a venit?...

I se părea deplăcabil ceea ce dorise atât...

Cum ea, tocmai întredeschidea ochii, el i se aruncă în genunchi, cerându-i iertare. Dar în loc să-l asculte, ea se sculă și spuse simplu:

— Oh, ce mult am întârziat!... Mă duc!... Adio!...

Stupefiat, murmură:

— Și mai revii, spune!...

— Da, da, făcu ea simplu, distrată... voi reveni...

— Ce mult te ador, fericirea mea...

Doamna Radiani avu un zâmbet vicelant. Apoi, deodată îi spuse:

— Vezi tu... altădată nu va mai fi același lucru ca astăzi... Înțelegi... o cetate când e luată cu asalt, după o perioadă de sbucium, de frământări și neliniști, vine pentru asediați un moment de emoție intensă: „când cetatea cade! După aceea... nu mai lupti cu învingătorul... e banal!...

Se îmbracă repede și dispăru. Iulius pricepu că nu va mai reveni...

Și înțelese atunci, reputația nestirbită a doamnei Radiani. Simți că îl jucase ca pe un novice și Iulius Raara, cu toate cuceririle-i trecute, nu se putea mândri că ar cunoaște femeile...

Viorel

— De oarece ai furat pentru prima oară, spune drept n'ai simțit un fel de teamă, în clipa când ai pus mâna pe portofel?

— Ba'da, mi-era frică să nu fie gol.

Abonamentele la Universul Literar, Ziarul Științelor Populare și Veselia fiind cu premii se fac numai pe un an și costă 210 lei fiecare.

Cronica dramatică

Thebaida la Craiova

Deschiderea stagiunii

MOTTO: „Publicul entuziasmat „a ovacionat cu o fienezie fără preced nt „in anatele teatrului craiovean pe d-l „Victor Eftimiu. Au fost sute de ridi „cări de cortină.

DISTRIBUȚIA

D-l Cr. Drăgoescu directorul Teatrului
D-l Victor Eftimiu uzurpatorul
Shakespeare geniul rău al uzurpatorului
Cocoșul Negru spirit negustoresc
Sofocle autorul
Thebaida sine qua non
Antigona bocitoare
Oedipus un tatat nenorocit

D.L DRAGOESCU (ținând discursul de deschidere).

Da, domnilor, așa e!... Deschidem teatrul iară...
Eu pentru clipa asta muncesc de astăvară...
Oricine o să vadă progresele... Am pus
De-am curățat și podul, căci sunt gândaci pe sus...
Apoi am dres în sală vre-o trei fotolii veie,
Le-am mai ținut la soare, am dat cu gaz pe ele
Căci vreau ca anul ăsta să am și eu noroc
Să văd că spectatorii putea-vor sta'ntr'un loc!...
(aplauze)

(cortina se urcă)

THEBAIDA (declamând pe scenă).

Nu vreau o, rege... rege!... pe Cronotolida
Să o omoare Creon, bo-barul impotent...

OEDIPUS (zmulgându-și barba prost lipită)

Mai bine las să curgă belsugul succulent
Al timpului ce curge peste durerea-mi moartă!...

SOFOCLE (apare la intrarea din fund bătând în poartă)

De ce te strâmbi paiață?... De ce vorbești prostii!...
Faci pe caraghiosul în fața celor vii!...
Când eu în alte vremuri făcut-o-am din tine
O tragică făptură cu calități divine,
Azi faci panglicărie pe sârmă... ca la Moși?!...

OEDIPUS (timid)

Dar nu sunt eu de vină...

SOFOCLE (scurt)

Hai... nu vorbi gogosi!...

ANTIGONA (cu glasul stins)

Stăpâne, fie-ți milă... Îți voiu cânta din surle!...

COCOȘUL NEGRU (mefistofelic, pe zid)

Cântați, cântați arhangheii... căci are cîn să urle!

(Un tunet...)

Apoi altul...

De-odată împrejur)

Se face întuneric...

Mult zgomot în... Tibur)

(Apar bărbați din Cadmos cu bărbăle'ntr'o parte...)

(Suflerul pierde șirul și ia o altă carte...)

COCOȘUL NEGRU (pe zid, scobindu-se în nas)

Cânta Cocoșul Negru pe zidul vechi... cânta!...

VICTOR EFTIMIU (apare pe scenă, mulțumind publicului)
(către critici din parter)

Aplauzele sălii imens v'ar lapida!...

Robert Monnoury

VILEGIATURA LO R...

— Nu ai cameră liberă? Aș mea măcar pentru o noapte.

— E liber ascensorul dela 12 nouătea până în ziua.

Decorul reprezintă camera de culcare a soților Ionescu.

M-me Ionescu: (intră, urmată de un tânăr care-și ține ghetete în mână) Fii atent să nu faci sgomot. Coco chéri... Mergi în vârful picioarelor să nu te audă cei din camera dela parter...

Coco chéri: Nu te teme scumpo... Abia ating parchetul.

M-me Ionescu: Pune-ți ghetete în colț, comoara mea... așa... încet. Acum îți dau voie să mă îmbrățișezi... dar fii liniștit, căci cea mai mică imprudență ne poate trăda.

Coco chéri: În fine!... S'a făcut. Dar când mă gândesc la manevra asta la care mă constrângi...

M-me Popescu: Vezi bine, Coco chéri, că ești de părerea mea... Fără romantismul care piperează viața, ce morăcănă ar fi existența! Bărbatul meu, prea indolent ca să câștige bani mulți, e incapabil să mă ducă vara la băi sau la munte. Toate prietenile mele își fac bagajele încă de pe la 15 Iunie... Eu trebuie să le privesc, să ascult planurile lor, fără a da la iveală, necazul meu... Anul acesta a trebuit să fac și mai mult... Să joc comedie... Exact, Coco chéri, a trebuit să mint! Pentru a salva aparențele, am întocmit un itinerar splendid... o călătorie încântătoare. Deci, pentru prietenii noștri, suntem

și noi în vacanță de 8 zile... și de 8 zile zile martiriul meu a început... Perdelele trase și ziua și noaptea... semiobscuritate continuă... Bona am trimis-o la țară pentru o lună... Măncăm conserve și stăm închiși în casă. Toată lumea nu se îndoește că suntem în voiaj... Așa că înțelegi de ce cel mai mic sgomot ne ar da de gol, făcându-ne plusquamridicoli.

Primele trei zile am stat împreună. Dar fiindcă în acest infernal tete-ă-tete, riscam să innebunim, am apelat la o soluție nu mai puțin riscantă: El pleacă în zori prin scara de din dos la pescuit, eu rămân prizonieră și păzitoare a mîncării noastre... Am mare necaz pe el... Și când o femeie are necaz pe bărbatul ei, e foarte rar cazul când ea nu-și rezervă un „Coco chéri”... care s'o răzbune... (strângându-l în brațe pe Coco chéri) Răzbună-mă bine răzbună-mă... Coco Chéri...

— Se aude sgomotul unei chei în broască —

Coco chéri: — Ai auzit... s'ar spune că...

M-me Ionescu: (palidă) E imposibil... a greșit cineva etajul... așa e... cine vrei să fie?...

Coco chéri: — Nu știu... Dar dacă e el, care se întoarce!...

M-me Ionescu: — Când îți spun că numai noaptea se întoarce!

— Sgomotul devine insistent și e

însoțit de lovituri discrete în ușă —

M-me Ionescu: — Ce noroc c'am pus zăvorul! Stai, nu te mișca. Dacă e un hoț? (tremurătoare, se duce la ușe și întreabă) Cine-i acolo?

Vocă d-lui Ionescu: (într'un suflăt) Eu, păpușco, deschide tu!...

M-me Ionescu: E bărbatul meu!... Ce să fac, Dumnezeuule, ce să fac?... (Impingând pe Coco chéri în bucătărie și dându-i ghetete) Ascunde-te acolo.

— Se întoarce emoționată, să deschidă ușa. —

D-l Ionescu: (Intrând cu uneletele de pescuit; răzând proteste) Nu mă așteptai hă? Te baricadeși bine!

M-me Ionescu: cine te-a pus să vii în plină zi?

D-l Ionescu: Nu te teme... nu m'a văzut nimeni... Inchipue-ți dragă!... Tocmai pescuiam adineauri... cald, nici un peste... când deodată... pe cine crezi că văd într'o barcă?

M-me Ionescu: (nervoasă) Cum vrei să... Aide... vorbește.

D-l Ionescu: (mirat) Primarul nevastă-sa și fca lor se plimbau încețitor cu barca...

— **M-me Ionescu:** (cu amărăciune) Și ei iau vacanță...

D-l Ionescu: Atunci, înțelegi, nici una nici două, m'am furisat până aci fiindcă eram sigur că n'o să flu văzut... servitorii sunt plecați la baie. Am venit să fac surpriză ingerașului meu... care se pletisea fără bărbăte-lul ei...

— Se aude un mare sgomot în bucătărie —

— **D-l Ionescu:** (sărind) Ce-i asta?

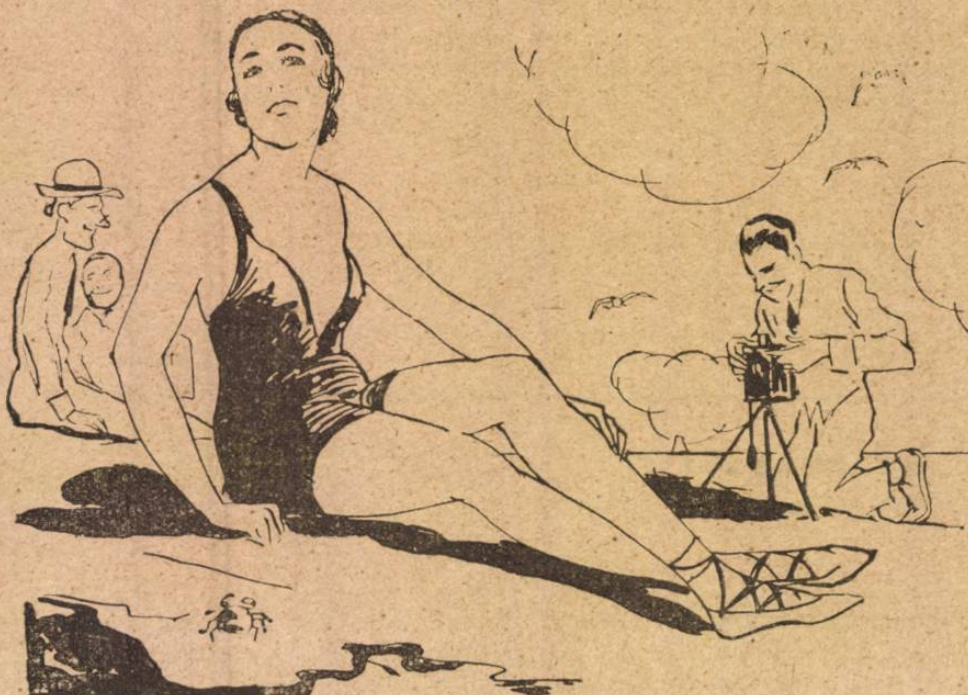
M-me Ionescu: Ah! Dumnezeuule! M'e frică...

D-l Ionescu: Frică? De ce?

M-me Ionescu: Nu știu... (lumănată de o idee subită) Dacă e un hoț?

Ionescu: (luând o sticlă de apă se îndreaptă spre bucătărie) Va cădea

Ultimul clișeu

— Nu găsești că e cam riscat, costumul meu?...

— Nu, dragă, în fotografie nu se prea observă...

— Îmi place că ești filozof și că-ți cultivi singur grădina.

— Nu sunt cătuși de puțin filozof, dar îmi văd de grădină fiind că n'am găsit grădinar mai jos de o mie de lei lunar.

rău te-asigur... o să vezi... (intră brusc în bucătărie în momentul în care Coco chéri, vroia să fugă pe scara de serviciu, Ionescu se aruncă asupra lui și-l lipește de zid) Ah! Ah! Canalie! Nu te-asteptai să găsești lume! (Coco chéri înfăorece ochi rugători spre el) Ai aerul unui debutant în meșteșugul ăsta! (Privindu-l) Ah! Crăpceanule! Te'nvăț eu să furi oamenii cari sunt în votaj! Hai la comisariat!

M-me Ionescu, încântată de întorsătura incidentului, face discret semn lui Coco chéri să nu sufle un cuvânt.

Ionescu: Dă-mi te rog pălăria să-l duc pe derbedeul ăsta la poliție.

M-me Ionescu: (la urechea bărbatului ei) Gândește-te ce faci! Vecinii doar știu că suntem plecați... Ne facem de râs... (Arătând pe Coco chéri) N'a avut timp să fure un chibrit... Dă-i drumul să se ducă naibii lui... Nu te cred așa de prost să faci scandal!... În situația asta e inutil să atragi atenția. Gândește-te bine ce faci, că o să-ți pară rău, altfel...

Ionescu: (Dându-și seama de puterea argumentelor Doamnei, îl scutură energic pe Coco chéri) Poți spune că ai noroc, ha!mana! Dacă nu era nevăstă-mea, ocnă te mânca! Haide vino după mine! (Il duce spre intrarea principală și-i deschide ușa) Să ești pe scara cea mare... Te va remarca mai puțin!.

Trad. de Tomel

Visul unei nopți de vară

De vorbă cu sfântul Sisoe

Prea sfinte, viu din România, o țară mândră și bogată,
De basme și femei frumoase cu pri sosință 'mbelsugată
Cu guvernanti cinstiți, ce jură, când ău serviciul în primire
Și negustori ce nu sunt lacomi, din contră prea modesti din fire
Din țara unde murdăria de mii de ani nu mai există
Und' nu există adulterul și nu ză resti pe la vitrine,
Decât: papuci, ciorapi de ată și stambă pentru gospodine
Unde bărbații dela slujbă, se duc de-adreptul glonț acasă
Și unde nici o greutate în existență nu ne-apasă;
De unde trenul merge 'ntruna pre cis ca și un cronometru.
Nu s' deraieră, nici poduri rupte la fiecare kilometru;
De unde banda lui Tomescu nu e decât o proastă glumă,
Iar faina lege Chirculescu, culege aprobări o sumă
De-acolo viu, înalt prea sfinte, să vă anunț că'n România,
Belsugul și cu Fericirea la noi pu seră temelie.
— „Nu cred!” răspunse 'nalt prea sfântul.
— Vă jur!”

— „Nu cred în jurăminte,

La voi — o știu — că cel ce jură, e cel d'înțiu care te mînte.
Privește-ți mutra în oglindă și pe ticlele dela coate
Și-apoi pofteste de ănsiră, ce'mi în străști din nou pe toate,
Astfel l'o fi mîntind pe Vodă, în țara voastră Brătianu
Și m'am convins de câtă cinste a dat dovadă Tăslăuanu;
Iar Sasu, cînd era ministru se bău bîierea la fel cu tine,
De-am răs cu Petru și Vasile, pîn' m'am... înădușit pe mine.
Întoarce-te mai bine-acasă, căci te asteaptă vîd Vintîlă,
Să-i dai un nouăzeci la sută d'n stîmbrioara ta umilă;
Iar proprietarul, cu blîndete, de două ceasuri te înjură,
Ți-a scos bulendrele din casă și le-a 'nșirat pe bălătură.
În timp ce scumpa ta soție, cu cel mai bun amic te'nșală,
Pentru un petic de mătase, căci stamba nici de căptuseală
Nu e primită. Îl vîd ciorapii, prin transparenta lor pictorial.
Ce poți să faci cu-o picătură, cînd nu-i ajunge nici izvorul?
Deci du-te înapoi băete, căci nu se știe pînă mîine.
De nu plătești cinci poli o halbă și patruzeci de lei o pâine;
Și spune cui mi te trimise, că eu de-ăceia, cu ocheanul
Cunosc cam toată fericirea ce a'ntronat-o Brătianu.

— „Dar!.. vreau să zic

— „Destul, hai șterge-o! mă 'nvită grațios prea sfântul.
Te du 'napoi, căci de o vreme și-a 'lcam făcut de cap pămîntul.
Trimite emisari să vadă de-avem cumva petrol și sare:
La noi, băete, nu se 'nghite nici sperț, nici cînterensare!

— „Prea sfinte!..

— „Gura!!!

— „Doar o vorbă!

— „Nimic, tutește-o mai de grabă
Și te previu, c'adoua oară de mai îmi cazî cumva în labă,
Te fac cadou lui Scaraoski, să-și rădă cum o vrea de tine.

O șterg din rai în pas gimnastic și... mă trezesc în pat la mine.

Iorgu

Aforisme

— Nu te confundați cu ale lui
Schopenhauer —

Gelozia este copilul din flori al iubirii. Ori, cum singura iubire admisibilă este cea fizică, cum putem atribui geloziei, care este așa de abstractă, paternitate materială?

...

Variația nebuniei modei feminine este în raport paralel cu gradul de

sensibilitate al bărbaților, căci o pisică oricât de sătulă ar fi ea, tot mai mănâncă din carnea pe care l-o bagă aproape cu de-asilă în dinți.

Mai simplu ca bonjur, a spus Mirbeau: „Te întâlnești, te lipești e bine; te desparti, te deslipești și... iar e bine!” Nimic de zis, dar de multe ori cînd te lipești, rămîi lipit de... pămînt sau de zestrea dumneacî.

...

Sau luat din dragoste... Nu-i ade-

vărat, căci orice imbecil știe că dacă ai un prieten și vrei să-l păstrezi, nu trebuie să-i intri în intimități, deci vorbele dela început sunt spuse pentru a sciza o... prostie.

Sub o prietenie prea afectată se ascunde întodeauna interesul. Aceasta nu ar fi nimic dacă interesul acesta nu l-ar exclude pe al tău.

A râde pentru femei este o artă. Disprețul, bucuria, ura, invidia, răzbunarea, dorința, ea le arată prin răs. O, dar sunt niște nuanțe pe cari bărbații nu le pot mima niciodată, căci au... mustăți.

Sak.

Doi bețivi

După nenumărate popasuri pe la toate cărciumile, doi bețivi se întorc spre casă.

Înainte de a se „face“, se înțeleaseră că cel care o fi mai puțin „făcut“, să-l ducă pe celălalt până la poarta casei.

Astfel cel mai treaz își luă tovarășul de braț și după un lung voiaj circular, îl duse până la ușa domiciliului său respectiv.

— Ai ajuns acasă, îl vesti.

— Pune-mă și în pat, îl imploră, cel care era turtă. Singur n'am să pot.

— Unde dormi?

— Aici la parter. Uite vezi fereastra asta care dă în stradă. Acolo e odaia mea. Uite cheia.

Al mai treaz deschise ușa, intră în cameră merge băjbâind prin întuneric până se lovește de pat, îl urcă pe tovarăș și urându-l noapte bună, îl lasă.

Când iese afară pe trotuar, rămâne mirat văzându-și tovarășul lungit pe trotuar în fața ferestrei.

— A sărit pe fereastră ticălosul!

Și reîncepe aceeași operație.

Infern și praf de pușcă!... În fața casei pentru a doua oară își regăsește tovarășul pe trotuar. Și afacerea se repetă de trei, patru, cinci ori.

În cele din urmă, bețivanul amabil se supără:

— Dacă mai ieși afară din odaie să ști că te las acolo.

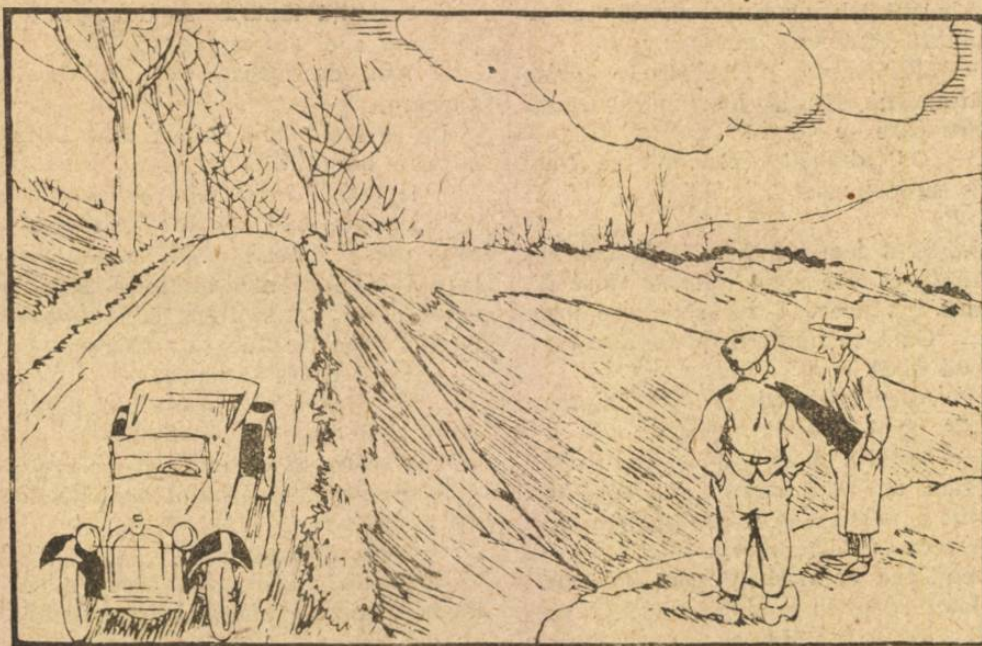
Dar tovarășul se plânge între două suhțuri:

— Păi ce sunt eu de vină, măi nene, dacă mă duci înăuntru și'n loc să mă pui în pat, mă svârli pe fereastră.

Virg.

DISTRACȚIE

Nu aveți nici o distracție aici?

— Ba da din când în când... un automobil care cade în prăpastie.

POȘTAȘUL

Pe Raion este tăcere,
Trandafirii plâng în sere,
Crinul doarme oșilit,
Un lungan apare'n stradă,
Hrăpăret, cu ochi de pradă,
Iar în urma lui, grămadă,
Cad trei bețe de chibrit.

E poștașul! deodată
În pridvor apare-o față
Și surâde ca în vis,
Când — cu mîna lui prostească —
Începu să răscolească
Printre plicuri, să găsească
O scrisoare din Paris.

Sar țiganii toți în poartă,
Dintr'un șant o javră moartă
Miorlăie a nenoroc —
Dar poștașul — lucru mare!
O privește cu sfidare,
Și'n vremelnica-i grandoare,
Își aprinde un chistoc.

Vine-apoi întreg Raionul,
Moise chiar a trăs oblonul,
Presimțind ceva funest,
Și chiar află din scrisoare
Cum că soacra-i, — ce 'ntristare! —
A murit de gălbănare,
Sus pe culmi, în Everest!..

Hop, că sare și-o fetica
Cu ochi mari și gura mică,
Și'l întreabă'n cetinel
Dacă nu cumva prin geantă
Are-o veste alarmantă,
Știre abracadabrantă,
Că... s'a împușcat Georgel.

Dar, poștașul, pe sub gene,
Cu privirile viclene
O privește scrutător;
Face semn că nu-i nimica,
Trece drumul la Surica,
Pe când, c'un suspin, fetica
Șterge-o lacrimă ușor.

S'a oprit lâng-o bodegă
Și zărește'n geam o cegă
Preparată „a la grec“
Stă pulin și-o contempează,
Pofta lui s'enfiripează
Și gândind c'o savurează,
Bietul om înghite'nsec..

Și-a plecat spre barieră,
Cu grandoarea-i efemeră
Și cu gândul la pilaf;
Plânge'n uliși mandolina,
Pe când țafa Niculina,
Cum trecu cu limuzina,
Hainele-i umplu de praf..

Tom. f

Vă autorizăm cu plăcere să reprezentați filmul d-vo la balul Preset, cu condiția ca femeile să-și păstreze cel puțin plășile.

Pagina anecdotelor

Un sot își surprinde nevasta cu amantul. Amândoi aproape goi.

— Ticăloaso! Ticăloaso! strigă dumnealui. Nu ai nici măcar scuza celor care se vând!

— O! dragă! crede-mă că l-am pus să plătească.

Tânărul Jean se duce la tată-su și-l anunță că și-a găsit mireasă și se însoră. Viitoarea lui soție are toate — Cum se numește perla asta? întrebă tatăl.

— Alice Ixulescu.

— Ascultă Jean, îi spune tatăl. Ceeace am să-ți spun e dureros, dar suntem bărbați. Am să-ți mărturisesc un secret: Alice e fata mea. Tu nu o poți lua de nevastă, căci ți-e soră!

Jean zdrobit, se duce și se închide în camera sa. Mama auzindu-l cum plânge se duce și-l întreabă despre cauza suferinței lui.

Jean îi spune și ei secretul. Mamăsa auzindu-l zămbește și-l mângâie:

— Poți s'o iei dragul meu, căci tu nu ești copilul lui tată-tău.

O cucoană nu numai coaptă, dar și răskoaptă, cât se poate de boccie, spune subțindu-și buzele, unui băiat de douăzeci de ani:

— Și când mă gândesc strengarule, că aș putea să-ți fiu mamă...

— Aș! răspunde junele: nici chiar acum douăzeci de ani nu cred să fi vrut papă.

O cucoană într'un salon:

— Dragă domnule, soția dumitale îmi dă treizeci de ani, iar fiica dumitale, douăzeci și opt...

— Total: cincizeci și opt. Se neme-
reste!

Iată a treia bicicletă care ia spațiile meu drept garaj.

O coconiță tânără se duce la o prietenă a ei și-i spune:

— Am descoperit că mă înșeală bărbatul.

Ce să fac? Să-l omor? Sau, să-mi iau un amant?

— Il iubești? întreabă prietena.

— Desigur că-l iubesc; altfel nu m'as necăji. Dacă-l omor, rămân fără bărbat și n'am nici un folos. Dacă o omor pe ea, am să intru la închisoare și el o să-și facă de cap, singur.

— Dacă e așa, înșeală-l!

— Nu-l înșel, căci n'am nici o plăcere!

M'as scărbi și de mine și de amant și m'ar scărbi și bărbatul meu. Ce folos aș avea?

— Omoară-te atunci!

— A, nu! L'ar costa prea mult! Bărbatul meu e un tip foarte sensibil.

— Am fost îndrăgostită nebuneste de băiatul acesta și acum nu mai pot să-l văd. Cum se schimbă bărbații.

D'ale cucoanelor.

— Drept să-ți spun nici nu-i cunosc: îi văd pentru prima oară. Știu doar atât: că ea are un amant și că el a dat trei falimente.

— E bine crescută și foarte serioasă. Niciodată nu-și înșeală amantul până ce nu cere și părerea mame-sil.

Madam X încearcă să dea câteva sfaturi bune, fetei ei care e cam... într-o ureche.

— Crede-mă mămico, spune aceasta, că ieri a intrat la mine în odaie domnul acela, fără voia mea.

— Știi bine că ți-am spus să n'cu-
ușa!

— Am încuiat-o mămico, dar după ce a intrat.

La o serată mondenă, stăpâna casei spune unui cântăreț care e și el invitat:

— Aș da, domnule, bucuroasă, o sută de mii de lei ca să vă pot auzi.

— O! Doamnă sunteți prea bună!

— Fiindcă nu știu dacă ai aflat mata: sunt surdă de tot!

Madam X, nu e model de virtute. Își înșeală copios bărbatul, dar ia o multime de precauții, fiindcă el e foarte bănuitor.

O prietenă îi zicea într-o zi:

— Niciodată nu te-a prins bărbatul tău?

— O! n'am nici o grijă. Când simt că are bănueli schimb amantul.

O fată fu răpită de un june. Mamăsa primește o telegramă:

— Ne-am unit legal. Totul e îndeplinit. Trimete-mi lăngă și binecuvântarea, că am mare nevoie.

Stau de vorbă două babe:

— Vecinii mei tineri căsătoriți, nu mă lasă cât e noaptea de mare, să dorm!... E extraordinar!

— Fac sgomot mult?

— Nu, dar mă fac să stau toată noaptea cu urechea la perete.

Femeile fac cel mai rău public la teatru; ele vin să se arate, privesc în sală, caută să fie observate, vorbesc, evaluează frumusețea și tuatele artiștilor și nu dau nici o atenție piesei. La urmă, părăsesc teatrul spunând: „e o piesă idioată”.

Puțin îi pasă unei femei, dacă amantul ei e ilustru. Important este să nu uite să se ducă în cutare stradă la cutare număr și să știe să cumpere roz pentru unghii.

— Monșer, chestia cu temperatura mai dulce la Nissa, e o glumă. Uite, am primit un termometru de acolo, și arată aceeași temperatură ca și cestăalt vechiul al meu.

O expresie frumoasă adresată de o mare doamnă amantului ei pe care l'a părăsit și care încearcă să o păstreze, amenințând-o cu publicarea scrisorilor de dragoste.

— Fii sigur domnule, că nu voi avea să roșesc decât de adresă!

Dacă ne-am opri puțin ca să vedem panorama...

— Asta e... privelistele sunt vesnice la fel.

Unde dai și unde crapă

- Eri la expoziție lumea nu se uita decât la tabloul tău!...
- Ești foarte drăguță.
- Da, fiind-că era prea multă lume în fața celorlalte tablouri,

Un fel de a vorbi

— Asta o să te învețe, ticălosule, să-mi respecti părul alb.

Protejații lui Șmilovici

Șmilovici, cunoscutul bancher, se ridică de pe scaun și zise celor doi funcționari din biroul vecin, că-l lucrează la noua emisiune a societății petrolifere „Vax-Oil”.

— Domnilor, e târziu și mi s'a făcut o foame de lup. Să mergem să luăm masa și apoi vom continua lucrul. Aș vrea ca până la 1 noaptea să dăm gata toate lucrările necesare emisiunii. Așteptați numai un moment, să telefonez secretarului meu particular, să-mi anunțe soția că afacerea mă reține și să nu m'aștepte cu masa.

Șmilovici luă receptorul în mână.

— Alo!... alo!... dă-mi te rog 13113... alo!... Isac, tu ești? Anunță-te rog pe Hortansa că nu pot veni astăzi la masă. Sunt foarte ocupat și nu cred să pot scăpa înainte de 1 noaptea.

— Bine, domnule Șmilovici.

Nu se știe prin ce fatalitate bancherul, distrat, mai ținu câteva timp receptorul telefonului la ureche și deodată sări în sus ca ars:

Auzise clar vocea lui Isac, care se adresa nevestei-si:

— Hortanso, Hortanso, vai ce fericire! Moșneagul te-anunță că are treabă la birou până la 1 noaptea.

Apoi vocea cristalină a Hortansei:

— Ce șansă dragă, ce șansă! O să petrecem o seară minunată!

Apoi un sgomot confuz de sărutări și pe urmă nimic. Iată ce va să zică să vorbești prea aproape de receptor când aparatul e deschis.

Așa dar Șmilovici se făcuse galben-verde. Cu pas șovăitor se întoarse la birou și se trânti pe scaun fierd de tot. Își sprijini capul în mâini într-o meditațiune dureroasă.

— Combinațiunile financiare îl tâmpesc din zi în zi, se gândiră cei doi funcționari, privindu-i mutra idioată.

După câteva minute Șmilovici se reculese:

— Să mergem, domnilor, la masă; întâi emisiunea și pe urmă...

Bancherul Șmilovici se însurase cu doi ani înainte cu o fată tânără și frumoasă, însă fără avere, cu Hortansa Ircovici, fostă marichiuzeză „la Briciul lui Cuza”. De și cu 40 de ani mai în etate de cât Hortansa, totuși Șmilovici conta pe dragostea și mai ales pe recunoștința femeii sale, de oarece el o scosese din mizerie, tinând-o acum într'un lux costisitor.

Dar generozitatea bătrânului bancher nu se opriese numai la Hortansa. Cu cinci ani mai înainte scosese din mizerie și pe Isac Grundspan, fiul unui fost prieten, falit fraudulos și care fugise în Argentina, lăsând pe micul Isac, fără nici un sprijin și fără nici un câpătai, la etatea de 15 ani. Șmilovici îl luase la dânsul, îngrijindu-se de soarta lui. Ba ceva mai mult, îl crescuse ca pe un copil al său și nefiind bun de nimic, îl făcuse secretarul său particular, ceea ce însemna cea mai vădită sinecură.

— Poftim și mai fă bine cuiva, se gândea în seara ceea amărât bancherul.

După masă, reîntors la birou, Șmilovici voi să continue lucrul, dar simțea că tâmpilele-i s'vaceșc și că-i incapabil să mai adune două cifre. Nencăcirea îl copleșise, gândul său concepea numai planuri de răzbunare.

— Domnilor, zise el la un moment dat, mă simt cam indispus, să lăsăm pentru mâine. Eu mă duc acasă.

În camera Hortansei, în care vai! foarte rar intra Șmilovici, cei doi protejați ai bancherului luau masa împreună.

Hortansa era în costum sumer. Mâncau amândoi dintr'o singură farfurie și beau șampanie dintr'un singur pahar.

Astfel erau ambli îndrăgostiți când Șmilovici furios și tremurând de emoție îl zări prin gaura cheii.

Tocmai voia să se repeadă la ei ca o fiară turbată și să-i strângă de gât pe amândoi, când vocea cristalină a Hortansei îl pironi locului.

— Nu importă, zicea Hortansa, suntem noi oare vinovați cu ceva?

— Nici de cum, se auzi vocea lui Isac.

— Căci în fine, zicea mai departe Hortansa, numai lui îi datorăm toată fericirea noastră, numai acestui om bun și generos.

— Adevărat, așa e, răspunse Isac, el m'a cules de pe drumuri sărac și fără nici un câpătai. S'a purtat cu mine ca un adevărat tată și te-a adus și pe tine în casă, cu gândul să nu umblu aiurea după alte femei.

— Și pe mine la fel, fată săracă și fără nici un sprijin, cine știe ce viitor

mi-ar fi rezervat soarta? El m'a făcut fericită, bogată și anturată. Ce m'as fi făcut eu dacă nu te-ar fi avut pe tine? Ași fi murit de uitat și-ar fi trebuit, ce rușine, să-mi caut și eu vre'un amant. Să bem deci în sănătatea lui...

— O! din toată inima, striga Isac, în sănătatea lui! Să ne trăiască.

Atunci, printr'un fenomen foarte explicabil în fond, bancherul simți că toată furia lui i se risipește. Era într'adevăr emoționat și-i veni lacrimi în ochi.

— Vai, dar acești copii vorbeau numai lucruri măgulitoare la adresa lui; și cum îi mai lăudau ei caracterul lui de om de treabă și sufletul său generos! — Scumpli mei copilași, iubiți mei protejați!

Ascultă mai departe:

— Vai, zicea iarăși Hortansa, dacă Șmilovici ar fi fost numai cu 30 de ani mai tânăr ca acum... Eu cred că a fost bărbat frumos în tinerețe.

— Nu te contrazic, întâri Isac, nici acum cât e el de bătrân nu poți spune că-i chiar scârbos de tot.

Privind prin gaura cheii, Șmilovici plângea nervos și din gâtul său sugrumat de sughițuri de-abea putea articula:

— Scumpli mei copilași, dragii mei ingerași!

Și, cum într'un duo crescendo, cei doi îndrăgostiți se strângeau în brațe, în timp ce fiecare lăuda calitățile celui absent, acesta, sufocat de emoție de bucurie, de recunoștință, ne mai putând suporta atâta fericire, dintr'un gest brusc dădu ușa de perete și apărură în fața celor doi îndrăgostiți, care înspăimântați, pierduți, dădura fiecare câte un țipăt de groază.

De Șmilovici nu le dete răgaz să-și revie în fire și prinzându-i în brațe pe amândoi, îi strânse cu dragoste la pept, îi sărută, îi alintă, îi mângăie, borborosind printre lacrimi și sughițuri:

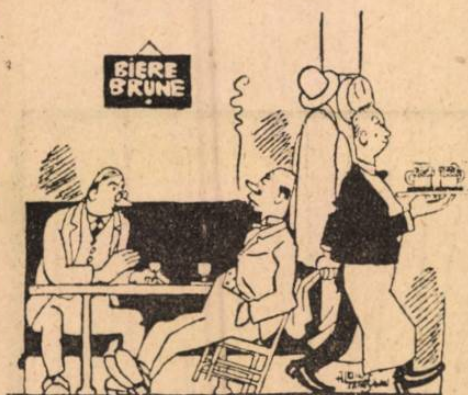
— Ah! scumpli mei conilași! Scumpli mei ingerași! Ce mult mă iubiți voi pe mine!

„VESELIA”

Cuponul Nr. 28.

Strângeți complet aceste cupoane și veți lua parte la premiile „Universului” printre cari 2 CASE. și 2 VILE.

— Tragerea în toamnă — Citiți în „Universul” lista premior.

— Cum nu-ți mai aduci aminte de Ionescu? Ți-a cărpit doar o palmă.

— Ei dragul meu, dacă ți-ai aduce aminte de toate fleacurile..

Aperitive

SFAT GRATUIT

D. Raymond Bujavercă, modestul milionar din str. Monetăriei, e bolnav. A slăbit mai abitir ca generalul Avevescu, după alegerile agricole.

Toată familia este îngrijată, în special nepotul — presumptivul moștenitor — deoarece d. Bujavercă nu are copii.

În fiecare noapte, fix la orele 3, se trezește gâfâind, lac de apă și vânturând brațele în gol.

În fine este chemat medicul curant, Epaminonda Rață (nas, gât și urechi), care după ce-și aprinde havana, ia loc pe fotoliu, în fața pacientului.

— „Vă rog simptomele d-vs. Cât mai precis“.

— „Să vezi, doctore: în fiecare noapte am același vis. Se face că sunt pe un vapor, pe coastele Anatoliei. Deodată vaporul se apleacă pe o parte și subsemnatul alunecă după covetă, în valurile cari mă cuprind. Mă lupt cu ele ca un disperat, puterile mi se sfârșesc, respirația mi se taie și când sunt gata să mă înec, mă trezesc ud peste tot și din diverse motive. Simt că am să înnebunesc. Ce să fac doctore?“

— „Să înveți înnotul!“ răspunde acesta, pierdut între savanții nori de fum albăstriu.

NOU

După o simpatcă aventură galantă, într'un cartier depărtat, am intrat flindu-mi foame — într'un restaurant local, care avea firma „La rața engleză“, dar pictat pe ea lupta dela Călugăreni.

Am trecut printr'o adevărată operație echilibristică, până am izbutit să-mi fixeze scaunul pe podelele găurite cu veritabile prăpăstii. Aceasta natural în hazul grozav al câtorva simpatici „maalagii“ obișnuiți probabil cu terenul accidentat.

Dar când mă uitai la fața de masă m'a luat groaza. Ultima ei spălare data probabil din timpurile lui Vodă Caragea și purta pe ea toate sigiliile gastronomice ale unui întreg secol.

— „Băete! O față de masă mai curată n'aveți în restaurantul ăsta?“

— „Nu știu, domnule, că sunt aici numai de doi ani“, răspunse garçon-ul, o gâlmă lungă cât prăjina, prost, murdar și cu resturi de lumânări umane la glandele orificiului nazal.

SIMPLU

Sgârâiebrânză, vestitul cămătar, a plecat spre gară, în interes de afaceri.

Ca să nu tocească pingelele la ghete, a încălțat o pereche de galoși vechi și rupți, moștenire dela un decedat debitor.

Cu umbreluța vărgată la subțioară, a pornit-o haida-hai, pe Bulevard în jos. (Șade pe Agricultori).

La un moment dat, trecători cari îl cunoșteau, au crezut că a înebunit. Sgârâiebrânză a oprit o mașină la marginea trotuului și curiosii putură auzi următorul dialog:

— „Câte pteale cursa la gară, șofer?“

— „Patru poli, boerule; poftiți!“

— „Nu, multumesc. Am vrut să știu numai, cât economisesc mergând pe jos“.

Și porni mai departe, ca un exilat, în injurăturile surde ale șoferului, acompaniat de pocniturile sacadate ale motorului, infuriat și el.

Pyj.

Anecdote

— Am luat zilele trecute o pereche de mânuși de lăci și mi-ai garantat că o să le port cel puțin un an.

— Da! Ai avut vreo nemulțumire?

— Desigur: le-am pierdut.

Doamna a dat naștere unui copil negru. Tot ea face scandal sotului:

— Miserabile, m'ai înșelat cu vreo țigancă!

— Văd, că ți-ai făcut nod la batistă. De ce?

— Nevastă-mea mi l-a făcut, ca să nu uit să pun o scrisoare a ei la cutie.

— Și ai pus-o?

— Nu, că a uitat ea să mi-o dea.

— Ce cauți dumneata aici în clasa I, cucoană, când ai bilet de a treia?

— A, aici e întâia? (Eu crezusem că e a doua.

— Vasăzică, plecași, tinere însurătel!

— Ei, da, ce să-i faci: călătorie de nuntă.

— Dar nevasta unde ți-e?

— Ea e acasă.. că trebuie să rămână unul la prăvălie.

— Curios, te iubesc ca și cum ai fi fata mea.

— Vai de mine, moșulică, urât îți mai crești copii!

La teatru.

— Ai adus binoclul?

— Da, dar nu mă pot servi de el.

— De ce?

— Mi-am uitat acasă brățările.

— Bine nene, sunt șase luni de când mi-ai cerut împrumut, cinci sute de lei, spunând că nu-ți trebuie pentru mult timp..

— Adevărat, mi-aduc aminte: i-am cheltuit în câteva secunde.

— Nu inteleg de ce nu plătești! Nu pot doar să viu la dumneata în flecare zi!

— Ai dreptate!.. Joia îți convine? Vino în toate Joile!..

— Ce naiba, doar nu s'a făcut un leu kilo de zahăr! Dai zahăr câinelui să mănânce?

— Aș; l-l dau numai să-l lingă!

Câteva definiții.

Ambasador = Spion sigur și onorabil.

Antropofag = Un filantrop care merge prea departe.

Sărutarea = O cerere înaintată la primul etaj pentru a ști dacă parterul e liber.

Bideu = Cimitirul nevinovaților.

Cal = Motor cu haligă.

Ghilotina = O mică fereastră care dă spre eternitate (A. Decourcelle).

Maree = Pulsul oceanului (Michelet).

Papa = Cuvânt de prietenie pe care-l dau copiii bărbatilor mamelor lor.

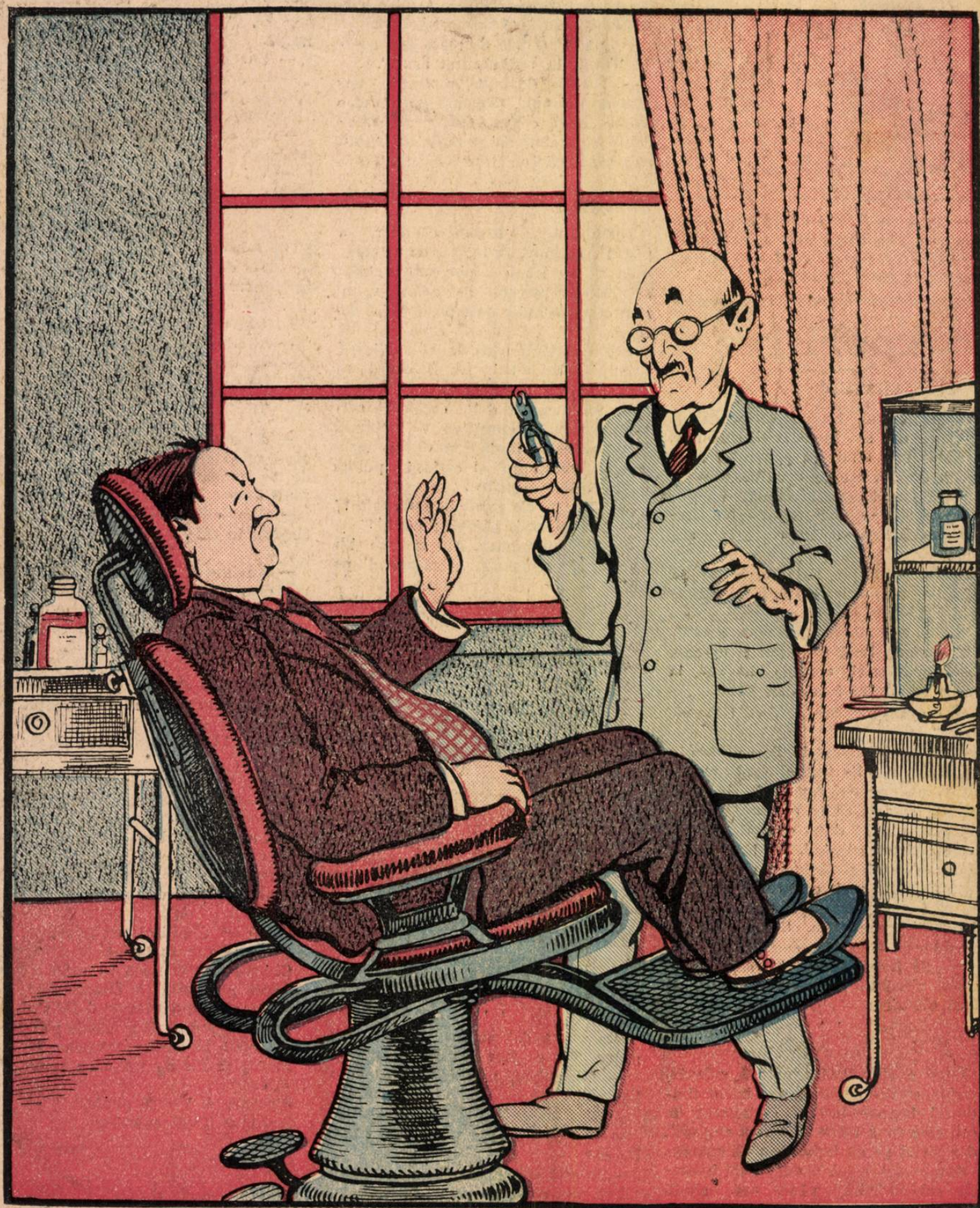
Purice = Fir de tutun cu resort (J. Renard).

Strugure = Vin în pilule.

Soare = Tatăl culorilor.

Mie 'mi spui ?

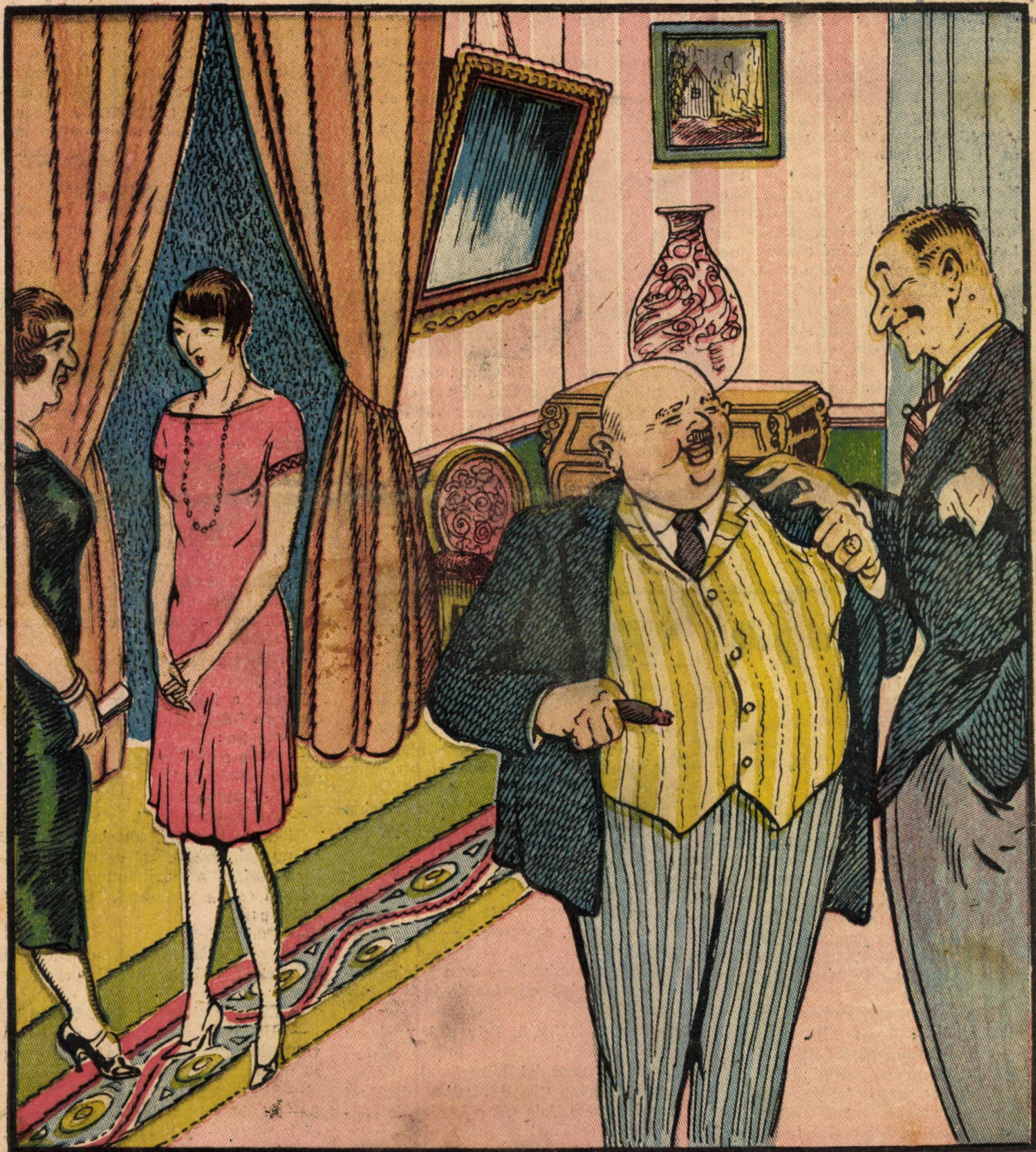

- Nu vă fie frică... N'o să simțiți nici o durere..
— Lasă. lasă. ca știu eu... doar sunt dentist îi eu...

VESELIA

PREȚUL ABONAMENTULUI în țară: pe un an 210 lei în străinătate pe un an 420 lei

Ieftenirea vieții

- Adevărat că Goldenberg a început să scadă prețurile?
- Da, a început prin a scădea zestrea fetei sale cu 25 la sută.

CRONICA SĂPTĂMĂNEI

Conflictul greco-bulgar

Ultimile cupe cu generoasa șampanie pacifică, gâlgăiau pe gâttelejurile insetate... de pace ale membrilor conferinței din Locarno, când sosi o veste mare: reîncepuse războiul în Balcani. Blandul și imaculatul neam bulgar protesta la Liga Națiunilor, împotriva grecilor care îi încălcase teritoriul. Pe de altă parte, dulcele și iertătorul neam elen, tipa ca din gură de șarpe că îl calcă bulgarii.

Consiliul Ligei Națiunilor a tresărit de bucurie. Însfârșit avea pe cine să pună la respect, căci se săturase tratând aceleași chestii economice între marii mahări ai Ligei, care nu duceau de cât la procese verbale și șampanie.

În orele ce au urmat, firele telegrafice, cu și fără fir au sbârânit întins, ducând celor doi beligeranți poruncile Ligei: întâi, să întrerupă ostilitățile și al doilea, să poștească la ispașe.

Și atunci s'a întâmplat ceva foarte obișnuit la anumite circumscripții politicești de periferie: ambii împrietnăți au negat că ar fi trecut pe teritoriul celuilalt, în timp ce totuși tipau că dusmanul le bombardează orașele și le ocupă punctele de graniță. Încăpăținarea delincvenților a fost atâta de specific balcanică, în cât biata Ligă a fost nevoită să le tragă câte 25 de...

discursuri, fiecărui în parte, doar-doar îi va convinge.

Rezultatul: anchete și para anchete au să ajungă la concluzia că există război, dar că nu se poate spune nici cine e agresorul, nici păgubașul. Se va părea totuși că ambii parteneri sunt în pagubă cu orașe devastate și populație jefuită.

Sanctiuni va fi imposibil să se aplice, deoarece nu vor exista de cât păgubași, iar atacatorii de loc.

În cele din urmă, onorata conferință va bea șampanie și se va plimba pe lac, iar în Balcanul întunecat bulgarii și cu grecii nu-și vor încăpea în pielea de bucurie: lupta va putea continua pe cont propriu și fără să mai aibă teamă de ceva. Activitatea bulgară, în repaos forțat dela ultimul atentat din Catedrala din Sofia, și vitejia greacă, ologită grav dela Domocos și toate celelalte întâlniri armate ulterioare, își vor găsi câmp liber de experimentat.

Injunghierile pe graniță vor continua zilnic, însoțite de muzica câtorva baterii. Se vor omori reciproc și ritmic, frățește (azi tu: 2-3 morți; mâine eu).

Interesantul joc va urma spre onorarea tradiției balcanice și în ciuda sârbilor care e de mirare dacă se vor putea abține până la urmă.

Tr. U. Badurul

Galanteria lui Șulăm

Dacă sunteți curioși să știți ce va să zică amabilitate și cum se înțelege armonia conjugală în căsuciile binecuvântate de Dumnezeu, vă recomand pe Șulăm, samsar de moșii, sotul dela Malca, a cincea copilă a lui Moses Schwartzman, cauciucuri și șireturi de ghete „en gros”.

Om aducător ca Șulăm, mai rar.

Cum se luminează de ziuă, își ia bastonul și pleacă la cafenea, ca să prindă pe client înainte de a sosi confratii. La 12, e pe drum, scăldat în sudoare de muncă depusă în lupta pentru existență — și, la subțioară, cu o pâine, a făcut ori n'a făcut vre-o afacere.

Om cu metodă, cu nouă copii — să-l trăiască! — și, drept mijloace de traiu, verva și bastonul, Șulăm slujește de ceașnic pentru vecini: când pleacă el de acasă, lumea își pune ceasul la 6 și când vine la masă, lasează la 12, chiar dacă în interval a mers mai de parte ori a rămas mai în urmă.

Din pricina regularității cu care vine și pleacă de acasă, Șulăm e poreclit în mahala, „cronometrul”.

Atâta muncă — în fiecare zi merge la cafenea și în fiecare zi se întoarce acasă, cu pâinea la subțioară — atâta cheltuială de energie. La cam secătuit pe Șulăm, mai vârtos că a trecut de mult de prima tinerețe.

— Ești un gulan, îi zice Malca, cu prietenie, dacă se întâmplă, rar, abia de trei-patru ori pe săptămână, să vie acasă fără pâine, când, din pricina neînțelegerilor internaționale, afacerile stagnează la cafenea.

Și adaugă Malca, filosofic, ca să justifice adjectivul:

— Cine n'are minte la 30 de ani și pe ale la 40, e o parșiv — poate să se spânzură!

Șulăm se uită la ea cu o privire neutră și suspină, convins de justetea observației.

Frig, astă iarnă. Frig și lemnele, cu transportul și cu ce se fură la cântar, mai-mai două lei kilogramul. Pâinea, mai eștină, vorba d-lui Sasu, decât ori unde aiurea, taie cât o banită de făină altă dată, și proprietarul câne.

Oftează Șulăm, prididit de greutate, și n'are, în mijlocul iadului în care se sbate, decât consolarea pe care i-o oferă soția:

— Gulane, o să ne dea proprietarul afară din casă!

Cu tot eroismul cu care urcă calvarul, Șulăm se îndoaie, la un moment se clatină și, pe la Bobotează, cade la pat.

Comunitatea, grijulie, l'are în vedere: îi trimite când doctor fără medicamente, când doctorii fără medic. Cât despre hrană, despre lemne, despre chirie — despre detalii, în fine — cine să se ocupe dacă Șulăm tușeste de-i trosnesc căpriorii pieptului.

Și și-a prelungit agonia, și a rezistat vitejește boalei care l'usca, și, în ciuda desnădejdei doctorului, a întins-o Șulăm, tușind de și scuipa plămânul, până în primăvară, la lăsa de sec. Atunci, pe când Israel, măscuț, se sbeguria pe uliță, Șulăm, istovit, a cerut nevestei să-l sprijine la fereastră, ca să vadă, el nefericitul, bucuria celor fericiți.

— Așa. O să mă bag slugă la tine, gulane! a răspuns, dulce, jumătatea cronometrului, și l-a lăsat să horească în pat cele din urmă minute ale căsniciei.

Dimineata, medicul i-a spus că nu mai vine.

Starea bolnavului era așa încât omu științei s'a simțit dator să-i dea sfatul ca, dacă are ceva de regulat pentru viitor, să-și ia măsurile până mai e vreme.

Șulăm, cu conștiința de mult că se duce, chiamă pe Malca și îi zice, cu glasul mioros pe care i vorbea când erau logodiți:

— Malcă, dragă, spală-te.

— De ce? a întrebat soția, mirată de această recomandare care i se făcea de prima oară în viață.

— Așa, am un gust, a explicat bolnavul.

Malca a îndeplinit sacrificiul și, când s'a întors lângă pat, Șulăm a mai rugat-o:

— Pune rochia care era nouă când ne-am însurat noi.

— Ești nubun?

— Nu. Așa am gust.

Și de piatră să fi fost inima femeii tot nu putea să refuze de a asculta ultima dorință a muribundului.

După ce s'a îmbrăcat, Șulăm i-a mai zis:

— Pudrează-te.

S'a pudrat Malca, și, cu conștiința datoriei îndeplinite, l-a întrebat, pe urmă:

— Ei, ce gust a fost ăsta, Șulăm?

— Uitte ce e, dragă, a zis bolnavul. Mi-a spus doctorul că vine dracu să mă ia.

— Și? a întrebat soția.

— Și dacă te vede așa gătită, poate că te place — și te ia pe tine în locul meu!

Archibald

Soneria

Era înainte de război, căci în zilele noastre un voiaj în Elveția ar fi un lucru nu așa de ușor.

Mișu, după un an de căsătorie, își luă soția și după două zile și două nopți de voiaj sosiră la Slagesfort, în Elveția.

— O să petrecem minunat Lizico, îi zise Mișu, coborând din vagon, Hans e un băiat de zahăr.

Mișu își făcuse studiile la Berna. Aci se cunoscuse cu tânărul Hans Romek, student la Politehnică, și petrecuse la el, la Slagesfort, două vacanțe. De atunci trecuse 10 ani, în care timp ambii prieteni își scriseseră la scurte intervale și iată că după atâta amar de vreme, destinul făcu să se revadă din nou.

Slagesfort e un orașel curat și liniștit, cam cum ar fi Mizilul nostru. Hans Romek, moștenise de la părinți ceva avere, o moară, o fabrică de sweater și o casă frumoasă în formă de vilă.

Asa că din prima seară, după sosirea lor la Slagesfort, Mișu și Lizica aveau deosebita cinste de a sta la masă cu Hans și cu soția sa, Gretschen. Căci Hans, cu șapte ani în urmă, își găsise o Gretschen perfectă, blondă, cu ochii albaștri spălăciți, foarte pricepută la bucătărie, bună gospodină, femeie cuminte și ascultătoare, ca o fetiță bine crescută.

După masă, Lizica dispăru cu Gretschen, lăsând pe bărbați să-și reamintească de timpul petrecut în școală și plecarea să viziteze vila.

Gretschen vorbea puțin franțuzește, Lizica știa o boabă nemtește, așa că se puteau înțelege de minune.

Vizitând vila, din vorbă în vorbă, din odaie în odaie, ambele femei sosiră la dormitoare.

— Odaia aceasta, explică Gretschen, e dormitorul lui Hans. Al meu e alături.

Pe pereți, pe noptieră, pe măsuțe, pretutindeni, iată-l pe Hans în toate felurile: copil mic, elev de liceu, student în costum de vânătoare, în costum de baie, etc.

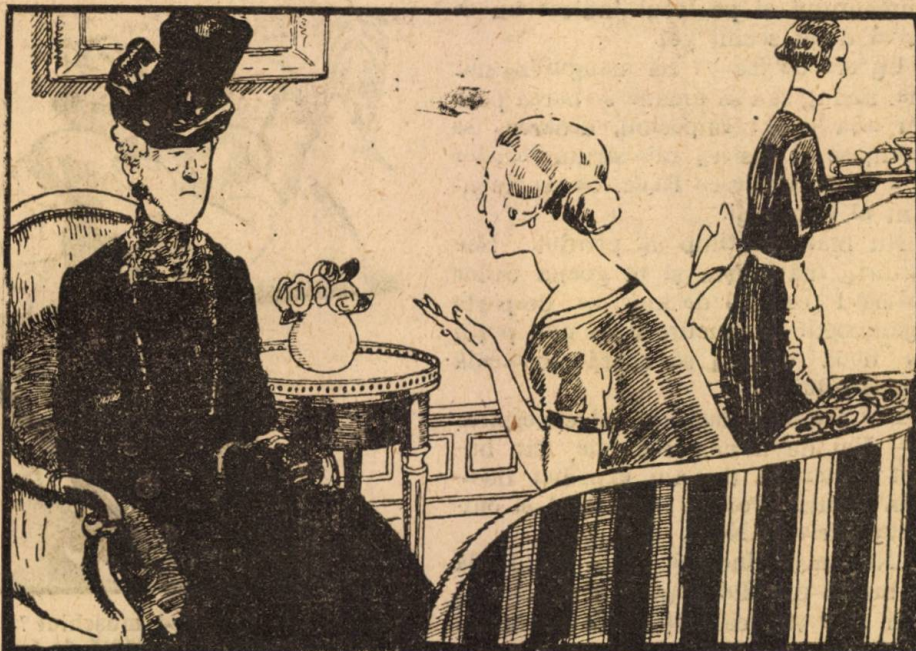
— Iată și colecția de lulele a lui Hans, iată sabia lui Hans, papucii lui Hans... apoi clipind și rețut din ochi, și arătând un mic buton de-asupra patului, — iată și soneria lui Hans. Și deoarece Lizica neștiind ce înseamnă asta nu zâmbea deloc, Gretschen accentuă:

— Cum, nu pricepi? Soneria noastră. Într-adevăr că Lizica nu pricepea nimic.

— Și ce faci cu ea?

— Vai fetiço, nu înțelegi, sau faci pe naiva? La d-voastră în România n-aveți așa ceva?

— Nici n'am auzit de-așa drăcie!

- Ești sigură că soțul d-tale se duce la vânătoare?
- Da.
- Dar nu vânează nimic niciodată.
- Tocmai de-aceia.

— Mă faci să râd. Ei bine, iată, la noi în Elveția toate dormitoarele sunt prevăzute cu sonerii. Luăm indispensabil de-altminteri. Înțeleg acum, când bărbatul dorește să te sărute, apasă de buton și te sună.

— A... te sună!

Lizica de-abia acum pricepu rostul soneriei. Dar vai, ce umilitor lucru! Să te sune, să te sune ca pe o servitoare!

— La noi nu există așa ceva, răspunse Lizica, lămurită, și-și reaminti de nopțile de dragoste petrecute cu Mișu.

Trecură și n-odaea lui Gretschen. Iarăși fotografii și numai fotografii de ale lui Hans.

Lizica privi cu atenție la căpătâiul patului și nu-și putu stăpâni mirarea.

— Dar cum se face, patul d-tale n'are sonerie?

— Vai, dar s'ar putea una ca asta? răspunse Gretschen rușinată.

Dar Lizica, fire curioasă, nu se mulțumi numai cu atâta și fără ocol îi puse întrebarea:

— Dar când dorești și d-ta să săruti pe Hans, cum faci?

— Foarte simplu, răspunse Gretschen; în cazul acesta deschid binișor usa dela odaia lui Hans și-l întreb:

— Nu cumva m'ai sunat?

Cristaș

Monumental din Sgâmboeți

La 25 Octombrie 1921, a avut loc inaugurarea monumentului marelui poet al Sgâmboeților, celebrul Jean Cucuruz.

Poetul murise acum un sfert de veac de tuberculoză, lăsând sgâmboețenilor, drept moștenire, șapte volume de versuri nemuritoare.

Era să fie dat uitării marele poet, singurul de origine sgâmboețean, fala și mândria concetățenilor săi de acum un sfert de veac. Dar Nae Știulete, actualul primar al Sgâmboeților, în dorința de a înfrumuseța orașul cu o lucrare de artă și cum în decursul veacurilor nici un alt cetățean, până la Jean Cucuruz nu atinsese culmile gloriei nemuritoare, de acord cu consiliul comunal, hotărî imortalizarea poetului prin ridicarea acestui monument.

Statuia fu comandată la un mare sculptor din București. Dar în tot Sgâmboeții nu exista nici o fotografie a marelui dispărut. După multe cercetări, se găsi în podul unui cetățean o fotografie „à la minut”, pe o tînichie ruginită, care, după părerea unui nepot al dispărutului, ar fi fost chiar fotografia bardului.

Sculptorul, cu ajutorul acestei fotografii, turnă în bronz chipul marelui dispărut.

Însă, în ajunul inaugurării monumentului, Nae Știulete și ntreg consiliul comunal al Sgâmboeților, erau cu drept cuvânt îngrijorați. Toate notabilitățile comunelor învecinate fuseseră invitate să ia parte la inaugurarea mo-

numentului și pe locul indicat nu se zărea decât sociul gol.

Ce era de făcut? Să inaugureze nu mai sociul, sau să amâne scorbarea pentru altă dată? Imposibil, deoarece se anunțase și sosirea ministrului ariilor și a d-ului Niculescu Rietz, ca reprezentant al Capitaliei.

Nu mai era timp de pierdut. Nae Știulete luă lașca și în goana cailor străbătu cei 25 de km. ce desparte Sgâmboeții de București în mai puțin de două ore, ca să ceară socoteală sculptorului.

Dar acesta rămase complet perplex.

— Vai de mine, stimabile, dar bustul comandat și l-am expediat de-acum o lună. Poftim și frachtul și chitanța Gării de Nord.

Nu mai încăpea nici o îndoaială că bustul marelui poet, sau se rătacise în cine știe ce stație, sau se furase pe drum.

Nae Știulete își smulgea de ciudă părul din cap.

— Ce mă iac eu, ce mă fac eu?

— Nu te descuraja, îl mângăie sculptorul. Mi-a venit o idee minunată. De când e mort poetul în chestie?

— Să tot fie 25 de ani.

— Ei bine, am eu în fundul atelierului o statuie veche care mai mult mă incurcă. O mai curăț cu glas-papir și o așezăm pe soclu. Cred că nimeni nu-și mai amintește de figura dispărutului.

Idea păru minunată și chiar în noaptea aceea statuia din fundul atelierului fu așezată în brisă, adusă în Sgâmboeții și montată pe soclu.

Și iată cum, pe șoseaua principală a Sgâmboeților, trecătorii pot admira și astăzi bustul împăratului Vitellius, gras ca un porc, dominând pedestalu pe care se vede scris:

JEAN CUCURUZ

marele poet al Sgâmboeților
mort de tuberculoză în floarea vârstei
Cetățenii recunoscători!

p. conf. Purice

— Vreți să vă cânt ceva de Păganini?

— Nu, ași prefera niște macaroane cu brânză.

— E fraged mușchiul?
— Da, ca o inimă de femeie.
— Hm. Dă-mi atunci niște creieri.

Tristan Bernard

Alain sau fiul poetului

Poetul scrisese mai întâi versuri pe coade de hârtie timbrată și le ascunse în pupitrul său de copiat la un avocat. Anecdota încântătoare, pe care îi place să i-o amintești adesea.

A trecut prin toate încercările reglementare. A lăsat pe o cucoană și i-a dedicat sonete. A suferit apoi cu succes obligatoarele chinuri ale dragostei, a avut inima sfâșiată după obicei și în poemele sale își compara această inimă cu felurite obiecte.

A se vedea primele sale volume: „Visuri pe balcon”, „Doluri și doluri”.

Pe urmă, după o călătorie în Scoția, avertiză brusc publicul că i s'a lărgit sufletul. A găsit în condiții bune (în Bouillet), câmpuri de bătaie pe care brancardierii literari încă nu le-au curățat deplin. În acele momente el „a scris cu vârful spadei și și-a uscat cerneala cu praful de pușcă” („Cântec de viteză”, „Strigătele avangardei”).

A fost desigur un poet precoc. Încă nu avea douăzeci și cinci de ani când a ajuns la punctul culminant al vieții și îndată după această penibilă ascensiune, abordează cu voinicie marile probleme („Voci de îndoaială”, „Chemările infinitului”).

Și-a folosit vilegiaturile, după cum și trebuia, ca să contemple natura. Plimbările nu-i erau niciodată neproductive. O excursie pe Mont-Saint-Michel îi aducea nici mai mult, nici mai puțin de cinci ode și douăsprezece sonete.

Acuma, biet Pegas reformat, era mai mult un poet al căminului („Pe lângă leagăn”). Dustră cu prietel unor me-

tafore totdeauna noi, actele civile ale rudelor și cunoscuților săi. Și fiindcă și-a făcut dovada, ministrul îi comandă, lui cele mai adeseori, poemele pentru statutele inventatorilor.

Se arată cu o înfățișare dintre cele mai corecte printre făuritorii de versuri și prin buna sa ținută, prin costumul său conform tradițiilor, el nu contribuie cu puțin la respectul datorit profesiei pe care o exersează. Poartă o redingotă neagră și pe lungul său păr de sârmă, o pălărie înaltă cu margini mari; totdeauna e ireproșabil cravatat cu un nod bufant.

Are renume că e distrat, așa cum era odinioară bunul Lafontaine. Nevastă-sa are grije în fiecare dimineață să-i lipsească cel puțin un buton de la vestă. El însuși uită scrupulos, odată pe lună, să răspundă la o invitație.

Acest om fericit are totuși un necaz. Fiul său, Alain, măcar că are optsprezece ani, nu-l trage inima la poezie, după cum ar vrea tat-su și o să mai treacă multă vreme până să-și justifice ereditatea. În zadar a fost trimis la Veneția și pus să iubească pe o verișoară; până acum încă n'a produs nimic faimos.

În zilele când soarele primăvăratic intră prin fereastra deschisă, Alain e instalat la biroul tatălui său și i se pune dinainte o foaie de hârtie albă, lată de o jumătate de metru.

Dar junele care se plictisește de moarte și nu știe cum să-și omoare vremea, scotocește prin cutii la la întâmplare, acte de ale familiei și coiază ca nebunul, pe hârtia velină deonorată, vreun act total ori proceduri.

Trad. de Niki

Contestația lui Tomescu

Domnule Președinte,

Văzând că nu s' trecut pe lista de alegători pentru comună
Nici la Bezdead, nici la Vulcana unde mi venea mai la îndemână
Fac contestație în termen, cerând înscrierea în grabă
Netolerând ca ipistafii să-mi facă DREPTUL „marca labă”

Că nu m'am prezentat eu singur, nu-i un motiv să nu mă treacă
Nu sufer nici să văd pe altul, cum îl sucesc și cum îl freacă.
Ba: buletin indentitate, ba bir, prestație, globalul,
Act de botez, de cununie, act că nu cântă cu tambalul.

Formalități ce subsemnatul oricât de multă iscusință
Ar arăta să le procure, vedeți că-i e peste putință
De oarece, aci 'n pădure, nu s' nici antreuri cu vitriuri,
Nu e nici moașe comunală, și nici asemenea birouri.

N'am telefon la îndemână și nici „otou” luxos la scară,
Aeroplanul, printre foape, ar fi un lucru de ocară;
Nici vorbă de tramvai — și totuși, de îmi permiți un mic hatâr,
E numai când îmi cade în mână câte-o mârtoagă de catâr.

Făcut-am cererea la vreme, trimisă printr'un pui de urs
Sperând și eu, cum că boerii se vor grăbi să-i deie curs.
M'a căutat și Ștefănescu *) să-mi dea o mână de ajutor,
Cu toți jandarmii după dânsul, să-l dibăcim pe autor.

Nu l'am găsit mânca-i-aș ochii și trei ciosvârte din bojoc
Că l-aș fi luat de tur odată, să-i curgă fulgii din cîjoc.
Din creștet până'n tălpi să-i vie numai cu bleo și bâțeli;
Să-i treacă pofta și de sporturide atâtea săcăeli.

Cel reinscrierea pe listă, de nu, să știți că fac scandal
Nu mă purtați cu zăhărelul, că momentan devin brutal
Cer dreptul să-mi aleg primarii — un drept ce-l are tot sateanu
Destul votează cu guvernul și Păcăreanu și Munteanu **).

Vasiliică Tomescu

p. conf. Dinpoet

*) Comand. Comp. de Jandarmi, Dâmbovița.

**) Cel doi foști tovarăși.

— Stă să nu-i turburăm.

— Lucrează?

— Da, tata face rotocoale de fum și
mama rezolvă cuvinte încrucișate.

persoană în loc să o primească o aruncă mototolind-o.

— Trebuie să intri la Mărcuța, îmi răspunse bunul meu prieten Tache, subsef clasa III la serviciul grădinarilor suspendate din ministerul de Domenii.

A doua zi, dragul meu, mă îmbrăcai în niște haine ponosite, îmi pusei o șapcă deacurmezisul și supravegheat de departe de Tache, începui să împart pe calea Victoriei, când lumea mai multă, o grămadă de reclame ce imitau hârtia de o sută lei. În grămadă băgasem și o hârtie nouă, o superbă hârtie nouă arătoasă ca o diplomă din vitrină.

Începui să împart prospectele. După cum era și de așteptat, lumea lua reclamele și fără măcar să le privească, le mototolea și le asvârlea la canal. Sosi și rândul hârtiei adevărate. Făcui semni lui Tache să ia seama. Spre mine venea un trecător cu aerul franc, idiot. Li oferii hârtia zâmbind satisfăcut spre Tache.

Da, dragul meu, zâmbii satisfăcut și asistați la cele ce urmează. De îndată ce-i încăpu idiotului, hârtia prețioasă între degete, o pipăi cu respect, fără să arate prea multă surpriză, apoi după ce o citi cu atenție, o privi prin transparentă de cinci-sease ori, scoase portofelul din buzunar și fără să mai sovăiască o vâri adânc în el.

Pe urmă plecă. De atunci nu l'am mai văzut. Tache a fost foarte mulțumit și din ziua aceea a luat obiceiul să perieze.

Dar nu l-a mers bine, fiindcă paritnd pe două zece de mii lei că dacă oferă cuiva o hârtie de o sută de lei, acea persoană o va primi. Tache a pierdut prinsoarea și a pierdut-o fiindcă omul căruia i-a oferit-o era orb. În calitatea sa de pensionar al unei case de retragere pentru bătrânii pe care infirmitatea lor nu-l mai fac necesari să circule pe străzile orașului.

trad. de P. Rcea

O prinsoare

Nae Bobote, spuse Cornea, era taman atâta de inteligent, cât îi trebuia ca să mănânce și să se plimbe; astfel că nu i-a fost greu să facă avere și să adune un număr important de bancnote. Și anuma din prinsori.

Umbla toată ziua pe la curse, pe la tenis, fotbal, box și paria pe orice. Câștiga, fiindcă după cum spune el, avea acest „dar dumnezeesc”. Într-o seară îl întâlni la un varieteu catolic. Era necăjit, semn că fusese eroul vreunei întâmplări neplăcute.

— M'am arș la un periu, îmi spuse el, măcar că eram sigur de câștig, cum sunt sigur acum că nu dorm. Iată întâmplarea: Mă plimbam pe bulevard și atenția mea fu atrasă de un individ flegmatic și sanghiu care distribuia hârtii de o sută de lei-reclama, destul de bine imitate.

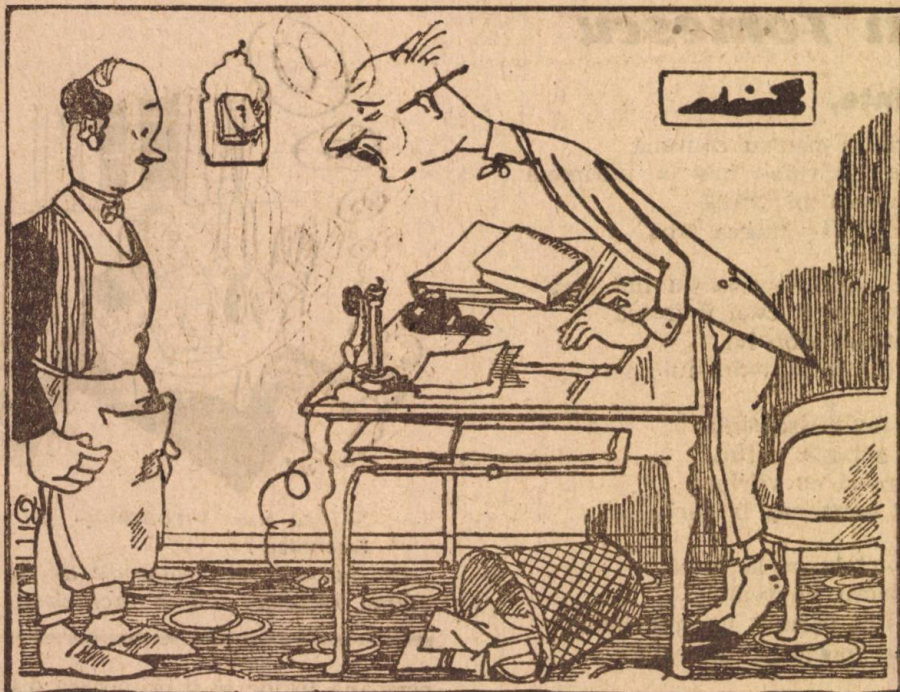
Mă plimbam cu Tache de la Domenii și-i spusei:

— Fac prinsoare cu tine pe zece mii de lei, că ofer unei persoane oarecare o hârtie de o sută de lei și că această

— Când bate soarele, nu prea trebuie să aveți umbră.

— Din potrivă, coșul fabricii dă destulă umbră.

— E a șaptea oară de când te sun, nătângule.
— E drept, dar nu văd de ce vă supărați, de vreme ce la telefon sunați o oră până vi se răspunde.

Manifest către alegătorii pentru comună

Fiind plătiți de guvern, am alcătuit un manifest pentru viitoarele alegeri comunale.

Cetățenii, credem, ne vor mulțumi. Iată pricopsala de manifest:

Iubiți Cetățeni,

Votați lista guvernului la alegerile pentru comună! Liberalii au făcut să curgă lapte prin această țară; viitorii consilieri comunali vor completa acest delicios menu cu care sunteți hrăniți pe hârtie. Noii tați ai Capitalei vor face să curgă și miere pe lângă lapte. Să nu vă fie teamă că vă prăpădiți dantura cu atâtea dulciuri, la alte alegeri ei vor putea să vă repare toată dantura, mutându-vă fălcile.

Iubiți Cetățeni,

Mai întâi noii consilieri comunali vor pava străzile, asta e sigur. Vor pava străzile... pe unde locuiesc dumnealor, iar în ce privește străzile pe unde locuiți voi, vor deschide un credit pe care îl va aproba un alt Parlament și a tunci dacă nu copiii copilor voștri, cel puțin copiii voștri se vor bucura de străduințele părintești pe cari le-au depus edilii contemporani vouă. Și dacă nu vă consolati nici cu atâtea, vă puteți gândi că peste câteva decenii, poate nu va mai fi nevoie de străzi pavate, de oarece atunci mersul pe străzi va fi desființat, singurele căi de comunicație fiind cele aeriene.

Pe urmă, noii consilieri comunali vă vor lumina străzile prin cari acum orbăciți. Vor conveni cu Dumnezeu ca

ziua să fie soare, iar noaptea lună, — numai pulbere de argint. Înțelegeți, sunt sacrificii acestea pe care nu le-au făcut alți edili până cum. Când nu va fi nici soare nici lună, cetățenii se vor mulțumi, cei cari sunt împotriva apei, cu incandescența nasurilor lor iar cei pentru cura lui Knopp, cu candelile pe cari le vor ridica la... adresa soacrelor lor.

Iubiți Cetățeni,

Votați lista comunală: dăm mînă năruim. La vară noii edili, vă vor face dovada înălțelor lor simțiminte de alturism. Noua primărie va fi mîmă, iar nu ciu-mă. Se va da ordin ca pisicile moarte să fie ținute pe străzi și pe maidane, — nu cum se practică în unele țări sălbătice din apus unde aceste lighioane, cum mor, sunt ridicate. Pisicile noastre moarte și cotoți intoxicați de dragoste vor fi ținuți cât mai mult în văzul și în nasul cetățenilor pentru ca fiecare să poată, depune câte o lacrimă.

Iubiți Cetățeni,

Votați, repet, lista liberală, fiindcă toți veți avea dreptul să aruncați lături în stradă, toți veți putea să înotați până în gât, în noroi și în praf, toți veți avea dreptul să vă rupeți câte un picior prin strada Batiște sau pe calea Victoriei, în dreptul lui Frascați.

Vă asigur că dacă se poate închipui răi pe pământ, apoi nu e alt colț pe glob care să-l reprezinte mai bine pe această Capitală a României Mari.

Ba cred că strada mea ar putea să înlocuiască cu succes ori ca armă distructoare de oameni; ea ar putea fi utilizată — dacă s'ar putea — chiar ca mitralieră în timp de campanie.

Dar...

Iubiți Cetățeni,

Votați pe noii consilieri pentru că, dacă aveți chibrituri scumpe, pâine și alimente pe prețuri exorbitante, în schimb la iarnă o să aveți depozite de lemne din care voi veți căpăta focul cu care o să solicitați sute de kilograme.

Apoi la vară o să fie destulă căldură, plus praf din belșug spre a vi se arunca în ochi când vă veți lua nasul la purtare.

Și acum la vot, nu mai pierdeți ocazia!

„Veselia“

Galeria sentimentală

Inspectorul...

... În inserarea târzie de Septembrie, în ora când în văzduh plutesc neînștiimpabile ca naște tunigiei, când și se pare că'n orice colț al grădinii e un suspin duos de petale moarte, când simți inexplicabil, imprecis, că undeva... departe... într-o altă lume poate... se execută o simfonie anonimă și gemă, cu acorduri bizare și armonii minore nemăiașcultate... În inserarea târzie de Septembrie, strănși în jurul unei mese, coperită de zămbetul alb al fetei de masă, stăm gânditori... Tăcerea, ca o mână de femeie, fină și parfumată, ne mângâia sufletele. Un glas încercă s'o înlăture:

— „Was denken sie, somnoroza pasarelă?“

Discret, mînuța fină a Tăcuții se fărâmiță... (Tăcerea e așa de friabilă!). Parfumul ei stăruie încă o bucată de vreme.

Și bunica, cu verva colorată și sugestivă, 'sbucni din colțul ei:

— „Hă, hă!... Vă căutați în ghioc? Cum văd eu, par'că sunteți toți niște țapi logodiți!... Ia, mai bine ascultați o întâmplare din tinerețe. O întâmplare adevărată. Să nu mai fiu bătrână dacă n'o fi așa...“

Știți că răposatul — Dumnezeu să-l ierte — era om aprig la treabă și mînjos la fire... Toate ca toate, dar să nu-i fi esit din cuvânt că se făcea foc. Mai avea o meteahnă: avea șira spinării prea bătoasă. Sau cum ați spune voi azi, nu știa, ce-i ploconeala, măimuta-reala, pe care voi o învățați din cărți și o numiți pompos „savoir-vivre“.

Într-o bună zi, numai ce se pomeneste cu un inspector. Uitai să vă spun că era șeful vămii din X. Face asta inspectia, găsește tot în regulă și lasă procesul verbal de inspectie să-l facă a doua zi.

Soara se nemerise să fie o mică petrecere la o familie prietenă cu noi. Amfitrioana, cu care copilarisam, flăcău mortis să venim și noi, mai ales